GENE TUNNEY

LUPTA... VIEȚII

LEI 35

COLECȚIA DE AUR
Nr. 3

GENE TUNNEY

Lupta vieții

(A man must to fight)

Traducere de
N. PETRESCU

1939

Editura DANUBIU, Str. Dr. Istrate 10. Buc.
Of. Reg. Com. 1395/941

Colecţia de aur

a publicat, până în prezent, următoarele captivante lucrări:

1. **STĂPÂNII MORŢILOR** de *Paul Dancray*

2. **VÂNĂTORII DE OAMENI** de *Réné Thévenin*

3. **LUPTA VIEŢII** de *Gene Tunney*

Gene Tunney, autorul prezentei lucrări, nu este un nume necunoscut, ci dimpotrivă unul dintre cele mai populare din lumea întreagă.

Campion mondial de box la toate categoriile, adversar al marelui Jack Dempsey, pe care l-a învins în două rânduri, Gene Tunney este boxeurul asupra căruia s'au scris cele mai năstruşnice lucruri, căci şi-a abandonat titlul de campion mondial şi a renunţat de a mai boxa, fiind în culmea gloriei.

Gene Tunney nu este numai ue boxeur ci şi un abil mânuitor al condeiului. Cartea sa, pe care o prezentăm publicului românesc sub titlul «Lupta vieţii», a cunoscut unul din cele mai mari succese de librărie, fiind tradusă în peste 50 de limbi şi editată în zeci de milioane de volume.

Editura noastră, neprecupeţind nici un sacrificiu, de orice natură ar fi, adaogă o nouă verigă la lanţul său de mari succese.

EDGAR WALLACE

este autorul celor mai frumoase romane de acțiune și de aventuri. Lectura romanelor sale captivează pe cititor **și ne permitem să recomandăm publicului, următoarele cinci o-pere apărute în editura noastră:**

«13»
STICMATUL ROȘU
TEROARE
DETECTIVUL
VRĂJITORUL

Aceste romane se pot procura dela toți depozitarii de ziare sau, contra ramburs, de la Editura Danubiu. str. Dr. Istrate 10, București

LUPTA VIEȚII

de GENE TUNNEY

CAP. I.

Toți campionii categoriei «grea» au biografii. Pentru unii campioni cu cât numărul biografiilor lor este mai mare, cu atât sunt mai mulțumiți. Eu n'am înțeles niciodată necesitatea acestor formalități la care fiecare campion trebuie să se supună.

Directorii ziarelor, revistelor și ai caselor de editură, pretind că publicul este acela care le reclamă.

Mi s'au publicat, pe puțin, patru biografii. Toate erau atât de neadevărate, de la început până la sfârșit, încât constituiau mai mult lucruri distractive decât documente. A trecut o bună bucată de vreme de când «cel mai mare istoric al pugilismului» a venit la biroul meu cu o biografie pe care vroia să mă facă s'o revăd, înainte de a o însera în istoria sa asupra pugiliștilor irlandezi. Aruncând o privire asupra primei pagini a manuscrisului observai șase greșeli flagrante: prima se referea asupra punctului din istorie care-mi părea cel mai important: acela de a ști ortografia corectă a numelui personagiului a cărui viață vrei să o povestești.

Am dedus de aici având în vedere că publicul se interesează de campionii săi de box, prin aceea că dorește să le cunoască povestea carierii, cu toate amănuntele, că primul fapt ce trebuia să fac pentru a-l mulțumi era de a-i furniza o biografie exactă și nu visul unui romancier fantezist.

Sunt dintre aceia cărora le place să cunoască experiențele interesante și viața personagiilor celebre din lumea atletismului, politicii, științei, artei sau literaturii. Insist, în acelaș timp, asupra necesității exactităților. Este, de exemplu, amuzant să citești părerea cronicarilor sportivi, romancierii, etc... pronunțân-

du-se asupra evenimentelor cari surveniră — la Chicago — la 22 Septembrie 1927, pe ringul de la Soldier Field.

Cred că, — acum când toţi experţii şi-au spus părerea, când publicul ştie exact ceeace s'a întâmplat, — pot — ca principal interesat să adaug modestele mele impresii la nenumăratele poveşti cari au fost spuse.

De regulă generală, povestirea unui eveniment oarecare, prezentat de 10 martori, este totdeauna puţin alterată. Pentru a adăuga ceva la confuzia generală, vreau să spun ceeace s'a întâmplat la Chicago în cursul primei mele întâlniri cu Dempsey, sau cel puţin ceeace îmi amintesc. Insist asupra acestui fapt: niciun eveniment din întreaga mea viaţă nu se degajează atât de limpede ca matchul de la Chicago cu incidentele cari l-au precedat şi ceeace a urmat.

Experţii au vorbit mult despre boxeuri «naturali» şi boxeuri «formaţi». N'am sesizat niciodată, bine această distincţie. Pentru mine, totul se rezumă la o diferenţă de stil. Unii descoperă, câteodată involuntar, că stilul cel mai favorabil constă în a ataca pur şi fără a da prea mare importanţă apărărei. Alţii în mai ales, să facă «feinte», eschive, blocaje, deschideri, etc..... într'un cuvânt ceeace noi numim boxul inteligent. Primii sunt cunoscuţi sub numele de «bătăuşi» ceilalţi sub titlul de boxeuri. Toţi însă trebuie să înveţe mecanismul jocului.

Această tehnică trebuie să le fie predată; ea nu este niciodată un dar natural.

«Experţii» au strigat pe toate drumurile că eram un luptător «format». S'a făcut din mine un «automat», pe care un inginer ar fi putut să-l fabrice, cu totul lipsit de instinctul de luptă şi posedând o adversitate reală pentru tot ceeace ar putea să-l atingă. Sunt în boxul profesionist numeroase lucruri cari nu-mi plac. Ar fi însă cu totul exagerat de a deduce, de o manieră generală, că acestea îmi inspiră desgust.

Pe faţă spus, nu cred să fi existat vreodată un boxeur care a simţit pentru matchuri — sau dacă vreţi pentru campionate — o dragoste mai sinceră decât a mea. Pe de altă parte, după părerea mea, niciun campion n'a făcut nici a zecea parte din antrenamentul la care m'am supus, pentru dragoste curată de sport, înainte de a face din box meseria mea.

Când am împlinit zece ani tatăl meu, care era un mare admirator al vechilor pugilişti şi în particular al lui Jim Corbett şi Bob Fittsimmons îmi oferi o pereche de mănuşi de box cu totul noui. Imi aduc încă aminte de acest cadou, cel mai preţios şi cel mai dorit pe care l-am primit vreodată şi care îmi procură cea mai mare plăcere.

Pe vremea aceia, copilul care — mai târziu — trebuia să devină campion al lumii la categoria grea, nu promitea mare lucru. Prea înalt pentru vârsta sa, el era slab, destul de puţin robust şi forţa sa fizică era mediocră. Totuşi se bucura de o sănătate excelentă.

Citeam, pe atunci cu aviditate, cronicile sportive. Primul aliniat pe care l-am cetit vreodată a fost — îmi reamintesc cu preciziune — un articol al lui Bob Edgren, apărut la New York în «Evening World». Edgren excită curiozitatea mea avidă şi copilărească prin portretele sale de boxeuri şi prin cronicile matchurilor. Cu mult înainte de a fi fost capabil să citesc, desenele sale m'au încântat. Eu vroiam să învăţ să citesc numai cu scopul de a şti ce scria Edgren, sub aceste desene pasionante.

Lucram zile întregi, şi cu ajutorul ocazional al maicilor şcolii parohiale Sfânta Veronica, de la New York, care nu ştiau nimic despre ambiţiile mele, putui finalmente să descifrez primul paragraf. Eram convins că Edgren era nu numai editorul «celui mai bun ziar sportiv din New York», cum îl intitula el însuşi, ci deasemenea, un nou «Daniel anunţând profeţiile sale».

Tatăl meu, mişcat de dragostea mea pentru box, îmi dădu perechea de mănuşi. Nu voiu uita niciodată prima zi când fură în posesia mea. Cred că în acea zi, data onomasticei mele, făcui mai multe reprize decât mi-au fost date să fac în cele două matchuri, contra lui Dempsey. Nu voiu uita, deasemenea niciodată teribila durere de cap cu care m'am dus, seara, la culcare.

A doua zi dimineaţa aveam cu toţii — fraţii mei, câţiva camarazi şi eu — nasul şi buzele umflate, însă eram mândru de aceste simboluri onorifice.

Pe urmă, dădurăm o întrebuinţare zilnică acestor mănuşi până când se rupseră în bucăţele. Trebuie să admit că aveam o uşoară superioritate asupra celorlalţi colegi de şcoală şi de joc, fiindcă studiasem toate articolele «technice» ale lui Bob Edgren. Cunoşteam

diferența dintre o directă de stânga și un swing de dreapta.

Apoi, mi-am mărit accesoriile de boxeur cu un.., stomac de curcan.

Invățasem că, la antrenament, boxeurii lovesc un sac de nisip. Intr'o zi de sărbătoare mama îmi dădu acest stomac de curcan. Il agățai cu o sfoară de o prijină proptită pe doi pari. Ce tresărire de bucuri[illegible] bătu la vederea grăsimii care se scurgea la atacul violent al micilor mei pumni!

Din nefericire, acest fragil organ nu corespunse ambițiilor mele și, două ore mai târziu, se rupse. Primul meu «punching-ball» se duse acolo unde merg toate cărnurile inutilizabile.

In această epocă, începui să mă interesez de cursele pedestre și de saltul în lungime. Diversele școli parohiale din New York se întâlneau la Academia militară din Clason Point, dirijată de călugări. Luai parte. la saltul în lungime și la cursele de două sute metri. La școală, întreceam majoritatea copiilor la fugă și salt în lungime. Insă în aceste competiții, mă arătai inferior adversarilor mei. N'am putut niciodată să câștig un premiu.

Basket-ballul făcea, deasemenea, parte din educația noastră atletică. Fiecare clasă avea echipa ei. Timp de mai mulți ani, am jucat în centru. In felul acesta, am învățat să cunosc acest sport căruia, mai târziu, trebuia să-i consacru o bună parte din orele mele libere.

Vara, ca și cea mai mare parte din copiii crescuți în cartierul vestic al New-Yorkului, învățai să înnot în Hudson și să plonjez de pe trambuline, transatlantice și alte puncte de sprijin înalte.

Eram atunci foarte mândru că puteam plonja de sus și unde. Această glorie îmi aduse, firește, neplăceri serioase. Intr'o zi, mă cățărai pe puntea treia a vasului «Majestic» pentru a executa un plonjeon de soldat. Acest gen de exercițiu consta în a rămâne cu mâinile lipite de corp, ca un soldat de gardă, și a se arunca în apă cu capul înainte. Toți săritorii cari fac exerciții știu că este o tentativă idioată și periculoasă. Când te arunci de sus trebuie, pentru a te apăra, să spinteci apa cu mâinile și să-ți faci un drum pentru cap. Probabil că am primit o lovitură puternică căci avui — timp de trei zile — o durere de cap de nesuportat.

In timpul acestei perioade, am luat desigur parte la

mai mult de o bătaie cu pumnii cu camarazii mei. Şi nu eram totdeauna învingător. Cu toate că nu aveam caracter războinic, nu cred să fi lăsat vreodată să treacă ocazia de a nu mă bate. Era, de-altfel, în epoca aceasta, singurul fel de antrenament la îndemâna copiilor mari lor oraşe. In cursul uneia dintre aceste bătălii, de care îmi amintesc foarte bine, după ce ne-am bătut un timp care mi-a părut o eternitate, am fost svârlit violent pe asfalt.

Cu toate că am căzut pe adversarul meu, capul meu se lovi puternic de trotuar şi lovitura mă ului. Adversarul meu îşi reveni. Strigătele şi urletele partizanilor săi, aclamând victoria sa, mă făcură să-mi revin şi cât de repede, putui strigai: «Haide, bătălia cându-mă nu s'a terminat!» Şi reîncepurăm. O oră mai târziu eram amândoi complet zuizaţi. Un zidar irlandez, care se întorcea acasă, făcu să înceteze lupta.

O altă bătălie dură trei zile. Adversarul meu şi cu mine ne întâlnirăm pentru prima dată pe debarcaderul de la «White Star Line» şi ne ciopărţirăm cu lovituri de pumni până în momentul când un agent de poliţie ne făcu să fugim. Continuarăm această luptă timp de două zile, întâlnindu-ne — după şcoală — în diferite locuri. De fiecare dată un agent de poliţie venea să ne gonească. Ziua treia, celălalt copil declară că-i este de ajuns şi dispăru exact înainte de sosirea reprezentantului legii.

Părinţii mei mă crezură incorigibil căci, în ciuda pedepselor pe cari mi-le atrăgeau aceste bătălii, continuam să ridic cea mai neînsemnată provocare.

Cu timpul, deveni un membru foarte important al echipelor atletice ale şcolii. Pedepsele părinţilor mei şi bunele sfaturi ale maicilor şcolii, terminară prin a triumfa... Puţin câte puţin abandonai obiceiul de a mă bate pe străzi. Imi petreceam, acum, orele libere alergând în curse, jucând foot-ball sau basket-ball.

Primul meu idol a fost boxeurul Jack Godman, o excelentă «pană» din cartierul vestic. El locuia pe aceeaş stradă cu mine (ne despărţeau doar câteva porţi), în Greenwich Village. Cu toate că se măsurase cu toţi boxeurii de categoria sa, el nu purta nici o pecetă a profesiei sale şi toată lumea îl numea: «frumosul Jack, idolul cartierului vestic».

Ştiam ora când Jack mânca şi îl aşteptam, adesea, la poarta sa pentru a-l urma, pe străzi la o distanţă respectuoasă, admirând mersul său energic şi uşor.

Mai târziu o altă «pană», Tommy Maloney, apăru în vecinătate. Tommy era din categoria aşa zişilor «băeţi buni». In fiecare Duminică el traversa Washington Street şi se îndrepta, în tovărăşia mamei sale, către biserica Sfânta Veronica unde amândoi luau loc pe aleea centrală. El nu făcea nici un pas greşit. Totuşi, pentru un motiv necunoscut, noi îl consideram pe Tommy drept un uzurpator, încercând să distrugă poziţia superiorului său. Intr'o zi, Tommy şi Jack se întâlniră în ring. Jack îl făcu pe Tommy knock-out în două reprize. Cunosc pe cineva care nu mai putu de bucurie în seara aceea.

La cincisprezece ani, după studii elementare şi o vagă cunoştinţă a afacerilor, decisei că educaţia mea îmi permitea de a mă lansa întru cucerirea lumei industriale. Avui prima mea situaţie la «Ocean Steamship Company». Când scrisei cererea mea de angajare, terminai cu aceste cuvinte: «şi credeţi, scumpe domn, că sunt servitorul d-vs. foarte ascultător».

Scrisoarea se găseşte încă în arhivele lui «Ocean Steamship Company.»

Debutai în calitate de practicant de birou. Salariul meu se ridica la suma enormă de cinci dolari pe săptămână. La sfârşitul primului an, mi se mări la 11 dolari şi fui numit funcţionar la corespondenţă, funcţie plină de mare responsabilitate, cel puţin aşa o credeam. După ce trecu un an de birou, am descoperit — cu toate că posedam calităţi naturale cărora le datoram avansarea mea — că probabil nu voiu merge mai departe, dacă nu m'aş prepara de o manieră specială. Am luat deci, cu un alt tânăr, lecţii de engleză şi de matematici, prin corespondenţă. Mă tem că algebra şi geometria mea plană nu mi-au fost de un prea mare ajutor la birou şi nici după aceea, afară de un singur caz. Axioma: «drumul cel mai scurt între două puncte este o linie dreaptă» am aplicat-o mai târziu, cu mare profit, în box. De la debut, m'am ţinut, totdeauna, de acest principiu.

Pe când aveam 16 ani, un tânăr aventurier, Willie Ward, apăru în cartierul nostru şi deveni boxeur profesionist. El făcu câteva matchuri preliminare pe care le câştigă prin knock-out. El îmi ceru să vin să-l întâlnesc într'o odăiţă a droghistului Dave Bernstein şi de a-i servi de antrenor. Mă executai cu o profundă emoţie căci deşi Willie era cu aproape un an mai mare ca mine, eu îl bătusem totdeauna în întâlnirile de box cari avură loc pe trotoare sau maidane. Mă interesai de cariera lui. Ne dădurăm în curând seama că spaţiul cuprins între

rafturile drogheriei era prea strâmt pentru antrenamentul nostru. După cercetări, descoperirăm un «centru de recreaţie», situat la colţul lui Charles Street şi Greenwich Avenue.

Willie, doi-trei tineri şi eu, solicitarăm favoarea de a deveni membrii clubului atletic al oraşului, care avea cartierul său general în acest centru de recreaţie. Clubul se compunea din tineri din orasul Greenwich, de toate profesiile. Cea mai mare parte dintre ei se ocupau activ de atletism, seara după cină. Aveau o echipă bună de basket-ball în care mă calificai mai târziu.

Willie Ward avea o grupă de parteneri de box care-i permitea de a se prepara pentru matchurile sale fără ajutorul meu. Mă ajutai serios de basket-ball şi modificai technica mea pentru cursele de marathon. Pe când ne antrenam cu alte centre de recreaţie, aveam obiceiul să pornim la ora opt seara şi să alergăm dela strada a cincea până la o sută zecea, urmând autobuzele străzii a cincea. Am luat parte la aceste întâlniri timp de aproape patru ani.

PRIMUL MATCH

La puţină vreme după admiterea mea în clubul atletic al oraşului şi după ce am făcut oarecari progrese la basket ball şi alergări, intrai din întâmplare, în relaţii cu un om care trebuia, mai târziu, să aibe asupra mea o influenţă momentana, dar covârsitoare. Era primul veritabil boxeur profesionist pe carel întâlnisem vreodată. Willie Green avusese o lungă carieră de boxeur. De la 17 la 22 ani, el susţinuse 68 matchuri pe ring. Printre adversarii lui Green fuseseră Leach Cross, Battling Hurbey, Franken Madden, ca şi alte viguroase «pene» ale epocii. La 22 ani, devenit actor, Green jucase un mic rol de boxeur într'un turneu de comedie. Când l'am întâlnit avea 26 ani. Era un veteran al ringului şi un actor care străbătuse de mai multe ori continentul, jucând în toate marile oraşe în faţa a numeroşi spectatori. Willie Green avea exact zece ani mai mult ca mine şi dela prima întâlnire îi atribui experienţa, înţelepciunea şi ştiinţa lui Platon însuşi. Willie apăru, într'o seară la cercul de recreaţie, acompaniat de un grup de snobi care-mi părură cu toţii îmbrăcaţi de o manieră impecabilă. Hainele lor, croite după ultimul jurnal de pe Broadway, aveau o alură teatrală. Insă în timpul ace-

stor seri bogate în emoţii eu le socoteam drept modele a[illegible]ului.

Se zicea că Willie Green va întâlni pe Willie Ward. Merseserăm cu toţii, la gimnaziu, pentru a asista la match. El se desfăşură în două reprize. Green se distră cu Ward până când declanşă un crochet de stânga şi Ward se întinse pe pământ. Eram foarte impresionat de abilitatea şi atitudinea profesională a lui Green. El respira la intervale regulate şi ştia să-şi şteargă nasul pe mănuşa sa. Remarcai cu totul special aceste amănunte cari dovedeau pe adevăratul profesionist.

Când îşi scoase mănuşile, el dădu câteva lovituri uşoare pe spatele adversarului său. Acest gest făcu pe Green să crească în stima mea. «Iată», gândeam eu, «un mare luptător, un artist celebru şi totuşi un om demn de o mare admiraţie.»

După ce mă informai, descoperi că el se ducea să se antreneze în vederea unei reintrări pe care o proiecta. A doua seară, mă dusei să-l caut pe monitor şi-l întrebai dacă nu poate să-mi aranjeze să boxez cu Green.

— Da, zise el, Willie va fi mulţumit să lucreze cu d-ta. Mă tem că Ward nu-şi va reveni şi, deaceea, sunt sigur că va aprecia cererea d-tale.

Chiar în ziua aceia monitorul vorbi cu Green.

— Willie, iată o haimana care vrea să boxeze cu dumneata.

Willie veni lângă mine şi mă întrebă:

— Vrei să lucrezi cu mine?

— Da, răspunsei.

— Câte reprize vrei să faci?

— Trei.

— De două sau de trei minute?

— Reprizele de câte trei minute îmi convin mai bine.

— Înţeles.

In acest moment, îmi dădusem seama că instructorul nu mă prezentase noului meu idol. Din momentul în care începuserăm să boxez, văzui că Green vrea să se bată în serios.

Aveam 16 ani şi cântăream 133 livre (N. T.: 66 kilograme şi jumătate). Inalt şi deşirat, eu nu-mi cunoşteam nici o vigoare sau vreo rezistenţă particulară. Nemăsurându-mă, înainte, niciodată cu un profesionist şi dându-mi seama că iau parte la o adevărată întâlnire, mă întrebam cu groază ce voiu face. Cum trebuia să acţionez? Mănuşile erau foarte mici. Green se forţa din răsputeri, de a mă doborî la pământ. La un moment

dat, mă găsi într'un colţ şi-mi aduc perfect aminte că Green îmi aplică, la bărbie, un crochet de stânga atât de violent încât mă lovi cu capul de perete. In momentul în care capul reveni la poziţia iniţială el îmi trimise o directă năprasnică pe care am primif-o în plină gură. Aceste lovituri erau cele mai puternice pe cari le primisem vreodată. Nu credeam că era posibil ca o fiinţă omenească să aibe lovituri atât de puternice. Eram foarte ignorant şi această tactică ofensivă era, pentru mine, cu totul nouă.

Până atunci, făcusem box cu tineri aproape de vârsta şi experienţa mea. Green era un boxeur profesionist complet. Trimetea, cu ambele mâini, lovituri tot atât de puternice ca nişte ciocane şi se învârtea în jurul meu, sperând că mă voiu descoperi şi că va putea să mă facă knock-out. Desigur, eram ameţit. Green îşi dădu seama şi observă că nu eram decât un începător. După ce mă martelă timp de două reprize şi jumătate, el îmi zise la mijlocul celei de a treia.

— Nu lovesc prea tare ?

Ruşinat, răspunsei:

— Nu, nu; e bine; poţi continua.

Terminarăm disputa noastră. Green era furios pentrucă nu mă făcuse knok-out, iar eu turbam la ideea că el avusese avantagiul. Această experienţă mă învăţă că în faţa unui profesionist nu eram decât un copil. N'aş fi crezut niciodată că nouă minute pot însemna o eternitate.

După un duş şi o plimbare de jumătate milă, eram încă ameţit când m'am culcat. Dormi buştean. A doua zi dimineaţa aveam ideile clare şi, reamintindu-mi de experienţa din ajun, decisei să nu mă mai măsor niciodată cu un profesionist.

Este curios de remarcat că am păstrat încă multă vreme acest respect pentru profesionişti. Câteva săptămâni mai târziu, în momentul terminării cursului zilnic al gimnaziului, Green intră şi ne ceru — lui Willie Ward şi mie — să-l întovărăşim la monitorul Gerald Byrnes, pentru a face puţin antrenament. Aveam intenţia de a refuza, însă perspectiva de a boxa cu el mă fascină din nou. Dorinţa puternică de a dobândi puţin din ştiinţa sa mă domină. Am consimţit să-l urmez.

Boxarăm în bucătăria apartamentului. Eu arbitrai lupta dintre Green şi Willie Ward după care Ward luă locul meu în timp ce eu îl înfruntai pe Green. Fusesem

atât de transportat de matchul lor, încât uitând funcţia mea de arbitru, am lăsat ca o repriză să dureze cinci minute. Când la rându-i, Ward fu însărcinat să arbitreze, crezând că eu prelungisem în mod intenţionat matchul, mă supuse la acelaş tratament. Repriza a treia dură şase minute. Cu toate că, pentru moment, crezui că plafonul bucătăriei îmi va cădea în cap, starea mea de spirit — după acest match — nu semănă deloc cu confuzia care urmase după prima întâlnire. Căpătai curaj.

Pe timpul acela, boxul nu făcuse să se nască în mine nici o aspiraţie, cu toate că dovedisem pentru acest sport o credinţă fără margini.

Posedând o situaţie bună, cel puţin pentru vremea aceea, aveam toate speranţele de avansare cari sunt posibile la o companie de navigaţie sau de transporturi. Socoteam să devin, într'o zi, şef de birou şi — mai târziu — să obţin titlul de agent de port. Drumul meu era lung şi dificil, însă aş fi putut să-l urmez puţin câte puţin, cu condiţia de a întrebuinţa în acest scop toată puterea mea.

Mă interesam mult de atletism mai [illegible] că adoram acest sport şi apoi pentru că aveam ambiţia să fiu foarte bine desvoltat fiziceşte. Ţinteam să am un corp de atlet sănătos şi viguros. Evitam tutunul, nopţile pierdute şi toate deprinderile cari îmi păreau vătămătoare.

In timpul primelor şase luni pe cari le petrecui la «Ocean Steamship Company», ducând conosamente la diverse birouri de pe Broadway, văzui — în vitrina unui magazin — un om muşchiulos făcând demonstraţii cu extensoare. Cu banii mei de buzunar pe două săptămâni îmi cumpărai o pereche, cheltuind 89 cenţi. După mănuşile care-mi fuseseră oferite de tatăl meu, acest extensor fu lucrul care-mi făcu cel mai bun serviciu din toate accesoriile pugilistice pe care le posedam.

Mă sculam cu o oră mai devreme pentru a face exerciţiile prescrise în prospectul care întovărăşea aparatul. Era pentru mine o senzaţie magnifică de a vedea muşchii cum mi se desvoltă puţin câte puţin şi de a remarca mici grupe de muşchi apărute în locul unde, înainte. nu aveam decât piele şi os.

La oferta flatantă şi neaşteptată făcută, într'o seară, de un membru marcant al clubului «Cavalerii din Columb» acceptai să mă duc la o reuniune dela Concil Hall, pentru a boxa cu Willie Green. Era prima dată

când apăream în public şi a treia întâlnire cu Green. Preşedintele comitetului serbării îmi spuse că nu găsea pe nimeni care să vrea să lucreze cu Green. Toţi membrii clubului atletic, cărora li se adresase, ridicaseră mâinile înaintea ororii unei asemenea sugestii. Mai ales că, între timp, Willie îşi făcuse renumele de a pune knock-out pe toţi novicii. Tinerii atleţi nu se simţeau atraşi de perspectiva de a primi un pahar de bere, un sandwich cu şuncă şi... o lovitură la bărbie, fără a recolta nici o glorie.

De astă dată, făcui trei reprize şi mă comportai cu mult mai bine decât în celelalte întâlniri cu Green; probabil pentru că aveam mai mult loc să mă mişc între corzi. In orice caz, mâncai — cu mare poftă — sandwichul şi băui paharul cu bere cari constituiau recompensa mea.

In timpul celor trei lupte contra lui Willie îmi dădui seama că el încercase să mă pună knock-out. In întâlnirile noastre precedente, întrebuinţase toate forţele sale însă nu reuşise niciodată să lovească just. El părea, totdeauna, foarte contrariat. Neputinţa de a mă doborî, fu disperarea vieţii sale.

REFUZAT DE ORGANIZATOR

Faptul de a fi boxat contra marelui Willie Green, la această reuniune, îmi dădu un veritabil renume local. Am primit numeroase oferte de a apărea în alte cercuri. Printre acestea, clubul atletic din Village avea reputaţia de a putea furniza într'o clipită cinci sau şase matchuri bune la nu importă care cerc. Membrii săi erau, pe bună dreptate, mândrii de această reputaţie.

Puţin timp după matchul contra lui Green, mă dusei la Brooklyn (New-York), la o reuniune a clubului «Prezentarea tineretului catolic», să fac o exhibiţie, cu Leonard Ross, membru al clubului Village. Douglas (...ie, de la Uniunea naţională atletică a amatorilor, campion al categoriei muscă, trebuia deasemenea să se p... ică. Carnegie era însărcinat să organizeze o serbare pentru o unitate de cavalerie de la Garda Naţională. El vroia să vadă pe unii dintre membrii clubului atletic din Village şi să verifice, dacă cunoştinţele lor pugilistice erau suficiente pentru a putea să-i angajeze. Urmări toate matchurile cu un ochiu de inchizitor.

Carnegie studiă cu îngrijire cele patru matchuri pe

cari le oferiră tinerii membrii ai clubului atletic, înainte ca Ross şi cu mine să apărem pe ring pentru a arăta capacitatea noastră. Când terminarăm, Douglas îi spuse lui Willie Ward:

— Willie, primele patru matchuri au fost foarte bune, însă regret de a nu putea să cer lui Gene Tunney şi lui Leonard Ross de a veni la reuniunea noastră de săptămâna viitoare. După cum ştii de altfel, compania dă cinci dolari pentru match şi vrea să vadă adevăraţi boxeuri. Sunt dezolat. Le vei aduce aceasta la cunoştinţă, nu-i aşa?

In seara aceea, reîntorcându-ne, Willie Ward îmi spuse — ezitând — că nu eram calificat pentru marca exhibiţie a Armatei şi, în speranţa de a mă convinge, adăugă:

— Gene, ai fost foarte bun, însă Leonard Ross s'a prezentat foarte rău şi din această cauză şi tu ai părut altfel.

Altcineva îmi povesti însă adevărata versiune.

Acest insucces nu micşoră cu nimic dragostea mea pentru box. In timpul anilor cari urmară, continuai să apar în toate reuniunile din vecinătate; n'am primit niciodată un singur ban ca recompensă şi nu eram calificat încă pentru exhibiţiile Armatei. Cea mai mare parte din timp noi plăteam spezele de transport şi primeam la sfârşitul matchurilor noastre, paharul de bere şi sandwichul tradiţional.

Aceste reuniuni cari, acum 15—20 ani, aveau atâta popularitate printre tinerii din New York, au devenit din păcate simple amintiri. Tinerii lucrători petreceau clipe sănătoase şi fericite. Se consuma, în continuu, bere, băuturi dulci şi sandwichuri.

Văzând că reintrarea sa nu se produsese conform speranţelor sale, Willie Green acceptă să devină maestru de box şi de sport la casa parohială din Greenwich, din Jones Street. Neputând să obţină rezultate bune din partea elevilor săi, el mă invită să fac box cu el în fiecare Sâmbătă seara, singurul moment când nu aveam cursuri. La început, matchurile noastre se făceau în trei reprize. Mai târziu le prelungirăm puţin câte puţin până la 10 reprize. Timp de doi ani, fără sau aproape fără excepţie, mergeam în fiecare Sâmbătă seara să fac şase reprize cu Green, într'o mică sală a casei parohiale din Greenwich. Era un «uşor» plin de resurse şi abilitate şi care lovea puternic. Se pricepea de minune să trimită lovituri violente şi scurte. In timpul acestor doi ani, în-

văţai să contrez cu dreapta sau cu stânga, să feintez, să fac paşi laterali şi să evit să primesc lovituri inutile, deasemenea să conserv energia şi regularitatea atacurilor mele.

La început, membrii clubului meu spuneau: «Să mergem să vedem pe Willie Green lovindu-l pe Gene Tunney ca pe un sac de nisip». Cu timpul însă şi după ce făcui dovada unei mari răbdări şi am primit numeroase lovituri, tineri începură să spună: «Să mergem să-l vedem boxând pe Willie Green cu Gene Tunney». Aceste prime lupte cu violentul şi periculosul adversar care era Green, făcură din mine un boxeur prudent. Şi această prudenţă rămase, totdeauna, parte integrantă din technica mea.

Toate serile, afară de Sâmbătă, eram la şcoala publică 41, cu tinerii de la Clubul Atletic. Urcam «Strada a Cincea» fugind, jucam basket-ball, foot-ball sau boxam.

Matchurile mele contra lui Willie Green făcură să crească interesul pe care-l purtam technicei şi la centrul de recreaţie mă aşezam lângă ring pentru a vedea tinerii combatanţi şi a studia metodele lor de apărare.

Studiai liniştit fiecare punct particular şi mă exersai la toate loviturile cari îmi păreau folositoare. La capătul acestor doi ani progresasem atât de mult încât boxând cu Willie Green el îmi zicea adesea: «Crochetele tale de dreapta sunt foarte puternice». Adesea, în eforturile disperate pe care le făcea pentru a mă lovi era gata să cadă în nas, loviturile sale bine dirijate neîntâlnind decât vidul. In sfârşit, Willie refuză definitiv să se bată cu mine.

Perioada aceasta de progres îl făcu pe Willie Green să devină foarte mândru de elevul său. El gândea că era datoria mea de a mă prezenta în exhibiţii. Aveam o încredere şi un respect foarte mare pentru el şi-l credeam incapabil să facă vreun rău. Pentru un boxeur, Green era suficient de inteligent. Aceasta mărea şi mai mult influenţa lui asupra mea.

Graţie numeroaselor reuniuni la care participai îmi făcui un renume local. Eram, de altfel, considerat drept cel mai bun boxeur din Greenwich Village. In felul acesta atrăsei atenţia lui Billy Jacobs, care organiza matchurile «Clubului Atletic Sharkey» imortalizat printr'o litografie făcută de George Bellow. In consecinţă, Jacobs veni să-mi propună să boxez la «Clubul Atletic Sharkey».

El îmi zise:

— Gene, te voiu programa într'un match de prima categorie. Va fi pentru prima dată că un boxeur va avea acest avantaj în prima sa luptă profesionistă.

Ii răspunsei lui Jacobs:

— Nu văd de ce aş face box profesionist? Am două servicii cari îmi produc suficient.

Căci între timp îmi mai găsisem o ocupaţie.

Lucram mai departe la «Compania de navigaţie» unde avansasem în grad. Dar mai aveam şi o ocupaţie secundă: aceea de monitor atletic şi organizator a «Clubului şcolii publice 41», funcţie la care mă aduse cunoştinţele mele în atletism şi box. Destul de curios era că fui recomandat de maica dela Dudley Field Malone Mal, care reprezenta ministerul Educaţiei Naţionale la Şcoala publică 41. Doi ani mai înainte ea făcu să fiu numit preşedintele consiliului monitorilor juniori. Acest consiliu era însărcinat să regleze activitatea membrilor săi. In absenţa preşedintelui, eu eram acela care dirijam şedinţele.

UN DEBUT PENTRU 18 DOLARI

După refuzul meu, Jacobs, departe de a se simţi descurajat, se adresă lui Green şi unui alt amic: Eddie O'Brien.

Eddie O'Brien era un «barman», de veche modă, care nu bea nici odată o picătură de alcool. Deşi vindea mii de litrii de lichioruri, niciodată nu făcu altceva decât să le vândă. Eddie era tatăl a mai multor copii cari aveau aproape vârsta mea. Unul dintre aceşti copii, Edward, fu — timp de mai mulţi ani — îi clasa mea de la club.

Eddie cunoştea foarte bine boxul, căci el făcuse multă vreme parte din «Clubul Atletic Aronia», care produsese câţiva boxeuri mari: Jack Goodman, Harry Schumacher, Tommy Maloney, Kid Black, etc. Toţi fii lui Walker, Jimmy — mai târziu primar al New Yorkului, doctorul William şi George erau membrii ai Clubului Atletic Aronia.

Eddie credea, cu tărie, că eram un mare boxeur. El îmi zicea:

— Gene, eşti cel mai mare boxeur pe care l-am văzut vreodată.

Oferta pe care o făcu Jacobs lui Green şi O'Brien fu primită cu mare entuziasm. Ideea unui match de prima categorie — cu toată gloria care decurgea din el — îi convinse asupra necesităţii de a obţine adeziunea mea.

O'Brien îmi vorbi în maniera aceasta: «Nu există vreun boxeur în oraş care să fi primit vreodată o asemenea ofertă şi poţi să baţi pe toţi acei care-ţi vor fi opuşi în ring».

Green, dorind mult să facă dovada calităţilor de instructor şi profesor, invocă alte argumente pentru a mă convinge.

Terminară prin a mă decide să accept matchul. Toată noaptea nu putui să adorm, gândindu-mă la consecinţele adeziunei mele.

Seara matchului sosi prea de vreme pentru mine şi mă găsi împărţind o cabină cu K. O. Eggers, în oribilul Club Atletic Sharkey. Acest club nu era altceva decât grânarul unei vechi întreprinderi de pe Lincoln Square cu rânduri de bănci de lemn, până la tavan. Era un loc propice pentru incendii M'am întrebat, totdeauna, cum s'a putut obţine de la poliţie permisiunea de a se organiza, acolo, matchuri.

Când fui prezentat lui K. O'Eggers de Billie Jacobs, care nu trebue confundat cu managerul lui Max Schmelling, Eggers îmi zise:

— Acest Bobby Dawson este greu de bătut, însă nu-i deloc inteligent. Am boxat împotriva lui acum patru ani şi i-am administrat o severă corecţie. Nu-ţi va face nici un rău. Să n'ai frică de el.

Amănuntul acesta, cu toate că-mi fu dat cu o bună credinţă evidentă, nu mări încrederea mea. Pentru acest match cântăream 140 livre (N. T: 70 kilograme) şi eram pe punctul să împlinesc 18 ani.

Pe vremea aceea, se obişnuia ca boxeurii să se cântărească unul în prezenţa celuilalt. Dawson urcă pe cântar, dar eu nu eram de faţă.

Jacobs îi zise că eram în cabina mea. Dawson insistă să fiu prezent. Jacobs îl trimise atunci să mă caute. Dawson, care aflase că eram la primul meu match profesionist, intră în cabina mea făcând un scandal mare şi strigă:

— Unde este Tunney?

Eram aşezat într'un colţ, în chiloţi şi pantofi, şi răspunsei timid:

— Iată-mă!

— Vino, vreau să ţi cunosc greutate, mormăi Dawson.

— Unde este cântarul? îl întrebai.

El răspunse:

— Acolo, jos.

Mă ridicai şi mă pregăti să-l urmez. El mă privi, examinând lungile mele braţe slabe, talia mea ridicată, gâtul meu înalt şi remarcă ironic:

— Oh, poţi rămâne. Nu mă mai interesează greutatea ta chiar dacă ai avea o tonă.

Mă aşezai.

Imi veni atunci în minte că acest Dawson, boxeur rutinat, îşi dăduse seama că eu nu eram un boxeur, aerul meu timid şi supus ajutând în mod natural la încrederea sa. Eu gândi: «El se va repezi, din colţul său, de la prima repriză şi va încerca să mă intimideze». Ceeace făcu. Insă după ce primi şase sau şapte directe de stânga el supraveghiă mai atent atacurile sale. In jurul reprizei a cincea, începui să simt o oarecare greutate de a continua. In repriza a şaptea, vigoarea braţelor mele era complet epuizată. Către sfârşitul acestei reprize îl nimeri, în momentul când ataca, cu un uppercut sălbatec care-l aruncă la pământ. Arbitrul numărase până la nouă când sună clopotul. Pentru repriza a opta nu mai reapăru.

Acesta fu primul meu match profesionist.

Pentru acest efort pugilistic, care consta într'un match de prima categorie în 10 reprize, primi enorma sumă de 18 dolari. Aveam intenţia de a o împărţi în trei. In consecinţă, dădui şase dolari lui Green. O'Brien refuză partea sa, aşa că rămăsei cu 12 dolari pe care îi întrebuinţai — a doua zi — pentru a oferi tinerilor clubului o cină la Rockway Beach. Trebuie să menţionez aci că O'Brien, deşi mă acompaniase şi îngrijise în primul meu match, nu a vrut să accepte niciodată un ban.

CAPITOLUL AL DOILEA

Printre acei cari nu asistaseră la primul meu match profesionist se găsea şi tatăl meu. Cu toate că-l admira pe Corbett, Fitzsimmons şi câţiva alţi campioni mai vechi şi-mi dăduse prima mea pereche de mănuşi de box, nu-i plăcea să mă vadă devenind boxeur profesionist. El nu a venit niciodată să mă vadă boxând cu toate că nu a murit decât după cel de al doilea match al meu cu Harry Greb, în 1923.

Când îl întrebai dece nu a venit la matchul meu cu Dawson, îmi zise:

— Crezi că mi-ar plăcea să te văd sângerând?

— Nu, dar nu voi căpăta niciodată o zgârietură, îi spusei.

— Cum aş putea însă s'o ştiu dinainte?

— Tată, am un sistem care nu dă niciodată greş...

— Urmează sfatul meu şi acela al mamei tale şi abandonează această meserie. Dacă de data aceasta ai scăpat curat consideră-te drept un favorizat al soartei. Şansa ta nu va dura dacă vei face şi alte încercări.

Cu toate că nu vru niciodată să mă întovărăşească, aflai că era foarte mândru de a vorbi de succesele fiului său.

Iată un fapt care oglindeşte atitudinea pe care o luă mai târziu faţă de cariera mea. Prima dată când mă revăzu după matchul meu cu Greb, vreau să spun când obrazul meu nu mai purta urmele de zgârieturi pe care le primisem în această luptă, îmi zise:

— Gene, pentru ce te-ai lăsat bătut de Greb?

— Ce contează o înfrângere când primeşti 22.000 dolari? îndrăznii eu.

— Faptul de a primi 22.000 dolari nu produce nici o schimbare. Ai fost bătut. Nu ar fi trebuit să-l laşi pe Greb să-ţi facă aceasta, insistă el.

— — — — — — —

In anul care urmă matchului meu contra lui Dawson nu mai făcui box profesionist. Continuai să ameliorez tehnica mea, boxând regulat cu Willie Green şi alţii, îndeplinind şi funcţiunile mele de monitor atletic. Mă perfecţionai şi câştigai în forţă. La sfârşitul anului, preşedintele Clubului atletic din Village veni să-mi propună să disput un match la «Clubul atletic din Fairmont». Unul dintre membrii clubului nostru tocmai cumpărase un camion şi i se propuse de a ne duce pe toţi la clubul din Fairmont, în cazul când Willie Ward sau eu am vrea să mergem acolo. Pe de altă parte, el gândea că venise momentul pentru clubul nostru de a face puţină publicitate. Perspectiva de a fi învingător mă seducea. Acceptai un match în şase reprize şi toţi membrii de la Greenwich Village plecară în camion, împodobit cu mici drapele cari purtau toate numele meu.

Fusesem spectator la mai multe matchuri la Clubul din Fairmont şi observasem tot ceeace se petrecea acolo.

Dar când, pentru acest match, intrai în vestiar, mi se păru că am alţi ochi şi alte urechi.

Vestiarul era situat sub scări. Picioarele spectatorilor formau o parte a plafonului care completa lungile scânduri cari serveau de scaune. Dacă se crede că discuţiile spectatorilor sunt groaznice trebuie să le asculţi dintr'un vestiar, mai ales când boxeurul îşi aşteaptă ajutorul ca să-i spună:

— Să mergem, pregăteşte-te să te urci pe ring.

In seara aceea, dacă n'aveam frică în orice caz tremuram. Apostrofările îmi păreau de două ori pe atât de violente, pătrunzătoare şi crunte. Sosise în fine şi rândul meu, căci ajutorul îşi băgă capul prin deschizătura uşii şi strigă inevitabil său:

— Să mergem, Tunney!

O voce seacă, venind din tavan, strigă:

— Să intre măcelarii!

Pot să afirm că în această ocazie, unul dintre «măcelarii» care se strecura printre corzi, semăna mai curând a miel. Eram foarte timid. Scena din vestiar din filmul lui Charlie Chaplin «Luminile oraşului» nu este pentru nimic în lume o exagerare.

Adversarul meu era un oarecare Billy Bowe, al cărui nume adevărat era Kostnick. Managerul său era Lou Brix, care fu fidelul meu tovarăş în timpul zilelor mele de glorie. Bowe este acum pompier al oraşului New-York. El căuta să justifice reputaţia sa de «măcelar» căci aproape se năpusti către firavul tânăr. subtirel, cu obrazul palid, care se îndrepta către el. Se pare că era bine cunoscut la «Clubul atletic din Fairmont» căci o voce, foarte apropiată de ring, strigă:

— Hai, Billy, sparge încă o pereche de coaste.

O săptămână înainte, Bowe crăpase trei coaste adversarului său. Din fericire, văzui un swing violent pornind către partea mea stângă şi aplecai cotul la timp. Dacă această lovitură m'ar fi atins, este sigur că ar fi consolidat reputaţia sa de sfărâmător de coaste. Mersei în jurul lui şi pierdui mult din nervozitatea mea. După ce încasase şase sau şapte directe de stânga între ochi, el aproape că încetă a ţinti coastele mele şi se acoperi aproape cea mai mare parte din cele şase reprize. Nu fu o luptă decisivă.

Coborând ringul, cu coastele şi reputaţia intactă, auzi unul dintre ocupanţii unei loji de lângă ring strigând unei alte persoane:

— Vioiu şi inteligent, dar nu loveşte!

Considerai această remarcă drept un compliment, mai ales că ea venea — probabil— de la un cunoscător.

«Clubul atletic din Fairmont» era proprietatea bogătaşului Billy Gibson, care deţinea o situaţie politică eminentă. Billy, care conducea mai multe afaceri importante, subvenţiona «Clubul din Fairmont» pentru a se distra. Organizatorul matchurilor era Tom Mac Ardle, care trecu mai târziu la Maidson Square Garden. Dacă Gibson m'a văzut, în seara aceea, ştiu că nu făcui nici o impresie asupra lui. Când, mai târziu, deveni asociatul său, el îmi zise:

— Nu, nu-mi reamintesc să te fi văzut vreodată la «Clubul din Fairmont».

Cu cei câţiva dolari procuraţi de acest match cumpărai două perechi de mănuşi de box pentru centrul de recreaţie, căci ministerul Educaţiei refuza să furnizeze mănuşi gimnaziilor municipale.

Membrii «Clubului din Greenwich» se duseră în seara aceea la «Clubul din Fairmont» pentru a vedea reboxând pe favoritul lor şi măriseră, în felul acesta, reţeta. O lună mai târziu, Tom Mac Ardle ceru lui Billy Jacobs de a mă angaja din nou. Jacobs, asistat de O'Brien şi Willie Green, mă decise să accept un nou match în şase reprize. Gustasem din extazul victoriei. Eram tot atât de mândru de victoriile obţinute asupra lui Dawson şi Bowe cum fui, mai târziu, după ce am învins pe Greb Gibbons şi Dempsey. Acest extaz se măsoară cu importanţa care se acordă fiecărui efort. In matchurile mele contra lui Dawson şi Bowe cheltui eforturi fizice tot atât de considerabile ca şi în matchurile cele mai importante ale carierii mele.

După aceste matchuri, cari nu fură atât de importante pentru a fi trecute în analele boxului, cunoscui apogeul. Eram captivat şi, în consecinţă, acceptai—fără a mă lăsa rugat — de a urma sfaturile celor trei mentori ai mei şi a boxa, din nou, o lună mai târziu. Adversarul meu, puternic, aspru şi violent era George Lahey, un «bun mijlociu» din Bronx. Avea o suită numeroasă care, în seara aceea, părea să fi venit în complet pentru a oferi idolului ei sfaturi şi încurajări.

In prima repriză, Lahey îmi expediă — în nas un lung swing de dreapta. Sângele continua să curgă până la sfârsitul reprizei a cincea. Billy Joe, arbitrul oficial al «Clubului din Fairmont» veni în colţul meu, la sfârşitul reprizei a treia, pentru a mă examina — cel puţin aşa credeam eu — înainte de a se decide să oprească matchul pentru motivul pierderii de sânge.

Cu această idee în cap, sări de pe scaunul meu și strigai:

— Domnule Joe, te rog, nu opri matchul. Acest sânge nu însemnă nimic. Il voiu pune knock-out înainte de sfârșit!

Joe fu desigur impresionat căci el lăsă lupta să continue și deși, în repriza a șasea, Lahey o duse prost, fui incapabil să-l fac knock-out.

Câștigai deci încă ceva la experiența mea căci, deși pierdui prima parte a matchului, schimbasem cursul luptei și obținui victoria la puncte. După acest match avui — pentru prima dată — o puternică dorință de a mă urca pe ring. Voiam să mă măsor, din nou, cu George Lahey.

In intervalul care urmă, acceptai o ofertă a lui Pop Kirk, care conducea noul club atletic de polo. Adesea, trecând prin fața acestei clădiri, când mă duceam la Stamford, în Connecticut, gândesc la acea seară caldă caldă a lui Iulie 1916 în care am învins prin K. O. pe Jaffee, după ce l'am plimbat de la un capăt la celălalt al ringului, timp de 10 reprize, spre marea bucurie a amicilor unei cari veniseră de la Greenwich Village sau de la birourile lui «Ocean Steamship Company».

In tot timpul matchului, Jaffee nu putu să dea o singură lovitură. Mai târziu, gândind la aceste evenimente, începui să cred că trebuia să mă consacru în întregime boxului. Dar nu putui să mă decid a părăsi liniștitul meu post de la «Ocean Steamship Company» pentru a îmbrățișa profesia incertă de boxeur.

Inevitabilul Billy Jacobs închiriă teatrul Minerva, din strada a opta pentru a organiza acolo, odată pe săptămână, matchuri de box. El veni să mă tenteze cerându-mi să-l ajut a alcătui programele. Voia să facă cunoscut noul său «Boxing Club» sportivilor din Greenwich Village. Ii răspunsei că George Lahey era singurul adversar care mă interesa și că dacă va putea să-l facă să accepte, voiu boxa pentru el. Simțeam că aveam o veche socoteală de lichidat cu George.

Jacobs îmi zise:

— Am să-l fac să accepte. Insă dacă va primi, te vei bate pentru mine contra unui altul?

Ii răspunsei.

— Dacă sunt sigur că Lahey va fi unul dintre adversarii mei voiu susține două matchuri.

Afacerea era încheiată și, puțin mai târziu, am întâlnit pe Lahey, care deasemenea părea plin de ardoare.

Reacţiunea mea după prima noastră dispută era justificată, căci îl tăcui knock-out în trei reprize. De data aceasta, avui un mare avantaj căci decisei pe un vechiu prieten, John Gaddi, să mă antreneze pentru acest match. Gaddi era atunci campion naţional amator la categoria grea şi, probabil, amatorul cel mai abil şi cel mai complet pe care-l văzui, vreodată, îmbrăcând o pereche de mănuşi. Şedinţele noastre aveau loc seara. Fiecare fu un adevărat match. Imi amintesc entuziasmul cu care ne regalam la ideea recompensei care ne aştepta în fiecare seară. Niciodată crema glasată nu-mi părea atât de bună că după antrenamentele cu el. Noi aveam, totdeauna, o porţie dublă. Partea doua a contractului meu cuprindea o întâlnire cu Young Guarini, din Hoboken, pe care-l învinsei prin knock out în repriza a patra. Cântăream 150 livre (N. T: 75 kilograme) în această partidă, care avu loc la 15 Decembrie 1916. Guarini constată din prima repriză că are deaface cu un adversar mai puternic decât el. Incercă să scape onorabil. Finalmente, Guarini căzu pe podea, unde rămase 10 secunde.

RESPINS CA VOLUNTAR IN RAZBOIUL MONDIAL

Continuai să practic basket ballul şi alte sporturi şi, timp de mai multe luni, tot ceeace privea boxul. In luna Martie a anului următor, pe când eram la centrul de antrenament al echipei de basket ball al clubului, m'am rănit la cotul stâng. Mult timp, rana nu păru gravă însă mai târziu, cum durerea sporea şi braţul meu stâng începea să se atrofieze, mă dusei să văd un doctor, care trebui să mi-l pună — pentru şase săptămâni — în ghips. Atrofierea muschiulară continuă şi când mi se scoase ghipsul, circonferinţa braţului meu stâng scăzuse la jumătate. Mi se făcură examene cu raze X şi radioscopie, fără să se facă lumină asupra cazului meu.

La 6 Aprilie 1917, Congresul decretase stare de război între Statele Unite şi Germania. In Mai, mă decisei să mă prezint, ta toţi tinrii la biroul recrutării marinei; însă nu fui acceptat din cauza leziunii braţului stâng, care începea a semăna a paralizie.

Fui teribil de dezamăgit. Decisei atunci să urmez un tratament medical propriu pentru a-mi reda sănătatea braţului. Voiam să fiu soldat la marină. Eram fascinat de strigătul de război al soldaţilor marinei: «Primii

la luptă» și prin definiția marinarului pe care o descoperisem într'un prospect al biroului recrutării din City Hall Park. Citi: «Un soldat al marinei este un om care se bate cu lovituri de pumn». Aceasta îmi era destul.

Schimbai medicul. Imi trebuiau, imediat, exerciții și soare. Imi procurai postul de salvator pentru sezonul de vară dela Keansburry, New Jersey, abandonând astfel biroul lui «Ocean Steamship Company». Era în Iunie 1917.

In timpul acestui sezon, descoperi că titlul de «salvator» nu era o exagerare. Erau vieți de salvat. La Keansburry, turiștii și înnotătorii se răsturnau, adesea, cu bărcile lor.

Exact înainte de sfârșitul sezonului, atunci când avui speranța de a fi acceptat de doctorul marinei, comisei imprudența de a face un match de box pe plajă, cu un camarad. Lansai o ușoară directă de stânga în direcția obrazului adversarului meu și, contrându-mă, acesta mă atinse la cot. Viața îmi păru neomenoasă. Nu-mi mai rămânea, acum când sezonul era aproape sfârșit, decât să mă întorc la New York pentru a urma un nou tratament.

Revenit la New York, mă găsi fără situație, fără bani și cu un braț stâng aproape inutilizabil. După două luni de tratament zilnic la serviciul de mecanoterapie al spitalului Bellevue, făcusem un progres foarte mic. Susținătorul meu de altă dată, «bătrânul Eddie» O'Brien, cunoscând jena mea financiară, îmi oferi să-mi împrumute ceva bani. Refuzai. Nu știam cum aș fi putut să-i înapoiez. Ii spusei că dacă aș face două matchuri, aș fi știut cum să întrebuințez banii care mi s'ar da.

Legea din Frawley asupra boxului fusese ridicată, din ordinul guvernatorului Charles F. Whitman. Boxul nu era permis în statul New York. Câte odată, totuși, unele cluburi organizau matchuri după vechea lege. O'Brien îmi zise :

— Poți să faci un match ?

— Chiar dacă aș accepta, ce aș putea face cu un singur braț, îl întrebai, disperat.

Văzând că-mi lipsește încrederea, bătrânul Eddie replică :

— Poți să bați, nu importă pe cine, cu o singură mână.

Deşi aceasta nu era şi părerea mea îi zisei lui Eddie că dacă putea să-mi angajeze un match îl voiu primi.

O'Brien se duse să-l vadă pe Pop Kirk care-i zise :

— Desigur că mi-ar plăcea să-l văd pe Gene boxând pentru mine. Când o va putea face?

— Nu interesează când, replică O'Brien.

Pop continuă :

— Am să încerc să-l conving pe un greu italian, care a luptat prin împrejurimi şi care se crede un bun boxeur.

O'Brien anunţă :

— Tot ceeace vrei.

Eddie veni a doua zi la mine şi-mi spuse :

— Ei bine, Gene, cred că ţi-am aranjat un match la «Clubul atletic de Polo».

Nu-mi venea să cred. O'Brien continuă:

— Va avea loc peste opt zile. Unde crezi că am putea face antrenamentele ?

Ii răspunsei că nu puteam să mă antrenez şi că până şi săritura la coardă îmi procura dureri la mână. O'Brien mă sfătui :

— Ei bine, trebuie să faci puţin «box cu umbra» şi marş pentru a-ţi lucra suflul.

Timp de patru sau cinci dimineţi, înconjurai Washington Square alergând şi, reîntors acasă, făceam box cu umbra. Acesta fu tot antrenamentul la care mă supusei, în vederea acestui match.

Tânărul Borelli, adversarul meu, era un cărbunar, cântărind 200 lire (N. T.: 100 kgr.), care avea înalte aspiraţiuni pugilistice. Mă luptam pentrucă aveam nevoie de bani. Inainte, boxam pentru dragostea către sport. Mai târziu, când făcui box profesionist, toate matchurile mele făcură parte dintr'un plan.

Borelli era un meridional care boxa cu mâna şi cu piciorul rdept înainte, ceeace îl transforma în ţintă pentru directele de dreapta. El căzu la cea de a doua lovitură pe care i-o dădui şi, în repriza a doua, nu se mai ridică.

In timpul celor patru minute şi jumătate cât dură matchul, eu n'avui de eschivat decât cu braţul meu stricat. Era un match de prima categorie şi primi 26 dolari drept parte.

Săptămâna viitoare, O'Brien mă trimise să-l văd pe Charlie Dosserick la Pioneer Club. Dosserick făcea

exhibiţii la «New Amsterdam Opera House», unde toţi oamenii în uniformă erau admişi gratuit. Numai civili trebuiau să plătească. Dosserick zise:

— Da, îţi voiu da un match. Caut un «mijlociu» să-l opun lui Hughey Weir, în cursul viitoarei exibiţii. Pot să-ţi dau 40 dolari pentru a face şase reprize.

Pentru acest match nu putui să mă antrenez nici măcar ca pentru Borelli. Făcui patru sau cinci şedinţe de marş, urmate de «box cu umbra». Weir atacă. N'avui decât să aştept şi să lovesc cu dreapta de fiecare dată când se găsea. în direcţia pumnului meu. El cedă în repriza a treia. Fiecare cântăream 158 livre. (N. T: 79 kilograme).

Atunci când. disperat, gândeam că nu voiu mai putea lucra niciodată, Eddie O'Brien, bătrânul şi fidelul Eddie, mă trimise să văd pe ginerele său căruia îi ceruse să mă recomande la J. G. White Engineering Corporation.

Aci găsi o situaţie la Eric Pier în Jersey City. Lucrul meu, care-mi era plătit cu 25 dolari pe săptămână, consta din a primi şi con ola aeroplanele trimise din diferitele părţi ale ţării şi îmbarcate pe cheiurile din Hoboken cu destinaţia Franţa.

Neliniştea mea cu privire la braţul meu stâng se mărea. Şi ruşinea de a nu fi în uniformă, tot lucrând cu soldaţii, îmi cauza o umilinţă secretă şi constantă. Incercai diferite remedii însă muşchii mei, tricepsul şi bicepsul, continuau să se atrofieze. Unul dintre funcţionarii lui Eric Pier îmi dădu numele unui doctor german care, spunea el, trata pe cale electrică, reumatismul şi alte afecţiuni de acest gen. El îmi zise :

— Dece nu mergi cu mine la acest om pentru a vedea ce poate face ?

Fără mari speranţe, îl întovărăşi la cabinetul de consultaţie ál doctorului Frederick de Kraft, la numărul 142 de pe strada 70 vestică. După ce mă examină, doctorul de Kraft îmi spuse în englezeşte, cu un pronunţat accent german:

— Băiatul meu, ai o nevrită traumatică şi pot să te vindec. Dar aceasta necesită timp.

Abia îmi veni să-mi cred urechilor. Mă simţi plin de speranţe şi tentat să îmbrăţişez acest amabil bătrân.

Mă duceam la el de trei ori pe săptămână pentru a urma un fel de tratament diatermic. El ştia că nu eram

prea bogat şi-mi făcu un preţ de doi dolari de vizită. Continuai acest tratament din Ianuarie până în Iunie 1918, moment în care el mă declară vindecat — braţul meu făcându-mi bună impresie, căci îşi reluase puţin câte puţin dimensiunile şi forţa sa normală. Fapt destul de curios, însă, el rămase mai scurt decât braţul drept, contractarea muschiului cotului fiind cauza. Abia după ce m'am angajat în marină, îi zisei bătrânului doctor german dece doream să văd braţul meu complect refăcut.

In ultima vizită la doctorul de Kraft îi zisei că plecam la războiu.

— Ei bine, îţi urez noroc şi sper că te vei înapoia viu şi teafăr, îmi răspunse el.

Abia atunci fui izbit de ironia acestei situaţii. Acest om, născut în Germania, de formaţie ştiinţifică germană, făcuse tot posibilul pentru ca un tânăr american să se poată alătura forţelor aliate contra ţării sale.

In seara care precedă plecarea mea la Parris-Island, unde se instruiau recruţii, mersei la «Clubul atletic al Armatei» condus de Jack Jening, pentru a-mi încerca braţul. Doc Bagley, care fu mai târziu managerul meu, organizase matchul cu Danny Lynk, pe care trebuia să-l întâlnesc. Acesta însă nu apăru la club, aşa că fu înlocuit cu un alt adversar care, după ce primi o bună directă de stânga, decise că prudenţa era cea mai bună probă de curaj şi se lăsă bătut.

Pentru acest match mi se dădu magnifica sumă de 30 dolari, sumă care fu primită de Doc Bagley, sub formă de bilete de 20 şi 10 dolari, în mâna sa stângă, în timp ce căuta penibil monede în buzunarul său.

— Păstrez, totdeauna, 30 la sută, îmi zise el. Chiar Willie Jackson care este astăseară vedeta programului, îmi lasă 30 la sută. Dar pentrucă mâine pleci la războiu nu voiu lua decât 25 la sută. Ai bani?

Ii răspunsei:

— Nu, nu am deloc.

— Cum vom împărţi acest bilet? mă întrebă el

— Ei bine păstrează-l tot, Doc.

Ce mă interesa? Cu Dumnezeu înainte!

Două zile mai târziu, eram la Parris-Island.

CAPITOLUL A TREILEA

In insulă, nouii recruţii erau găzduiţi într'o secţiune aparte, numită câmp de aplicaţie, până la trimiterea actelor lor prin diferite birouri de recrutare ale ţării. Aceşti viitori soldaţi n'aveau nici o treabă de făcut. Adevărat spus, ei nu făceau parte din corpul marinei şi nu puteau fi lăsaţi să lucreze. Pentru a-şi petrece timpul, ei jucau basket-ball, luptau sau boxau. In loc de uniformă purtau o pijama.

A doua zi după sosirea mea se produse un eveniment nespus de hazos. Un grup, din care făceam parte şi eu, se formase în jurul a doi tineri cu viitor.

Când lupta se terminase, un individ roşu şi mic, sări energic în mijlocul cercului şi ridicând o pereche de mănuşi pe care se puse să le îmbrace, strigă cu accentul idn Tennenssee:

— Nu-i pe aci nici un tip din New York destul de curajos pentru a voi să se măsoare cu mine?

Nimeni nu înaintă. El se clătină odată sau de două ori, aerul său batjocoritor dovedind tot dispreţul său pentru new-yorkezi.

Cu excepţia a câtorva călătorii la New Jersey şi la Long Island, era prima dată că eram departe de New York. Eram mândru de a fi new-yorkez şi, plin de acest orgoliu, îmi dădui seama că venise rândul meu.

Avansai printre aceşti recruţi în pijamale albe, cu capetele rase şi cu aerul înspăimântător. Adunând perechea de mănuşi care se găsea pe jos, zisei:

— Vreau să boxez cu d-ta timp de câteva minute.

După ce mă observă cu un ochiu de critic, mâncătorul de foc strânse dinţii cu un aer lacom.

Se repezi brusc la mine, acoperindu-mă cu swinguri. Prima dată, încercai să fac câţiva paşi laterali însă cum nisipul era des fui incapabil de a mă acoperi şi primi, la cap, un swing violent de stânga. Hotărâi, repede, că maniera cea mai bună de a veni de hac acestei creaturi era de a-i da câteva bune directe de stânga în momentul în care el trimitea swingurile sale. Când el porni din nou la atac, în loc de a încerca un pas lateral, mă plecai înainte şi trimisei o directă de stânga care-l lovi în plin, la nas. Capul lovi omoplaţii săi. Incercă un nou atac şi avu aceeaş soartă.

După ce nu reuşise în manevrele sale, sălbatecul din

Tennenssee luă un aer de martir. Era capabil să se prefacă. Observai însă că din box nu cunoştea nimic şi nu făcui decât să mă distrez cu el.

— — — — — — — —

După ce mi-am trecut ultimele examene, fui trimis la antrenament, pe terenurile de manevră. Descoperi în dată că boxul făcea parte integrantă din exerciţiile câmpului de antrenament. Trebui să reînvăţ primele noţiuni cu tinerii veniţi de pe malurile lui Mississipi Dakotas. Manualul de box avea, la Parris-Island, tot atâta importanţă ca şi acela al mânuirii armelor.

Când antrenamentul recruţilor fu terminat, îmi făcusem un renume destul de frumos în batalion. Din nenorocire, nu plecai în Franţa cu compania mea. Fui detaşat la o alta şi, 24 ore mai târziu, mă găsi pe bordul unui vas de transport al trupelor, fără cunoştinţe şi prieteni.

Pentru prima dată cunoscui singurătatea.

Puţin după aceea am debarcat la Brest şi am instalat corturile noastre în noroiul care înconjura cazărmile din Pontanevez. Unul dintre soldaţii companiei, pentru un motiv oarecare se certă cu mine.

Imi petrecusem adolescenţa cu tineri şi oameni fără să mă fi bătut vreodată serios. Când spusei acestui om belicos: «Ce-ţi vine?» Cauţi ceartă?», nu-mi veni în minte să mă apăr. Nu terminai spusele mele că, cu o lovitură de pumn, el mă făcu să alunec într'un şanţ noroios care mărginea drumul.

Nu-mi pierdusem echilibrul, mă urcai cât de repede îmi permitea noroiul, şi-l lovi îndată ce fu în apropierea pumnului meu. Spre marea mea surpriză el căzu în şanţ, unde stătu discret până sosi un sergent de artilerie.

Câteva luni mai târziu, asistam la un match de box, într'o baracă a societăţii Y. M. C. A., la Romorantin, unde eram de gardă

Un match fu organizat pentru campionatul mijlociilor, între un aşa zis «Kid Mc Coy» şi un oarecare Joe Bedelli. Pentru motive pe care le stia numai el singur, Kid nu fu la înălţimea situaţiei. Sala era plină de aviatori, infanterişti şi de mecanici. Arbitrul, căpitanul Greene, anunţă de pe ring că «Mc Coy» pierduse campionatul. El întrebă dacă nimeni nu-i contestă lui Bedelli dreptul de a fi proclamat campionul câmpului. Zece mii de oameni erau la Romo-

rantin şi sala era tixită. Nimeni nu făcu cea mai mică opoziţie. Căpitanul Greene îi dădu, atunci, lui Bedelli titlul de campion al «mijlociilor» şi anunţă că acesta s'ar bate contra oricărui spectator, indiferent de greutate. Nimeni nu se oferi.

Sergentul de artilerie care văzuse crochetul meu de stânga la lucru, găsindu-se în mijlocul micului nostru grup de soldaţi de-ai marinei, începu să mă împingă să mă sui pe ring. Indată ce îmi promise că mă va scuti de gardă, a doua seară, dacă boxam împotriva acestui om, mă dusei.

Când apărui pe ring Bedelli mă rugă să mă desbrac gol până la centură, ceeace făcui în prezenţa ofiţerilor şi soldaţilor cari aşteptau cu nerăbdare. Aveam pantofi de oraş. Podeaua ringului era plină de sacâz şi acoperită cu o pânză. Nu trecu mult timp până când eu şi Bedelli să fim încăeraţi.

După un schimb de trei patru lovituri, văzui că nu era prea îndemânatic. In repriza a doua el şopti:

— «Nu mă lovi aşa tare».

El refuză să mai lupte în repriza treia.

A doua zi, tot câmpul vorbea de soldatul dela marină şi de cunoştinţele lui pugilistice. După masă, directorul dela Y. M. C. A. veni să vadă pe comandantul companiei mele şi îi ceru să aranjeze un match între mine şi campionul câmpului la categoria «grea». Căpitanul Barthe comandantul companiei, acceptă. Astfel fui invitat să apar la Y. M. C. A., pentru a-l întâlni pe Hank Wuerhl, pentru campionatul garnizoanei, la categoria «grea».

Descoperind o bucată de frânghie mă dusei, cu toate că purtam pantofi de oraş, să sar la coardă în spatele locuinţelor noastre. Câţiva tineri din compania mea fură desemnaţi să boxeze cu mine. Înţelesei însă în curând că acest soiu de antrenament nu era făcut pentru a mă pune în formă bună. Trebuia să fac ceva. Hotărîi să încerc puţin «footing» (N. T.: marş) şi descoperi că-mi erau necesare câteva luni înainte de a regăsi vechea mea obişnuinţă.

Veni seara matchului pentru campionatul garnizoanei la categoria «grea». Imprumutând. dela un ofiţer, o pereche de ghete cu tocuri de cauciuc şi o pereche de chiloţi dela un altul, eram gata să-l înfrunt pe Wuerhl. Imi dădui seama atunci, pentru prima dată, de diferenţa care există între plăcerea de a asista la un match şi oroarea de a fi de partea celui care pier-

de. Wuerhl era un om foarte puternic, cu stil periculos. Era în excelentă formă. Cunoştea arta boxului, căci, înainte de războiu, fusese campion profesionist în Montana. Ştiam tot atât cât el în arta boxului dar nu eram în formă. In primele două reprize, Wuerhl lovi fără întrerupere. In repriza a doua, el mă prinse într'un colţ şi mă lovi cu capul de coarda superioară a ringului. Auzi trei sau patru mecanici automobilişti din compania sa, aşezaţi în primul rând, strigând:

— Hai, bătrâne Hank, loveşte încă ! Il ai la discreţia ta. Trimete-l pe acest găgăuţă la infirmerie.

In acest moment, o idee mă străfulgeră : «Ce imbecil eşti că rămâi aci să distrezi această populaţie lacomă de sânge. Ar fi fost mult mai uşor să fi aşezat acolo jos, şi să laşi pe alţi idioţi de a se da în spectacol.»

Şi continuai reflecţiile mele: «Ce pas să fac pentru a ieşi de aici şi să mă aşed, liniştit în sală !»

Imi dădui seama că era imposibil. Ajunsesem la un punct de unde nu puteam da înapoi. Ridicai capul şi încercai, din nou, să trimit un pumn fiorosului meu adversar. Nu reuşi nici de data aceasta In timpul primelor două reprize ratai, pe puţin, 30 de crochete de dreapta.

Wuerhl deveni mai puţin prudent. Loviturile sale de dreapta şi stânga se succedau cu forţă şi repeziciune şi ca întotdeauna, obrazul meu se găsea acolo pentru a le primi. Intinsei, din nou, braţul drept şi nu isbuti. Dar lipsi puţin pentru a-l lovi în faţă. Continuai să-mi repet: «Dacă ai putea plasa un singur pumn, unul singur!... Oh, dece ratezi întotdeauna?»

Cea mai mare parte a timpului el lucra ca un măcelar ştiinţific. Mă obosise şi sângeram din nas şi gură Dar nu mă simţeam nici epuizat şi nici disperat. Persistai în a-mi încerca dreapta. După ce ratai o formidabilă directă. gândi: «Ai ratat-o de un milimetru. Incearcă încă odată !»

Deodată. Wuerhl căzu. Găsisem milimetrul care-mi lipsea. Directa mea îl lovise la bărbie. Ea fusese destul de puternică pentru a-l trimite la pământ Arbitrul numără până la nouă. Mulţimea delira şi urla. Tinerii din compania sa vroiau să se urce pe ring. Căpitanul Greene, care arbitra îi respinse continuând să numere. Wuerhl se ridică. De aici însă n'am mai greşit nimic. Prima directă pe care i-o expediai, îl lovi la ureche.

rupându-i-o aproape din cap. Sângele ţâşni. El căzu şi nu se mai ridică.

Eram campionul Romorantinului la categoria grea. Era primul din toate titlurile pe care aveam să le cuceresc în timpul carierei mele şi cari avură, toate, o mare importanţă pentru mine.

Pentru acest match nu mi se plăti. Făcui însă câteva cunoştinţe cari aveau mai mare valoare decât banii.

DESPRE CURAJUL LUI TOMMY LOUGHRAN ŞI JACK DEMPSEY

Matchul cu Wuerhl îmi descoperi că, chiar atunci când dificultăţile sunt mari şi rezultatele incerte, nu aveam nici o tendinţă să abandonez.

Sunt două cazuri cu totul diferite cari trebuie analizate: aceła de a te bate înaintea unei mari asistenţe, pentru burse importante, cariera şi mijloacele tale de existenţă depinzând de această exhibiţie sau acela în care amorul tău propriu este în joc. O bună parte dintre boxeuri se urcă pe ring pentru că sunt mânaţi de interesul lor. Ei îşi dau seama că, dacă abandonează, pierd şansele de a mai găsi un alt angajament. Organizatorii matchurilor nu tratează, în general, cu cei cari au pierdut sau au abandonat. Pentru a continua să lucrezi, nu trebuie să încetezi să învingi. Acesta este veritabilul instinct al ringului.

Nu se poate nega că trebuie un anumit curaj pentru a te sui în ring. Şi cu toate acestea, cunosc foarte mulţi fricoşi cari au făcut box profesionist.

Dorinţa de a face carieră în box se datoreşte, fără nici o îndoială, atracţiei gloriei şi burselor. N'am putut, niciodată, să determin cât curaj adevărat îţi trebuie pentru a învinge. Am văzut, pe ring, numeroase manifestări admirabile de curaj şi de spirit sportiv însă rareori am putut distinge unde se termina interesul personal şi începea adevăratul curaj.

Istoria conţine numeroase pilde de curaj fizic. Nicio una nu-mi place însă atât de mult ca aceea a lui La Tour d'Auvergne, un soldat în timpul războaielor Republicei franceze, care muri în 1800. La Tour d'Auvergne fu, într'o seară, pus de gardă într'un avantpost pentru a da de alarmă dacă inamicul ar fi încercat un atac neaşteptat în timpul nopţii. Singur în întuneric, La Tour

d'Auvergne fu, deodată, înconjurat de trei soldaţi inamici. Punându-i o armă în piept, unul dintre ei îi şopti: «Nu dădea alarmă şi-ţi vei salva viaţa». La Tour d'Auvergne ar fi putut să asculte instinctul său de conservare şi să uite datoria sa, pentru a-şi salva viaţa sacrificând pe cele ale camarazilor săi. Dar n'o făcu: «Alarmă, iată inamicul» strigă el, căzând. Zăcând la pământ şi acoperit de sânge, el repetă strigătul de alarmă care-l costă viaţa. Dar îşi salvă tovarăşii. Este forma cea mai nobilă de curaj.

Sunt convins că curajul necesar boxului profesionist nu are decât o legătură foarte depărtată cu acela al lui La Tour d'Auvergne. Cum am spus mai sus, trebue un oarecare curaj pentru a te sui pe ring, căci nu eşti niciodată sigur de starea ta fizică. Imi place să-i dau acestei calităţi numele de *curaj fizic conştient*. Nimeni după părerea mea, n'a posedat acest curaj într'un grad mai ridicat decât Tommy Loughran, — nici un boxeur mai dezavantajat decât Tommy nu s'a urcat, vreodată pe rino. Mic, fără forţă, nici rapiditate, nici rezistenţă, nici pumn care constitue totuşi cel mai bun mijloc de apărare, Loughran înfrunta toată lumea fără nici o consi deraţie.

Foarte inteligent, Tommy îşi dădu seama de insuficienţa sa fizică. El poseda însă această calitate rară: curajul fizic conştient. Şi cu toate acestea, în matchul său contra lui Jack Sharkey, după ce căzuse fără cunoştinţă la pământ el făcu proba unei lipse totale de curaj subinconştient sau instinctiv.

In loc de a aştepta, într'un genunchiu, ca arbitrul să numere până la nouă, şi apoi să reia ostilităţile, el se ridică de îndată ce forţele îi permiseră şi se îndreptă spre colţul său. Era afară din luptă. Gestul lui fu instinctiv. Arbitrul, neţinând seama de caracterul lui Tommy, gândi că el crezuse din greşală că repriza se terminase. El merse către Tommy şi îi zise că matchul nu se terminase. Tommy îi răspunse: «Vreau să mă aşez şi să mă gândesc».

Tommy este «Lordul Jim» (N. T. un erou al unui roman al lui Conrad) al boxului. Lordul Jim avea un mare curaj maginativ. El pregătea cu deamănuntul toate actele sale eroice. Când venea o criză care-l făcea să-si piardă raţiunea, nu mai era decât un fricos muiat de emoţiile sale sau de instinctul său

In contrast cu reacţiunile psihologice şi instinctive

ale lui Tommy Loughran le avem pe cele ale lui Jack Dempsey.

Lui Dempsey îi lipsea, în întregime, încrederea în el. Cu toate că majoritatea experţilor cei mai competenţi în materie de box îl socotiră capabil de a învinge cu uşurinţă pe negrul Harry Wills, care-l provoca fără încetare, Jack nu era — desigur — de aceeaş părere. Timp de şapte ani, el nu ridică niciuna din provocările acestuia. Cu patru zile înaintea primului nostru match, Dempsey îl chemă pe Herman Taylor, organizator de matchuri la Filadelfia, şi-l întrebă în cabina sa:

— Să nu-mi spui poveşti, Herman. Crezi, într'adevăr, că voi reuşi să-l înving pe Tunney?

Taylor fu atât de impresionat de această lipsă de încredere încât încercă o diversiune.

In matchul său contra lui Firpo, după ce-şi pierdu cunoştinţa la începutul primei reprize (aceasta după propria sa declaraţie) el se repezi ca un leu rănit asupra marelui şi puternicului Firpo. Il lovi fără încetare. Işi recăpătă raţiunea în cabina sa, după ce câştigase prin knock out. Era o splendidă manifestare de curaj subinconştient sau instinctiv.

Tommy Loughran, bunul boxeur, şi Jack Dempsey, marele boxeur, sunt ambii profesionişti rutinaţi, însă la fiecare dintre ei curajul se manifestă sub un aspect aproape opus.

Acela care posedă o mare experienţă în lupte fizice ştie dacă poate sau nu să facă dovadă, în circumstanţe dificile, de această tenacitate care se numeşte «răbdare». Mai devreme sau mai târziu, vă veţi găsi în prezenţa unui caz care vă va arăta dacă aveţi sau nu spirit sportiv. Acest caz poate să se prezinte chiar din prima luptă. Se poate, deasemenea, de a nu-l întâlni decât după câţiva ani de box profesionist.

Dar va surveni neapărat.

In ceeace mă priveşte, cu toate că disputasem mai multe matchuri profesioniste şi acumulasem o mare experienţă a boxului înainte de matchul cu Wuerhl, nu-mi dădui seama de valoarea mea decât în minutul în care capul meu lovi frânghiile şi când nu-mi mai rămânea decât un singur pas pentru a mă pune la adăpost.

Din acel moment până la sfârşitul carierei mele, eu nu m'am îndoit o secundă de tendinţa mea bine stabilită de a continua matchul fără a ţine seama de circumstanţe. In acest match contra lui Wuerhl, nu am reuşit

să determin dacă eram capabil să suport lovituri puternice, rămânând în picioare, până la sfârşitul reprizei. Lucrul acesta nu-l aflai decât mai târziu, în timpul primului meu match cu Harry Greb.

Faptul de a avea încredere în aptitudinile sale este de cele mai multe ori, într'un match, un factor decisiv. Importanţa sa apare, mai ales, când cei doi adversari sunt de forţe egale. Insă să arăţi faţă de tine însuţi o încredere absolută care nu se bazează pe o apreciere absolut imparţială a posibilităţilor tale înseamnă a dovedi o vanitate stupidă.

BAZELE CARIERII PROFESIONISTE

Pentru a mă răsplăti de a fi bătut pe Wuerhl, sergentul major al companiei — un bătrân şi brav militar — mă scuti de un alt tur de gardă. A doua zi, fui încunoştiinţat prin ordonanţa care intră ţipând în cortul nostru: «soldatul Tunney va fi de gardă la ora 10 şi 13 minute». Fiind campionul garnizoanei; trebui să înţeleg că favoritismul era necunoscut aici.

Pentru unul care se angajase într'un regiment a cărui deviză: «Primii la luptă» mă atrăsese, era desigur penibil de a sta de gardă, la ore fixe, împrejurul hangarelor, baloanelor dirijabile şi avioanelor.

Dintre toate obligaţiile pe care fusesem nevoit să le îndeplinesc în viaţa mea aceasta a fost cea care mi-a părut cea mai plictisitoare.

Căutai mijlocul de a evita acest fel de treabă, făcându-mi serviciul meu. Gândi că dacă m'aş bate mai des şi cu succes aş reuşi să fac să ţâşnească oarecare glorie pe unitatea noastră de marină şi aş putea să scap de această corvoadă plictisitoare.

Cu această idee în cap mă dusei să văd pe căpitanul companiei şi-l întrebai, fără a-i împărtăşi în întregime planul meu, dacă nu poate să organizeze un alt match pentru mine.

El zise :

— Bine, Tunney, foarte frumos că vrei să continui de a boxa. Ai toată energia necesară, dar vei primi atâtea lovituri! De ce laşi adversarii tăi să te lovească astfel? Nu poţi să faci nimic pentru a evita o asemenea pacostc?

Ii răspunsei:

—Domnule căpitan, trebuie să vă amintiţi că n'am avut decât trei zile pentru a mă antrena în vederea matchului cu Wuerhl, în timp ce el s'a antrenat de luni

de zile. Ştiţi, domnule căpitan, un boxeur nu poate, în acelaş timp, să se bată şi să facă de gardă. Dacă mi-ar fi posibil să mă scap de această obligaţiune timp de o săptămână şi să mă antrenez în fiecare zi, aţi vedea ce sunt capabil să fac!..

El zise:

— Am înţeles, Tunney. Voui vorbi cu sergentul major şi voiu vedea ce se va putea face.

Dându-mi posibilitatea de a mă antrena şi de a consacra cea mai mare parte din timpul meu boxului, căpitanul Barthe îmi permitea de a pune baze carierei mele profesioniste.

Poate nu s'ar fi vorbit niciodată de Gene Tunney dacă căpitanul Barthe ar fi declarat:

— Nu Tunney. Vei trebui să faci gardă ca şi ceilalţi.

— — — — — —

Puţin după aceasta, monitorul atletic al câmpului veni să găsească pe camaradul nostru şi îl întrebă dacă mă lasă să disput un match contra campionului din Gièvres, cu ocazia unui gale de box care trebuia să aibe loc într'un hangar, Duminica viitoare.

Căpitanul Barthe decise să-mi dea o şansă de a dovedi valoarea mea.

Adversarul meu era sergentul Howard Marrow care, înainte de a intra în armată, era un profesionist de mâna a doua. Incă odată, împrumutai pantofii şi o péreche de chiloţi.

După o săptămână de antrenament, căpătasem mai multă putere. In faţa a 10.000 soldaţi îl pusei pe Marrow knock out, în şase reprize. Avui pentru acest match, mult mai multă încredere decât înainte de disputa cu Wuerhl. Incepusem să mă cunosc mai bine.

O altă gală de box fu organizată într'un hangar în după amiaza Crăciunului. De data aceasta provocarea era făcută din Is-sur-Tille. Fiind campion al garnizoanei, lui ales să reprezint Romorantinul. Cu această ocazie, numeroase trăsuri încărcate cu ofiţeri superiori, întovărăşeau pe campionul din Is-sur-Tille, care era Tommy Gavegan, un excelent boxeur din Cleveland.

Inaintea angajării sale, Gavegan bătuse pe cei mai buni «mijlocii» şi era considerat, pretutindeni, ca un adversar decis şi foarte puternic. Acest match îmi ofera un nou câmp de experienţă şi-mi dădu ocazia să adaug amănunte noui la cunoştinţele mele psihologice ale ringului.

Furăm chemaţi în mijlocul ringului de arbitrul Joe Gorman, care fusese ales de la un alt câmp spre a se asigura neutralitatea. Joe se află acum în California unde este considerat drept un arbitru foarte capabil.

Gavegan era acompaniat de un secretar de la Y. M. C. A., Bob Liggett, devenit apoi administratorul ziarului «Dépêche de Saint Paul». Puţin după acest match, Bob deveni unul dintre prietenii mei intimi.

Când Gorman ne anunţase că vom boxa urmând regulile severe ale marchizului de Queensburry, Gavegan se întoarse spre el, cu un [illegible] lacom şi-l întrebă:

— Dacă-l trântesc la pământ pot să rămân aplecat asupra lui şi să-l lovesc când se va ridica? Sau va trebui să mă retrag zece paşi aşteptând să se ridice?

Arbitrul care nu ne cunoştea nici pe unul nici pe celalt fu uşor surprins. El răspunse, totuşi:

— Nu, nu este nevoie să vă retrageţi 10 paşi dar nu este permis să rămâneţi aplecat asupra lui.

La care, Liggett se interpuse spunând:

— Bun, aceasta înseamnă că dacă Tunney nu va fi scos din luptă, Tommy nu va avea nevoe să se retragă zece paşi.

Cu toate că lucrul acesta fu cu totul nou, înţelesei — repede — că se încerca să mă prepare pentru un inevitabil knock out. Trebuia puţină psihologie aplicată.

Mă îndreptai către colţul meu pentru a aştepta gongul. Arbitrul, care nu făcea parte din acest mic complot, înţelese deodată ceeace se întâmpla. El mă urmă şi-mi zise:

— Nu dădea atenţie, prietene, ei încearcă să te intimideze.

Era într'adevăr naiv. Renghiul care mi-l jucau îmi părea cu totul lipsit de spirit sportiv. Fuj un moment pe punctul de a mă certa cu Bob Liggett.

Neputând să-mi procur pantofi, fui obligat să iau o pereche de ghete de foot-ball, cărora le smulsei crampoanele.

Pe ring, nu era sacâz şi încercând să merg cu aceste ghete cu tălpi groase, nu făceam altceva decât să alunec. Două sau trei reprize nu făcui decât să mă clatin Eram foarte încurcat. La sfârşitul reprizei a patra înţelegând că pierdeam. spusei îngrijitorului meu, sergentul de artilerie Gill:

— Scoate-mi aceste ghete.Sunt sigur că-mi va merge mai bine.

Făcui celelalte opt reprize în ciorapi şi, la sfârşit Gavegan era foarte obosit.

Arbitrul declară: match nul.

Eu însă credeam că am câştigat, iar Gavegan gândea că mă bătuse. Părerea celor 10.000 spectatori cari au pariat, toţi, pentru unul sau celălalt dintre noi, era tot atâ de împărţită ca şi a noastră. Ofiţerii cari întovărăşeau pe Gavegan erau foarte dezamăgiţi de a nu putea aduce cu ei o nouă încărcătură de bani. Ei veniseră cu o foarte mare încredere. Merseră până acolo în a paria la cota de 3 pentru 1. Cum făceam parte dintr'o companie de 250 de oameni într'un câmp de 10.000 soldaţi eu fui cu mult mai puţin susţinut. Toţi membrii companiei noastre angajaseră până la ultimul ban tot ceeace putuseră împrumuta sau fura. Dar aceasta nu se putea deloc compara cu ceeace dispuneau partizanii lui Gavegan. Dacă un mecanic automobilistic, jucător înrădăcinat, numit Slim Estheridge, nu ar fi pariat 1000 franci pe mine, m'aş fi urcat pe ring fără vre-o susţinere efectivă.

Pe urmă, făcui în acelaş hangar un match contra lui Johnny Newton, un «mijlociu», campionul armatei de la frontiera mexicană şi campionul din Saint Aignan. Newton adoptase maniera marilor campionni plini de siguranţă, a acelor oameni care se suie pe ring strângând mâna cunoştinţelor lor şi salutând prieteni imaginari. Johnny ar fi putut să semene cu nu importă care campion prin graţia pe care o desfăşura înainte de match, în colţul său, făcând gimnastica sa grozavă. Ringul, cu toate că era solid, se sgudui când Johnny făcu exerciţii pentru a se încălzi. El repetă acelaş lucru până în repriza a şasea când căzu la pământ.

După înfrângerea lui Newton nu se mai găsiră adversari serioşi în sectorul nostru. Trebuia să încerc a cuceri altă lume sau a relua serviciul meu de gardă. Unul din amicii mei, Gus Anderson, care este acum detectiv la Brooklyn, obţinu permisiunea să meargă să petreacă câteva zile la Paris. Eu nu văzusem niciodată Parisul. Toţi soldaţii cari vin în Franţa au dorinţa de a merge acolo. Poveştile spuse de acei cari avuseră şansa de a vizita Parisul, aprindeau imaginaţia noastră. Dece să nu încerc să disput un match la Paris? Ce idee minunată! Ii cerui, deaceea, lui Anderson să meargă fie la sediul social al «Cavalerilor din Columb» fie la «Y. M. C. A.» şi să vadă dacă le-ar plăcea să mă aducă pentru unul dntre matchurile mixte care erau

organizaîe odată pe săptămână, de cele două asociații. Aceste muichuri mixte se disputau între tinerii americani și profesioniștii francezi.

INVINGATOR LA PARIS

Cum Gus era un catolic convins, el se gândi să rezerve «Cavalerilor din Columb» privilegiul de a fi primii cari să prezinte în metropolă pe marele campion al Romorantinului. O telegramă sosi în curând de la Jake Carey, directorul atletic al secțiunii franceze a «Cavalerilor din Columb», care mă întreba dacă aș accepta să disput un match la 13 Ianuarie 1919 contra lui K. O. Marchand, un «mijlociu» francez.

Parcursei în mai puțin de două secunde cei 200 metri care mă despărțeau de biroul companiei și arătând telegrama comandantului îi cerui permisiunea sa. El mi-o acordă fără să ezite. In seara aceea, am devenit nu numai membrul cel mai eminent al companiei noastre de marină ci și cel mai popular Se descoperise că aș trebuia să iau cu mine doi secunzi.

Sergentul major își luă imediat grija de a juca ... ngă mine rolul de secund. Mi se făcură tot felul de oferte dar, ca al doilea secund, alesei pe unul din bunii mei amici, Mark T. Enghleton, din Saint Louis.

Sosirăm la Paris după o zi întreagă de voiaj. Cum era prima dată când călătoream într'un tren francez, mă sui într'un compartiment de clasa întâia. Când trecu controlorul și văzu că grupul nostru se compune dintr'un sergent major și din doi simplii soldații, ne ceru să ne instalăm într'un vagon de clasa a doua sau a treia. El insistă, eu repetai «Ne înțeleg». Eram totuși, tot în clasa întâia când sosirăm la Paris.

Deciserăm să ne culcăm de vreme și a doua zi să vizităm Parisul înainte de a ne duce la teatrul de pe strada Saint Martin, pentru matchul meu cu K. O. Marchand. Natural sosi în întârziere pentru match.

Bunul bătrân Billy Roche disperat de a nu mă vedea sosind, luase pentru Marchand un alt boxeur american numit Izzy Green. Il chemai pe acesta la Billy. Ii spusei că sunt din cartierul vestic al New-Yorkului și că l văzusem adesea arbitrând la Madison Square Garden. Ii declarai că dacă nu susțineam un match la Paris, la întoarcerea mea la Romorantin comandantul companiei mele m'ar pedepsi pentru că l'am înșelat.

Billy mă ascultă cu simpatie și zise:

— Vreau să văd dacă pot să-l decid pe Marchand să-l abandoneze pe Green și să-ți dea locul.

Ii cerui să facă tot posibilul.

Când Marchand care, înainte de războiu, boxase în Statele Unite, unde învăţase engleza, auzi propunerea lui Billy, îi spuse că vrea, mai întâiu, să-l vadă pe Tunney. Astfel el veni să mă examineze în cabina mea. Eram gol până la centură, atât de puţin desvoltat şi fără semnele onorifice ale profesiei mele. Intr'un cuvânt, aspectul meu nu vorbea în favoarea mea. După ce mă contemplă, Marchand zise:

— Da, da, Billy, acest Tunney îmi convine perfect. Da, vreau să mă bat cu el.

Marchand şi cu mine făcurăm o primă repriză vertiginoasă. In picioare pe scaunele lor, tinerii mei compatrioţi scoteau strigăte pătrunzătoare. Marchand nu părea să fie favoritul lor pentru simplul motiv că, în fiecare săptămână, el punea knock-out pe unul din soldaţii americani veniţi pentru a se antrena.

După câteva schimburi violente la începutul reprizei a doua, lansai un «uppercut» de stânga urmat de o directă de dreaptă care-l atinse pe Marchand în plin, la diafragmă. El se îndoi şi înfrângerea sa fu înregistrată de Jack Lewis, arbitrul american care conduce actualmente un club de box la Syracusa (New-York). Izzy Green, care avea aspectul unui veteran al pugilismului, se arătă foarte slab. Un tânăr «uşor» francez, care nu era decât un novice, îl bătu în repriza a treia, după ce-i administră o teribilă corecţie.

Mai târziu, Marchand îi zise lui Jake Carey:

— Da, te înşeli uneori, în aprecieri. Credeam că Tunney este o păpuşică !...

A doua zi eram eroul cercurilor militare pariziene. Din nefericire, biletul meu de tren nu-mi permitea să profit de această glorie.

Câteva zile mai târziu, după ce reluai serviciul, primi o a doua telegramă de la Jake Carey, care-mi cerea să vin la Paris la 31 Ianuarie 1917, pentru un match contra unui alt francez.

Comandantul companiei îmi dădu consimţământul său şi se dispuse din nou, favoarea de a-mi servi de secunzi.De data aceasta, un student în medicină ceru medicului nostru, căpitanul Chambers, de a interveni pentru el. Căpitanul se duse direct să-l găsească pe comandantul meu. Fui anunţat că aveam dreptul să aleg pe studentul în medicină şi ori care altul. De data aceasta, alesei pe un brav şi vesel irlandez Jack, O'Hara, din Montclair (New Jersey).

Sosind la sala Wagram, unde trebuia se se dispute matchul, aflai că adversarul meu nu era un boxeur franceze ci un «mijlociu» venit din Mans acceptase să se lupte cu mine. Intrebai numele său şi mi se răspunse că era sergentul Bob Martin. Recunoscui imediat acest nume căci, aproape în fiecare săptămână, în «Star and Stripes» se scriau despre isprăvile lui Martin, care punea knock-out pe francezii şi americanii care-i întâlnea la Paris. Era considerat de majoritatea criticilor ca omul cel mai periculos din armata americană.

Dela început, constatai inexperienţa şi slăbiciunea lui Martin. Il lovi după pofta mea, evitând cu uşurinţă contra-atacurile şi avansurile sale. Nu conceviitor străpeam cum preziseseră cunoscătorii un lucit unui boxeur atât de puţin dotat. Jocul deveni atât de uşor încât la începutul reprizei a doua începui să fac pe paiaţa şi să râd cu asistenţa de atacurile sale neisbutite. Imi băteam joc.

El trimisese o [illegible] de stânga pe care o evitai cu surâsul pe buze; fără a acorda atenţie unei teribile lovituri de dreapta care mă lovi în plin la maxilar.

Lovitura fu atât de violentă încât mă ridică de pe pământ şi mă aruncă la cealaltă extremitate a ringului. Mă izbi de corzi şi, în momentul în care sări înapoi, el îmi trimise un lung swing de stânga pe care-l primi în cap. Apoi el îmi dădu o altă lovitură cu dreapta care mă lovi la vârful craniului. Avui impresia că se deslănţuise o grindină pentru a cădea pe mine. Imi dădui seama că nu-mi mai rămânea decât să mă bat serios.

Terminasem de [illegible]

Făcând apel la toată energia mă repezi asupra acestui individ şi-l lovi din toate direcţiile. El îşi puse finalmente, capul între genunchii săi pentru a se apăra. El întrebuinţă această metodă de apărare şi în timpul celor două reprize următoare. De fiecare dată când se descoperea îl acopeream cu lovituri.

Câştigând matchul [illegible] premiul victoriei mele: un serviciu de ras de un dolar.

Suindu-ne pe cântar în seara aceea, Martin cântărea 193 livre (N. T.: 96 kilograme şi jumătate) în timp ce eu aveam numai 168 livre (N. T.: 84 kilograme).

Felicitându-mă, când mi se dădu recompensa, Bob îmi zise:

— Mi-ai dat, astă-seară, loviturile cele mai puternice pe care le-am primit vreodată.

Putui să-i spun acelaş lucru. In realitate nici o lovitură nu-mi făcuse atât rău ca aceea pe care mi-o dăduse în repriza secundă. A doua zi, făcui o vizită lui Jimmy Bronson şi îi cerui să mă angajeze în echipa de box pe care o aduna în vederea unui voiaj în Italia. Jimmy, directorul atletic al Societăţii Y.M.C.A., se ocupa de box şi el fu primul care organiză la Paris aceste matchuri între tinerii americani şi profesioniştii francezi. Exemplul său fu urmat, mai târziu, de alte centre militare.

Jimmy fu foarte amabil, dar îi păru, rău, echipa fiind formată. Dacă m'ar fi cunoscut înainte, zise el, m'ar fi angajat. Imi promise, deasemenea, de a mă folosi, ca înlocuitor, daca vreun boxeur s'ar declara indisponibil.

Mă dusei şi la sediul «Cavalerilor din Colomb», ca să-mi procur odăjdii pentru preotul câmpului nostru. Jacke Carey îmi zise:

— Pentru aceasta, Gene, trebuie să te urci la etajul al treilea. Caută-l pe Billy Mc. Cabe şi roagă-l din partea mea să te servească.

Urcând aceste trei etaje făcui cunoştiinţă cu Billy Mac Cabe. Rămaserăm legaţi până la moartea lui. El deveni asociatul meu când câştigai campionatul mondial al «greilor». Billy era un om mare.

CAMPION AL ARMATEI AMERICANE DIN FRANŢA.

In acest timp comandantul companiei mele îşi schimbase părerea asupra ştiinţei şi abilităţii mele. Mai îndemânatic decât toţi ceilalţi comandanţi ai câmpului, el parveni să-şi înscrie potejatul pentru turneul Armatei americane. Drept spus, eu nu vroiam să particip la această competiţie căci îmi dădeam seama că erau în Franţa 2 milioane 500.000 americani, că toţi aveau aspiraţii înalte şi mai mulţi erau profesionişti. Credeam că după ce am să elimin câţiva, voiu cădea peste un bun profesionist, cu multă experienţă; ceace ar fi fost prea mult pentru mine. După toate, nu eram decât un băiat care nu ştia nimic mai mult decât un novice în boxul profesionist.

Mai mult, crescusem puţin. Greutatea mea era aproape 168 livre N. T: 84 kilograme), ceeace m'ar fi obligat să intru în categoria semi-greilor (175 livre). Credeam că aceasta nu avea importanţă pentru o luptă cu boxeuri de valoare mijlocie şi că ar fi un grozav handicap într'un match contra unui profesionist. Totuşi, deoarece căpitanul meu mă înscrisese, trebuia sau să abandonez şi să reiau serviciul meu de gardă (oribil gând), sau să merg cât mai departe posibil lăsând, pentru mai târziu afurisita mea corvoadă de gardă, împrejurul hangarelor goale. Nu puteam să abandonez.

Câştigai cu o uşurinţă relativă primele cinci sau şase matchuri contra tinerilor soldaţi fără experienţă dar ambiţioşi. In momentul când ne luptam, eram, îmi aduc bine aminte, necăjit pentru aceşti tineri, căci îmi dădeam seama, că cei mai mulţi dintre ei participau la turneu pentru aceeaş cauză ca şi mine: pentru a nu face de gardă.

Numai când am ajuns la Tours, unde întâlni pe învingătorii celorlalte sectoare al S.O.S.-ului, lupta deveni mai îndârzită. Câştigai primele două matchuri prin knock-out. In a treia şi ultima luptă întâlni un indian enorm, numit Lewis-Nazaire.

Aceste matchuri preliminare se desfăşurau cu mănuşi de zece onci, numai la Paris în finală întrebuinţându-se mănuşi de cinci onci.

In acest match, contra lui Lewis, fui în stare să-i dau o violentă »directă» în maxilar. In ciuda mănuşilor de zece onci el căzu la pământ agitând picioarele şi gemând. Nu văzusem încă un boxeur să se comporte astfel.

Lovitura pumnului meu îmi sfărâmă falanga degetului mijlociu. El fu învins. Când îmi scosei mănuşa, mi se umflase mâna cât două. Umflătura fusese aproape insprimăverei anului 1919 şi am simţit-o timp îndelungat, până în Decembrie 1923 când avui al treilea match cu Greb.

Nu era nici o şansă pentru a se amâna finala. Fui imediat trimis la Saint Nazaire, pentru a mă antrena timp de opt zile, în vederea finalei care trebuia să aibe loc la Paris. Dacă m'aş fi gândit, ar fi trebuit să abandonez şi după o odihnă de şase săptămâni, degetul meu ar fi reluat dimensiunile sale normale. Dar mersesem atât de departe în acest turneu încât nu fui în

stare să mă decid. Mai mult, eram cuprins de focul luptei. Voiam să câştig acest turneu.

Inainte de a merge la Romorantin mă întorsei la Paris în tovărăşia micului «Edgar Picard», greutate «pană», învingătorul semi-finalelor SOS. Inainte de angajamentul său, Picard era un «cocoş» cunoscut în «Noua-Anglie» sub numele de Kid-Thomas. Era un mic boxeur inteligent şi un agreabil tovarăş. Noi ne separasem de ceilalţi câştigători pentrucă eram conduşi de un căpitan lăudăros care pretindea că ar fi fost celebru în tinereţea sa ca «greu» în Kansas City (Kansas). Asistentul său era Mike O'Dorod, atunci campion mondial la mijlocie.

Căpitanul şi O'Dorod ne ordonară se mergem la gară să luăm trenul de noapte pentru Saint-Nazaire.

Nefiiind, decât simplii soldaţi, Picard şi cu mine trebuiam, să voiajăm toată noaptea într'un compartiment de clasa treia fără să fim siguri că vom găsit locuri. Eram într'o epocă când sistemul feroviar francez era complect dezorganizat şi cu puţin noroc, voiajul nostru nu trebuia să treacă de 36 ore.

Ei declarară cu nepăsare că se aranjaseră să fie duşi, a doua zi, şi că noi trebia să-ii ajungem la sosirea noastră.

Dela întoarcerea mea la Romorantin, doctorul companiei îmi puse mâna într'un bandaj pe care-l purtai zece zile. Nu puteam face decât marş şi aceasta fără să abuzez. Odată bandajul scos, Picard şi cu mine plecarăm la Paris pentru cucerirea «renumelui şi gloriei».

Merserăm la hotelul Crucei Roşii, în faubourg Saint-Honoré, unde găsirăm paturi cu doi franci pe noapte. In timpul celor şase zile care precedară primul match, nu putui face decât «footing», sărituri la coardă şi «box cu umbra». Nu învăţasem încă să lucrez la sac şi chiar dacă aş fi putut nu aş fi ştiut unde să mă antrenez la Paris. Matchurile se disputau la Cirque de Paris.

Primul meu adversar fu K. O. Sullivan, un «semi-greu» din Allentown. Inainte de sosirea lui în Franţa îl întâlnise pe Jack Dillon, Battling Levinsky, Larry Williams şi alţi buni «semi-grei». La începutul luptei, descoperi că era un «sonthpaw» (N. T.: stângaci). Ori, am constatat că nu exista decât un singur fel de a te lupta cu un «sonthpaw». Anume să te serveşti de mâna dreaptă. Cea mai mare parte dintre «stângaci» posedă, uneori, destul de bune lovituri cu dreapta şi au,

mai ales, un excelent swing de stânga. Nu am întâlnit decât un singur «sonthpaw» care nu urma această regulă: Lew Tendler din Filadelfia. Era un boxeur extraordinar de puternic.

Orişicare boxeur având o bună lovitură de dreapta poate să bată pe cel mai bun «sonthpaw». Trebue totuşi să reglezi bine loviturile de dreapta. Este lucru rar ca un «sonthpaw» să ajungă departe în cariera sa. Technica unui boxeur plin de sânge rece şi care ştie să-şi regleze loviturile de dreapta, în faţa unuia dintre aceşti combatanţi neortodoxi, este de a tenta pe adversarul său să lanseze swinguri de stânga. Blocând aceste swinguri sau evitându-le el apreciază puţin câte puţin, distanţa. La momentul dorit, directa sa de dreapta trece în interiorul swingului de stânga al adversarului său. Această technică nu a trădat niciodată pe acel care a folosit-o.

In seara aceea, contra lui Sullivan, mâna mea dreaptă cea umflată, mă durea şi nu-mi servea decât pentru a da mici lovituri. Fui obligat să contez numai pe braţul meu stâng. Făcui uz de el atât de frecvent şi atât de eficace, încât fui declarat învingător de judecători şi arbitru, la sfârşitul celor zece reprize.

In întâlnirea următoare, mă bătui cu Ted Jannison, în finala campionatului «semi-greu» al armatei americane. Inainte de sosirea sa în Franţa, Jannison câştigase la Boston campionatul amator al «semi-greilor» din Statele Unite. Era un boxeur inteligent şi prudent. Dacă nu m'aş fi decis să mă servesc de mâna mea dreaptă tot atât ca de cea stângă, fără grije de durere, aş fi pierdut. Rămaserăm la egalitate până în repriza zecea, când îl trimesei la pământ cu un crochet de dreapta. Cu toate că fu în picioare în câteva secunde, acest fapt decisese. Obţinui titlul de campion «semi-greu» al armatei americane. Jimmy Bronson arbitra matchul. Este interesant de remarcat maniera în care, graţie destinului, drumurile noastre s'au încrucişat.

Eram foarte bucuros de a fi realizat ambiţia mea, câştigând campionatul «semi-greu» al armatei americane. Această penibilă experienţă se terminase cu succes. Cu toate că participasem la turneu cu îndoială când începui să simt toată atracţia competiţiei şi a victoriei decisive am continuat până la capăt şi am câştigat campionatul. La începutul turneului, drumul care ducea la titlul de campion îmi părea de netrecut. Şi când, la 26

Aprilie 1919, în prezența generalului Pershing, a mareșalului Foch, a regelui Albert al Belgiei și a numeroși înalți demnitari militari și oficiali ai guvernelor american, francez și belgian, Jimmy Bronson mă prezentă ca învingător al competiției armatei americane, avui con știința de a fi lucrat bine, recunoscând însă că și «Zeița Fortuna» mă favorizase.

Invingătorii campionatelor armatei americane erau automat detașați la Cartierul general din Paris și dirijați, a doua zi, spre garnizoanele americane ale Renaniei, pentru a face — acolo — o serie de exhibiții.

In acest timp, se vorbea mult în cotidianele pariziene și în toate jurnalele americane, pe care puteam să ni le procurăm în Franța, de un tânăr «greu», plin de viitor, care se va întâlni cu Jess Willard și care promitea să cucerească campionatul lumii la categoria «grea». Nimeni nu părea prea bine informat asupra tânărului Jack Dempsey. Desigur, eram curios și de fiecare dată când mi se oferea ocazia, puneam numeroase întrebări asupra capacității, greutății, înălțimii, stilului și puterii sale.

Am vorbit, din întâmplare, cu un soldat din marină, numit Mac Reynolds, fost gazetar în Joplin (Missouri), care era însărcinat să întovărășească în Germania boxeurii și luptătorii.

El îmi zise că-l văzuse luptând pe Dempsey de mai multe ori la clubul lui Jimmy Bronson, la Joplin, ca și la Saint Louis.

Mac Reynolds răspunse cu entuziasm întrebărilor mele. Toate vorbele sale reflectau o mare admirație pentru Dempsey. Mac Reynolds nu bănui adevăratele mele intenții decât în momentul în care începui să vorbesc tare: «Mike Gibbons, boxeurul inteligent, a bătut la puncte pe marele Jack Dillon. Chestia de știut este dacă Gene Tunney, boxeurul inteligent, va putea vreodată să bată pe Jack Dempsey, puternicul adversar.

Mac Reynolds începu să râdă și-mi zise:

— Gene, ești tânăr, ești vioiu, ești inteligent, poți să ajungi acolo într'o zi sau alta.

Ii răspunsei:

— Voiu încerca.

CAPITOLUL AL PATRULEA.

Această conversație cu Mac Reynolds cu privire la Jack Dempsey avu loc. la începutul lunei Mai 1919, pe un vapor care mergea dela Coblenz la Cologne. In mo-

mentul acela, mă hotării să fac box profesionist la reîntoarcerea mea în Statele Unite. Desigur această decizie era înnoviărăşită de dorinţa de a cuceri mai multe distincţii.

Dedusei, din descrierea pe care mi-o făcuse Mac Reynolds, că Dempsey trebuie să fie un mare Jack Dillon. Mac Reynolds declară că maniera mea de a-l prezenta pe Dempsey era cu totul exactă. Era un «mare Jack Dillon».

In timpul călătoriei mele pe Rin făcui exhibiţii cu Bob Martin. Fu un calvar. Mâna începu să se umfle şi atinse proporţiile unei şunci. După ce făcui o duzină de exhibiţii, revenirăm la Paris pentru a ne prepara în vederea jocurilor inter-aliate. Planul meu produse consternare printre ofiţeri şi directori. Dar aveam acum un plan, pe care nu voiam să-l desmint, făcând lucruri cari îmi păreau nerezonabile. Cum locuiam la cazarma din Clignancourt, în mijlocul boxeurilor, luptătorilor şi a altor atleţi cari trebuiau să ia parte la jocurile aliate, făcui cunoştinţă cu numeroşi atleţi celebri dintre care unii îmi deveniră prieteni.

Pat Ryan, colosul, era printre noi. El cântărea 290 livre (N.T.: 145 kilograme). Toţi soldaţii formau o mare bandă veselă. Luptătorii şi boxeurii locuiau împreună. Ei urmau acelaş regim, se antrenau la acelaş gimnaziu la Paris şi aveau acelaş ideal. Acolo întâlni pe Eddie Egan, care era o excepţie.

Mai târziu, Eddie deveni celebru boxeur la Yale. El câştigă campionatul inter şcolar, campionatul naţional american—pentru amatori—la categoria «grea», campionatul inter-şcolar britanic şi acela al amatorilor «grei» şi «semi-grei» şi, în 1920, campionatul olimpic la «semi-grea». In vremea aceea, el câştigă la «Stadionul Pershing» campionatul inter aliat la «semi-grea». Eddie şi cu mine deveniserăm prieteni intimi în timpul celor două luni cari le petrecurăm la Clignancourt. Când ne separarăm, în Iulie 1919, Eddie mă întrebă:

— Gene, când te vei demobiliza, dece n'ai merge cu mine la Yale?

— Eddie, îi răspunsei, nu voiu avea timp. Vreau să câştig campionatul lumii la «grea».

Aproape cu zece zile înainte, Dempsey câştigase campionatul din Toledo. Era foarte amuzant să-l asculţi acum pe Eddie povestind istoria şi descriind reacţiile sale în faţa unei afirmări atât de categorice. Eddie îl ad-

mira multe pe Dempsey de la succesele pe care acesta le dobândise în Colorado.

După ce aşteptai 30 zile permisia de a părăsi Franţa, — în sfârşit — liberat, am primit o «primă» de 60 de dolari. Aveam mare nevoie de ei! Imi trebuia un rând de haine. Spre marea mea surpriză, costumul mă costă 40 dolari. «Înainte de angajare acelaş costum costa 15 dolari», spusei vânzătorului care mă servi. Mai aveam nevoie de o pălărie şi o pereche de pantofi. Odată acestea cumpărate, eram, din nou, fără nici un ban.

Când reveni la Greenwich Village n'am mai regăsit aceeaş atmosferă. Cu toate că cea mai mare parte din vechii mei amici se reîntoarseră din război şi aspectul fizic al lui Greenwich era acelaş, îi mai lipseau câteva lucruri vitale. Ceva straniu domnea peste tot. Trebuia să mă aranjez undeva dar nu ştiam unde.

După ce, timp de aproape o lună, parcursei vecinătatea pentru a reînoi vechile relaţii şi a face vizite la foşti prieteni, mă decisei să fac ceva pentru cariera mea. Trebuia să caut unde să mă antrenez şi parteneri cu care să boxez. Dar, în primul rând, trebuia să-mi procur un echipament complet: pantofi, chiloţi, vestă de lână, mănuşi, sac, coardă de sărit, etc. Toate acestea cereau bani şi eu nu aveam. Era foarte bine de locuit în familie şi de a cere, din timp în timp, mamei să-mi plătească un loc la teatru. Dar n'aveam curajul s'o rog să-mi avanseze suma necesară cumpărării unui echipament.

Mai mult, pe vremea aceea, mama insista mult să mă vadă găsind o situaţie oarecare şi să îmbrăţişez, cum zicea ea, o carieră adevărată. Eu nu-i împărtăşi proiectele mele.

Intr'o zi, Sammy Kelly mă ceru. Era o fostă «pană» din Greenwich Village, membru al şcolii din Terry Mac Govern şi asociat cu Charles A. Stonehan, proprietarul lui «New York Giants». Sammy auzise dela un amic comun, de isprăvile mele din Franţa. Interesat, el trimise pe acest amic, Jack Clancy, să-mi ceară să viu la Saratoga, pentru a-l informa asupra proectelor mele. Eu nu văzusem niciodată pe Kelly şi, după cercetări, aflai că era un bun sportiv, plin de competenţă în ceeace privea boxul.

Mă dusei la Saratoga. Sammy mă trimise la Tom Luther unde Frank Moran, proprietarul celebrei «Mary Ann», se antrena în vederea marilor sale matchuri. Mâncai la Luther şi avui o convorbire cu «un-

chiul Tom», care dorea mult să mă vadă făcând la el antrenamentele mele. Nu-i spusei lui Luther motivele cari mă împiedecau.

In timpul discuției cu Kelly, plin de entuziasm asupra proectelor mele, îi relevai — naiv — planul meu. O jumătate de oră mai târziu, când eram la barul din «White Sulphur Springs Hotel» al lui Tom Luther, Sammy mă prezentă proprietarului unui graid de cai de curse spunând: «Iată l pe tânărul soldat care afirmă că-l va bate pe Jack Dempsey».

Acest om, al cărui nume nu mi-l reamintesc, mă privi cu bunătate şi-mi spuse râzând: «Ei bine, micul meu, ţi-ai ales lucrul cel mai greu pe care l-am cunoscut vreodată.»

Puţin încurcat, regretai amar de a fi desvăluit, lui Kelly, ambiţiile mele.

Pentru a uni amiciţia noastră, Kelly îmi avansă 100 dolari, cu cari trebuia să-mi cumpăr un echipament. Credeam că 20 dolari vor ajunge şi-i cerui să nu-mi dea decât această sumă. El refuză pretinzând că toţi boxeurii săi trebuiau să aibe un echipament de cel puţin 100 dolari.

Luai un bilet de reîntoarcere pentru New-York şi cusui ceeeace-mi rămase din suta de dolari în buzunarul pantalonului meu.

A doua zi după sosirea mea la New-York, mă dusei la un negustor de articole de sport şi cumpărai tot ceeace îmi păru necesar pentru un boxeur de rangul meu.

Acum când aveam acest echipament, rămânea să-mi găsesc şi o sală. Câteva zile mai târziu, sezonul curselor din Saratoga fiind terminat, Sammy Kelly sosi la New-York şi văzându-mă în imposibilitate de a găsi o sală îl chemă pe Jack Denning, care era monitor de box la Clubul atletic al oraşului. El îl întrebă pe Denning dacă mi-ar fi posibil să merg să-l văd la club şi să mă antrenez cu el. Când obţinu permisiunea din partea preşedintelui comitetului atletic al clubului, Denning îmi trimise — cu generozitate — o invitaţie. Această permisiune se impunea căci era un club particular. Câţiva ani înainte, Jack Denning se arătase un bun «mijlociu» şi învinsese chiar pe Mike Gibbons

Denning descoperi în curând că-i era imposibil să se ocupe totodată de membrii clubului şi de mine. In consecinţă, el trimise la club un «greu» care, în ciuda victoriilor pe care le obţinuse asupra unor «grei» celebri

avea metode de antrenament carel împiedicau să se impună în mod regulat.

Acest «greu», Bartley Madden, lucră cu mine multe luni. Eu fui foarte bucuros de a fi obținut permisiunea să mă antrenez la Clubul atletic al orașului căci avui astfel norocul să-mi câștig prietenia unui om care mai târziu, îmi fu de mare folos. Intr'o zi, după un match de trei reprize cu Madden, Jack Denning mă prezentă lui Bernard F. Gimbel. D. Gimbel comentând favorabil stilul meu îmi zise că va veni a doua zi dimineața la sală pentru a boxa cu mine și a-mi indica punctele slabe ale technicei mele.

Drept urmare, constatai că Bernard Gimbel era tot atât de priceput în materie de box și de boxeuri ca un profesionist. Contrar altor buni critici, el putea execuța propriile sale teorii. In lunile următoare, sfaturile și indicațiile sale îmi permiseră să corectez oarecari defecte ale stilului meu. In cursul carierei mele, el îmi dădu un ajutor considerabil sub diferite raporturi. In timpul acestor antrenamente serioase la Clubul atletic, fără a muri de foame, n'aveam deloc bani.

Voiam să mă bat. Eram în formă. In repetate rânduri, exprimai această dorință lui Sammy Kelly, Sammy făcu cercetări dar, în epoca aceea, neboxându-se în statul New-York, îi fu foarte greu să mă plaseze. Eram neliniștit. Aveam nevoie de acțiune. Pentru a mă liniști, Sammy îmi propuse să-mi avanseze bani. Cum îmi împrumutase deja 100 dolari nu îmi părea prudent să-mi măresc datoria mea. Ii refuzai propunerea, insistând pentru a obține un match.

Finalmente, Charles A. Stoneham veni în ajutorul nostru trimițându-l pe Sammy să-l reprezinte în Havana, într'o întreprindere industrială oarecare. Când Sammy plecă la Havana, eram plictisit nu numai datorită proectelor mele ci, mai ales, pentru că aveam a-i da 100 dolari pe care nu știam cum îi voiu înapoia. Ii spusei, pentrucă el urma să lipsească mai multe luni, că ar fi bine de a însărcina pe un manager oarecare să se ocupe de mine în timpul absenței sale. El mi-l propuse pe Charley Harvey. Cum nu l cunoșteam preferai să mă adresez lui Billy Roche.

Doream mult colaborarea cu Billy pentrucă acesta asistase la toate matchurile mele importante în Franța și avea în destinul meu o credință tot atât de sinceră ca și mine. Billy consimți să se ocupe de mine în ab-

senţa lui Sammy Kelly şi acceptă aceleaşi condiţiuni: 25 la sută asupra tuturor câştigurilor mele.

După câteva săptămâni, în timpul cărora Roche se strădui să-mi procure matchuri în toate oraşele de la est de Mississipi, el recunoscu — încurcat — că trebuie aşteptat momentul favorabil sperând să fac o înlocuire. El spunea că toţi organizatorii de matchuri cari îl cunoşteau — şi erau numeroşi — aveau numele meu pe listele lor şi că mă vor angaja la prima ocazie.

Mă duceam adesea la biroul lui Billy, în faimosul «sgârie nori» unde se găseşte astăzi teatrul Paramount şi figura mea deveni familiară la toţi acei cari frecventau acest loc de întâlnire al celor mai fine spirite ale Broodwayului. Intr'o zi, îl întovărăşi pe Billy la biroul lui Jack Curley, organizator de matchuri de lupte, care locuia la Times Square.

La biroul lui Curley avui şansa să fiu prezentat marelui Joe Humphreys, ai cărui plămâni sunt celebri şi care era maestru în arta de a face cronica după un match de box.

După ce discutai puţin cu Joe şi-l pusei în curent cu dificultăţile noastre, el zise:

— Astă seară, voiu face cronica unui match între «semi-grei» la Perth Amboy (New Jersey). Dece nu ai veni cu mine pentru a provoca pe învingător? Ai înfăţişarea bună şi organizatorii îţi vor da, probabil, un match. Eu voiu face tot ce voiu putea!...

Billy Roche cu mine plecarăm cu Joe sperând că graţie reputaţiei de campion «semi-greu» al armatei americane şi cu bunele servicii ale lui Joe vom putea obţine, mai târziu, un match de club.

Joe, generos cum era, plăti toate biletele noastre dus şi întors.

El mă prezentă la momentul vrut şi mă temui că, în provocarea pe care o lansă învingătorului, n'a fost prea elocvent. Invingătorul, Eddie Josephs, din Staten Island, nu acceptă. La sfârşitul matchului fratele şi managerul său ne făcură să înţelegem limpede pe mine şi pe organizatorul Nulthy, motivele pentru care refuzau să ridice provocarea mea.

Cu toate că voiajul la înapoiere a fost foarte vesel datorită povestirilor spiritualului Joe aveam inima grea, căci o altă şansă se spulberase. Continuai să mă antrenez şi să sper.

Intr'o zi când mă pusei în legătură cu şeful biroului dela «Ocean Steamship Company» pentru a încerca

(dar era imposibil) de a-mi relua vechiul meu post, Billy Roche îmi telefonă pentru a mă anunța că voiu merge să boxez cu Dan O'Dowd din Boston.

Opt zile înainte, O' Dowd făcuse match nul în opt reprize cu Billy Brennan, care era atunci candidatul cel mai redutabil pentru titlul categoriei «rrea».

Matchul nostru trebuia să aibă loc la «Asociația atletică din Bayonne», al cărei promotor era Charley Dosserick. Odată în plus, bunul bătrân Charley venise în ajutorul meu, cum o mai făcuse în 1917. «Asociația atletică din Bayonne» se găsea într'un parc de vară la Bayonne (New Jersey). Acest match avu loc la 15 Decembrie 1919, atunci când temperatura era foarte scăzută și sala nu era încălzită decât prin căldura care se degaja de la spectatori. Trebuiră să ne batem pentru a ne încălzi.

PE DRUMUL CELEBRITAȚII.

O' Dowd se arătă curajos și viguros și cu toate că l-am ciocănit destul de serios am fost incapabil să-l pun la pământ. Pentru acest match primi 201 dolari, reprezentând 25 la sută din rețetă. Billy își luă cota sa obișnuită și așa îmi rămase 150 dolari și 75 cenți. Nici o sumă nu avu, niciodată, în mâna nimănui valoarea pe care o atribui acestor 150 dolari. Era ca și cum fusesem numit guvernator al Băncii Angliei.

Luai câștigul meu la mine. El se compunea din bilete de unul, doi și cinci dolari, ca și din piese din cinci și zece dolari. A doua zi dimineața aruncai pe masă, în sufragerie, portofelul meu. Mama văzând această grămadă de bilete spuse. cu același ton ca pentru o rugăciune- «Dumnezeu să binecuvânteze și să apere mâinile cari pot câștiga atâția bani într'o seară.

Acest match contra lui O' Dowd mă făcu cunoscut. Puțin mai târziu, Dave Driscoll, organizatorul unui club situat la Jersey City Armory, chemă pe Billy Roche și-l întrebă dacă acceptă o garanție de 200 dolari pentru ca să lupt împotriva lui Bob Pierce, din Chicago. la 29 Decembrie 1919. Billy fu numai decât de acord.

Este curios de observat în ce măsură mentalitatea noastră poate fi modificată de faptul că te găsești la adăpostul nevoilor. Singurul match contra lui Dan O' Dowd mă făcuse să ies din tristețea mea. Vedeam soarele succesului luminându-mi viitorul. Invinsei repede

pe Bob Pierce. Dupăce l-am expediat de mai multe ori la pământ terminai prin a-l pune knock-out în repriza a doua. Acest match atrase asupra mea atenţia cronicarilor sportivi şi ziarelor metropolei.

Criticile îmi erau favorabile. Un ziarist scrise: «Iată un tânăr «greu» de clasă. Va ajunge departe».

Dosserick, după prima mea încercare la clubul său, mă făcu să semnez un nou contract pentru un al doilea match, care trebuia să aibe loc în matineu în ziua de Anul Nou 1920, trei zile după matchul cu Pierce. Ca adversar mi-l dădu pe Whitey Allen, care venea din Bronx. Lunga sa carieră îi creiase o reputaţie de onestitate şi perseverenţă.

Cum nu-l văzusem niciodată pe Whitey Allen, toată lumea îmi spuse să mă păzesc de dreapta sa, care era extrem de periculoasă. Incepui să mă gândesc la această teribilă lovitură de dreapta şi să mă neliniştesc. Ea luă, sunt sigur, proporţii uriaşe în imaginaţia mea. Imi făcui mai multe griji pentru acest match, care era unul din cele mai puţin importante din cariera mea, decât pentru oricare altul

Ziua de Anul Nou fiind una din zilele sfinte ale Bisericii catolice mă dusei să ascult liturghia.

In timpul slujbei, în loc de a acorda atenţia Sfântului Sacrificiu, eu mă văzui — în gând — întins pe ring, după ce fusesem lovit de pumnul drept al lui Allen. Nu putui să gonesc această viziune care mă urmări toată dimineaţa, până în momentul când părăsi casa pentru a mă duce la club.

Când furăm în mijlocul ringului managerul lui Allen, Moore, un băiat foarte capabil zise arbitrului: «Mergem să ne strângem mâinile şi începem matchul».

Aceasta era nou pentru mine. In matchurile armatei americane mergeam, totdeauna către mijlocul ringului, cu braţele întinse, făcând simulacrul unei strângeri de mâini.

Eu părăsi colţul meu cu destulă prudentă şi de îndată ce fui la îndemâna pumnului său, Allen îmi trimise, la maxilar, o furioasă directă de dreapta. Văzând-o venind aplecai capul şi, în acelaş moment, îi lansai la diafragmă un scurt «uppercut» de stânga. Sesizasem tactica lui Whitey. El văzuse că eram tânăr şi obişnuit cu regulamentele armatei. Credea că precipitându-se asupra mea cu toată greutatea si lovindumă cu cel mai bun pumn m'ar lua pe neaşteptate punându-mă knock-out. Şiretenia eşuă şi Allen fu învins.

Trăsei din acest match şi din incidenţele care-l precedară concluzii de nepreţuit.

Observai atunci că matchul care-mi produsese cea mai mare nelinişte fusese, până la sfârşit, cel mai uşor. Notai că era ridicol să-ţi baţi capul înainte de match. In afară de efectele nenorocite pe care neliniştea le produce asupra corpului şi spiritului, mai trebui socotită şi pierderea de timp.

Decisei ca pe viitor să închid porţile spiritului meu la posibilitatea unei înfrângeri. Inaugurai această metodă de antrenament mintal în momentul în care Whitey Allen fu pus knock out. Imi mai trebui încă multă aplicaţie şi concentraţie pentru a ajunge la această disciplină mintală care-mi permise să mă sui pe ring surâzând fără frică sau nelinişte, în momentul întâlnirii cu Jack Dempsey, pentru campionatul lumii la categoria «grea», care se dispută şase ani mai târziu la Filadelfia.

După matchul cu Allen, deveni o atracţie a New Yorkului. In primăvara şi vara anului 1920 disputai nouă matchuri pe cari le câştigai toate, prin knock out. Cel mai important, din punct de vedere profesional, fu acela pe care-l disputai, în opt reprize, cu Al. Roberts, la 2 Februarie, la Newack Armory.

Este demn de reţinut că unul din aceste matchuri (care pare fără importanţă în anuarul boxului fu, desigur, una din cele mai frumoase performanţe ale carierii mele. Era un match contra vechiului meu adversar din armata americană K. O. Sullivan.

Am menţionat, într'un capitol precedent matchul meu contra lui K. O. Sullivan, în timpul turneului armatei americane.

La începutul matchului, planul meu era să-l împiedic pe Sullivan să se servească de mâna sa stângă. Mă feri în câteva rânduri. Fără a riposta, el se retrase până în colţ. Proectoarele de lumină erau foarte slabe. Nu spun aceasta pentru a mă scuza că am fost lovit. In orice caz când Sullivan se rezemase pe corzi, fără a se mai putea da înapoi, el îmi trimise un teribil «swing» de stânga, tocmai lovitura în vederea căreia eu mă ferisem. Cu toate că o aşteptam nu o văzui venind. Ea mă lovi în plin în partea dreaptă a bărbiei, rupându-mi o bucăţică de carne. Mă învârti odată în jurul meu şi fui aruncat în corzi. Eram teribil de ameţit. Era una din cele mai puternice lovituri pe care le primisem până atunci.

Sullivan, văzând în ce situaţie mă găseam îmi dadu un alt «swing» de stânga pe care-l blocai pe jumătate cu mănuşa şi obrazul meu. Intrarăm în corp la corp. Slim Brennan, arbitrul, ne despărţi. Când furăm separaţi, Sullivan svârli un alt «swing». Il evitai. Reîncepurăm un corp la corp şi Brennan iar ne separă. Eram încă ameţit însă îmi dădeam seama că trebuie să má depărtez de corzi. Manevrai încet către mijlocul ringului. Sullivan mă urmări. Incă odată mâna sa stângă trimise un swing violent. De data aceasta, în loc să mă retrag rămăsei pe loc şi îl lăsai să mă lovească la gât.

Sullivan, descoperind că pierdea avantajul său, deveni prudent. El înţelese că trebuia să scurteze swingurile sale. Acoperindu-şi obrazul cu ambele mâini el se apăra până în momentul când nu mai putea fi ajuns de pumnul meu. Aşteptai. Atunci când înaintă mana stângă cu intenţia de a-mi trimite un «swing» la maxilar, lansai o directă de dreapta care-l atinse pe Sullivan exact între ochi. Se învârti odată în jurul lui şi căzu, apoi, la pământ, cu capul înainte. Rămase în poziţia aceasta până'n momentul în care fu transportat în colţul său. Matchul durase un minut şi jumătate.

Excelentul critic care făcu cronica matchului declară: «Sullivan, boxeurul de clasă, a făcut un «plonjon», în prima repriză a matchului contra lui Tunney».

La începutul primăverii anului 1920, Sammy Kelly reveni dela Havana şi descoperind că-mi cunoscem bine drumul vru să-şi reia funcţiile de manager. N'am găsit aceasta corect faţă de Billy Roche şi când i o spusei Sammy consimţi să se ocupe împreună cu Billy Roche de gestiunea afacerilor mele. Considerai această propunere ca foarte justă şi vorbi despre ea cu Billy. Spre marea mea surpriză, Billy o respinse spunând că el nu vrea să împarte cu nimeni grija de a se ocupa de un boxeur.

El declară:

— Gene, eu fac totul sau nimic. Eu înţeleg angajamentul tău cu Kelly. Trebuie să continui cu el. Sper să mă asociez cu un amic şi să deschidem o agenţie teatrală. Această ocupaţie mă va absorbi în întregime. Noroc !

Sammy reluă conducerea afacerilor mele dar observai, în curând, că avea prea multe lucruri de făcut pentru ca să se poată ocupa activ de mine. In afară de serviciul său la Charles A. Stoneham şi compania şi afacerile sale de curse mai avea şi alte interese. Tratarăm această chestiune şi când îi demonstrai că multiplele lui

ocupaţiuni îl împiedecau de a servi interesele mele el fu de acord cu mine să căutăm un alt manager.

Părăsindu-l, trecui în revistă pe toţi managerii pe care-i cunoşteam şi mă decisei pentru Frank «Doc» Bagley.

Doc Bagley intră imediat în acţiune şi, într'o lună, eram angajat pentru trei matchuri.

PE ACELAŞ PROGRAM CU MATCHUL DEMPSEY — CARPENTIER

Totul merse bine până în momentul când mâinile mele începură să strice totul. Mă resimţi, din nou, de fractura degetului meu, pe care mi-o făcusem în Franţa. Susţineam acum matchurile mele cu un mare handicap. pumnul meu mă abandona. Nu mai puteam lovi cu nepăsarea de altă dată. Trebuia să mă gândesc la mâinile mele şi să lovesc cu grijă. Mulţi din admiratorii mei începură să piardă încrederea în mine. Cronicarii sportivi comentau această schimbare de formă.

Intr'un match contra lui Leo Houck, la Jersey City Armory, pentru a se completa reaua stare a mâinii drepte îmi mai rupsei un deget la mâna stângă în momentul în care Houck bloca cu cotul o lovitură îndreptată la corp. Era în repriza a patra a unui match care fusese fixat pentru zece şi mâinile mele nu-mi mai erau de nici un folos. Din fericire, putui să-l lovesc pe Houck cu o «dreaptă», care-l trimise la pământ. Nu se ridică decât după nouă secunde. După aceasta fui incapabil să mă servesc de mâinile mele. In repriza a zecea înţelesei că eram ieşit din formă. Ştiam şi cauza. Adevărul vechei axiome: «un boxeur nu valorează decât prin mâinile sale» îmi apărea limpede. Hotărîi să abandonez complet boxul până în momentul când mâinile mele se vor face bine.

Mă gândeam de mult să plec într'un câmp de tăietori de lemne. Acum eram obligat s'o fac.

Părăsi ringul printre huiduelile spectatorilor foarte deprimat dar decis de a nu mai boxa înainte de a-mi regăsi forma. De îndată ce fractura mea îmi permise, porni spre Algonquin Park, din Ontario, după un grup de tăietori de lemne. Mergeam prin păduri, tăiam cu toporul, îmi pregăteam mâncarea la un foc de iemne şi activam exact ca şi toţi ceilalţi membrii ai câmpului. Rămăsei până la reîntoarcere, la New York, şi eram convins că mâinile mele nu lucraseră destul. Graţie

unui amic mersei la Soland Spring. Rămăsei acolo până la sfârşitul lui Iunie 1921.

Jim Bryan, graţie căruia mă dusei la Poland Spring era unul din soldaţii pe care-i întâlnisem în 1917, când lucram la J. G. White Engineering Corporation, la Enie Pier no. 2. Jim a avut o influenţă enormă asupra-mi.

La înapoiere dela Poland Spring, îl văzui pe Jim şi-i spusei — cu toate că nu eram complet sigur de forţa de rezistenţă a mâinilor mele — că mă decisesem să părăsesc Poland pentrucă lucrul penibil care mi se cerea mă făcea prea încet. Lucrul meu consta, de cele mai multe ori, în a descărca cărbuni dela ora 7 dimineaţa până la ora 5 şi jumătate seara.

Jim îmi oferi să-mi stabilească un câmp, pe care să l finanţeze, unde aş putea tăia copaci şi în acelaş timp să fac «footing» pentru a mă menţine în bună formă. Nu putui accepta oferta sa.

In consecinţă, Doc Bagley mă făcu să boxez contra lui Young Ambrose la 29 Iunie 1921, la «Clubul atletic al pionerilor» din New York.

Era, în treacăt spus, primul meu match în oraşul meu natal, din anul 1917. Ambrose era mic şi marele său maxilar îmi oferea o ţintă magnifică. Prima lovitură pe care i-o dădui, cu toată forţa şi greutatea mea (cântăream acum 94 kilograme şi jumătate) îl făcu să se rostogolească. Era knock out. Mâinile mele nu suferiseră o probă decisivă.

Bagley convinse pe Tex Richard să mă pună înaintea matchului Dempsey-Carpentier, care trebuia să aibe loc trei zile mai târziu la Jersey City. Adversarul meu era canadianul Soldier Jones. Cu toate că arbitrul oprise lupta pentru a-l scăpa pe Jones, exhibiţia pe care o făcui fu de plâns. Eram cu totul abătut din cauza marelui număr de persoane care asistaseră la match.

Cele şapte kilograme cu care mă îngrăşasem de câtăva vreme îmi părură, după prima repriză, teribil de împovărătoare. Eram atât de încet că-mi era greu să mă deplasez şi să evit «swingurile» violente pe care Jones mi le trimise şi dintre cari' mai multe, în întâia, mă loviseră pe ambele maxilare. Dacă nu aş fi avut bărbia rezistentă sunt convins că, în seara aceea, s'ar fi închis cariera mea în faţa a 90.000 spectatori, cari erau obligaţi să asiste la matchul nostru înainte de a-l vedea pe George şi Jack furnizând «marea bătălie a secolului».

După părerea mea printre cei 90.000 spectatori nu se găseau nici trei cari să creadă că încetul şi vulnerabilul

Gene Tunney va învinge, mai târziu unul după altul, pe cei doi eroi ai matchului.

După matchul cu Jones, mi se puse o dublă problemă de rezolvat. In afară de proasta stare a mâinilor mele aveam şapte kilograme în plus şi trebuia să le pierd. Cu toate acestea, eram bucuros că fractura ce mi-o făcusem la degetul mâinii stângi, în timpul matchului cu Houck, părea vindecată. Numai falangile amboior mâini rămaseră fragile. Şi ar trebui să scriu fragile cu un «F» mare. Decisesem să caut un loc la ţară unde să pot mânui toporul, să rămân în aer liber şi să fac exerciţii care mi-ar permite să-mi reiau greutatea mea normală: 174 livre (N. T.: 87 kilograme).

Unul din vechii mei amici din Greenwich Village, Jimmy Eagleton, mă prezentă la un antreprenor retras din afaceri, Harry F. Mac Cormack, care avea o fermă mare în împrejurimile lui Red Bank (New Jersey). Când Eagleton îl puse în curent cu nevoile mele Mac Cormack îmi puse, cu generozitate, ferma la dispoziţie. Imi stabili acolo domiciliul până în 1924.

Aceşti trei ani de viaţă simplă şi câmpenească îmi procurară o plăcere imensă. Când veni momentul să încep campania, care trebuia să se termine cu matchul meu contra lui Dempsey, părăsi cu regret Red Bank şi numeroşii amici care mi-i făcusem acolo.

Sosind la fermă începui prin a stabili un plan de antrenament cuprinzând «footing» şi o serie de exerciţii pentru degete şi mâini, exerciţii pe care le inventai pentru trebuinţă. Scopul acestei gimnastici era de a fortifica tendoanele, ligamentele şi micii muşchi ai mâinilor şi articulaţiilor. Această muncă fu înceată. Ştiam că-mi trebuiau lungi luni pentru a da mâinilor mele forţa necesară pentru a suporta violenţa loviturilor. Din nefericire, aveam pentru înălţimea şi greutatea mea mâini surprinzător de mici şi foarte fragile.

Ţinând seama de toate aceste elemente, stabili planul meu de exerciţii. Trebuia să continui a boxa pentru a-mi conserva stilul şi pentru a-mi câştiga întreţinerea. Acceptai, deaceea, toate matchurile care mi se oferiră.

La sfârşitul verii anului 1921, după ce recăpătai greutatea mea normală, mi se dădură trei adversari pe cari îi învinsei. Erau Herbert Crossley, Martin Burke şi Eddie Josephs. Pe ultimul îl întâlni la Staten Island, într'un match de 12 reprize. Era acelaş Eddie Josephs care, la Peath Amboy, doi ani înainte, refuzase să se bată cu mine.

In seara aceea făcui o experienţă extraordinară.

Josephs se bătu ca un bun sportiv. Din cauza mâinilor mele eram obligat să atac numai cu corpul. In repriza a treia, după ce fusese trimis la pământ de o «dreaptă» sub inimă, Eddie cedă la directele care i le trimesei în aceeaş regiune.

La începutul reprizei a doua, atunci când înainta uşor către mijlocul ringului, Eddie — care dovedise un curaj remarcabil — îmi ceru, cu o voce joasă, să nu-l fac knock out. Acceptai. Chiar din prima repriză el cucerise toată admiraţia mea. Eram bucuros să-i pot face acest serviciu. In acest timp, lumea îl încuraja pe Eddie, marele favorit al regiunii.

— «Haide Eddie, el nu poate lovi».

— «Haide Eddie, el va abandona».

— «Trimite-l la New York cu lovituri de pumn».

Acestea erau sfaturile care i se dădeau. Când în repriza a doua această populaţie, lacomă de sânge, înţelese că începetam să lovesc pe favoritul ei, toată lumea se ridică şi ţipă:

— «Ce glumă! Scoate-ţi pe aceşti neputincioşi.

Patsy Haley, care arbitra matchul îmi zise:

— «Haide Gene, nu rata un match atât de frumos».

Fui desgustat de atitudinea lumii faţă de gestul meu sportiv. Refuzai să-l lovesc pe Josephs până în momentul când clopotul anunţă sfârşitul matchului. Inainte de a părăsi clubul aflai că Josephs avea trei coaste rupte şi doi dinţi sparţi. Şi cu toate acestea, asistenţa vroia sânge. Acest instinct sanguinar transformă în bestii pe cea mai mare parte a amatorilor de matchuri de box.

Graţie exerciţiilor pe cari le făcui mâinile mele se fortificară puţin câte puţin, cu toate că se continua a mă supranumi: «boxeurul cu mâinile şubrede». La începutul iernii lui 1921 făcui alte trei matchuri la New York. Două la Madison Square Garden şi unul la «Clubul atletic al pionerilor».

In acest timp, învăţasem că boxeurul care vrea să cunoască succes trebuie să aibe unul sau doi agenţi de presă cari au trecere în coloanele ziarelor. Doc Bagley îmi arătă că dacă nu voiu avea agenţi care să scrie, despre mine, articole destinate să apară în ziarele lor voiu rămâne necunoscut publicului. Mai mult. Şi organizatorii vor continua să mă neglijeze.

— Cum crezi că şi-au impus numele lor publicului Willie Jackson, Johnny Dundee, Benny Léonard şi

Jack Dempsey? Nu înţelegi că le trebuie agenţi de presă cari să le fac articole, în fiecare zi?

In consecinţă, împins de dreptatea sfaturilor lui Bagley angajai doi ziarişti activi, cărora decisei să le abandonez 5 la sută din câştigurile mele. In schimb, ei trebuiau să mă pomenească cât mai des în coloanele lor. Acest sistem ţinu aproape un an.

Inţelepciunea sfatului lui Bagley, din punct de vedere profesional, îmi fu, în curând, demonstrată. Aceşti agenţi de presă se puseră la lucru imediat şi numele meu atrase atenţia lui Tex Richard.

Primul meu match la Madison Square Garden, la care asistă Jack Dempsey, se termină în repriza a doua printr'o victorie prin knock out asupra lui Jack Burke din Pittsburg. Această luptă, urmată de o altă victorie asupra lui Wolf Larsen, îmi aduse încă un match la Madison Square Garden, contra lui Eddie O'Hara — un tânăr «semigreu» de mare viitor.

Victoria mea asupra lui O'Hara, în faţa unei asistenţe numeroase, avu drept urmare perfectarea unui match cu «Battling» Levinsky, pentru campionatul Americei la «semi-grea».

Tex Richard se căznea să pună la loc de cinste campionatele pentru toate categoriile. El credea că faptul de a avea campioni va mări interesul micilor grupări.

Battling Levinsky întâlnise aproape pe toţi «greii» şi «semi-greii», bătând cea mai mare parte dintre ei. Nu suferise decât două înfrângeri. Una din partea lui Dempsey, care-l făcuse knock out în trei reprize, şi alta din partea lui Carpentier, care — deasemenea — îl învinsese prin knock out. Era un boxeur abil şi viclean, care cunoştea toate şurubăriile meseriei. Cu toată înălţimea sa mică, el ştia să se apere de o manieră uimitoare contra adversarilor mai mari şi mai puternici. Spirit sportiv, era totdeauna gata să accepte orice adversar. In ciuda curajului şi a bunătăţii sale, nu cred — în tot timpul lungii lui cariere — să fi pus trei boxeuri knock out. Nu avea pumn de loc.

Cea mai mare parte din obişnuiţii lui Madison Square Guarden asistară la această luptă. Se vândură 14.428 bilete. Matchul avu loc la 13 Ianuarie 1922. Câştigai destul de uşor, fără a reuşi — totuşi — să-l ating puternic la bărbie.

Mi se dădu victoria şi titlul de campion al Americei la «semi-grea».

Nu primi niciodată centura de diamante pe care mi-o promisese Tex Richard.

In seara matchului Harty Greb-Gibbons, la Madison Square Garden, bătrânul Joe Hump Cremps anunţă că eram gata să-l întâlnesc pe învingător. Turnura pe care o luară evenimentele mi-au arătat mai târziu, câtă şansă am avut că Greb câştigase. Nu ştiu ce ai fi survenit dacă aş fi trebuit să-l întâlnesc pe Gibbons. Nu mă credeam destul de puternic pentru Gibbons. El m'ar fi pus, fără îndoială, knock out.

PRIMA INFRANGERE

In timpul antrenamentului meu în vederea matchului cu Greb, care trebuia să aibe loc patru luni după matchul cu Levinsky, avui ghinion. Imi spărsei arcada şi mi-am rănit ambele mâini. Cotul meu stâng, care mă făcea să sufăr din când în când, mă supăra considerabil. Doctorul Robert J. Shea, unul din bunii mei prieteni, care mă îngrijea în timpul antrenamentului, gândi că o injecţie hipodermică de clorură de adrenalină, făcută deasupra ochiului stâng, va opri sângele în cazul când rana mea s'ar deschide. La cererea mea, el îmi făcu o injecţie de novocaină în articulaţiile mâinilor. Inchiserăm uşa cabinei mele în timpul acestei operaţii.

George Eagle, managerul lui Greb, dorind să asiste la punerea bandajelor, veni către cabina mea şi găsi uşa închisă. El strigă şi făcu tărăboiu. Noi nu-l puteam lăsa să intre înainte ca doctorul să-şi fi terminat lucrul său. Când putu să intre, el îmi ceru să-mi scot toate bandajele pentru a verifica dacă nu am pus vreo substanţă interzisă. Refuzai. El făcu un tapaj îngrozitor, ţipând ca un nebun. Mă supărai. Inţelesei că Eagle voia numai să-şi apere boxeurul său, şi, că trebuia, mai bine, să mă supun. Mai mult, refuzul meu de a-l lăsa să intre în cabina mea putea să pară suspect. Desfăcui, deci, bandajele şi-i arătai lui George că totul era în regulă.

Din primele schimburi, o dublă fractură a nasului mă făcu să sângerez fără întrerupere. Puţin înainte de sfârşitul primei reprize, arcada mea stângă se desfăcu pe o lungime de patru degete. Sunt convins că soluţia de adrenalină care-mi fusese injectată muiase

astfel ţesuturile încât prima lovitură pe care o încasai îmi desfăcu carnea până la os.

In repriza a treiu o altă tăietură deasupra ochiului drept îmi acoperi privirea cu un nor roşu. In timpul celei mai mari părţi a celor 12 reprize avui impresia că o fantomă roşie dansează în faţa mea.

Este imposibil de descris caracterul sângeros al matchului. Asistenţii mei erau incapabili de a opri sângerarea sprâncenei mele stângi şi să facă să înceteze sângerarea nasului. Doc Bagley, care era principalul meu asistent, încerca în zadar să-mi oprească sângele din nas vărsând pe mâna sa adrenalină pe care mă făcea s'o respir. Aceeaş operaţie se repetă după fiecare repriză. Adrenalina, în loc de a ieşi prin nas îmi curgea în stomac, amestecată cu sânge.

Clopotul anunţă repriza a 13-a. Asistenţii mei mă sculară de pe scaun. Vedeam doi adversari cu totul roşii. M'am întrebat cum am putut duce reprizele 13-a, a 14-a şi a 15-a.

Când gongul sună, marcând sfârşitul reprizei a 15-a strânsei mâna lui Greb şi murmurai printre buzele mele tumefiate şi umflate:

— Bine, Harry, ai fost astă seară cel mai tare.

Şi eram sincer.

Harry nu înţelese subtilitatea remarcei căci zise:

— Am câştigat campionatul.

In timpul primei părţi a acestui match, descoperi că-l puteam învinge pe Harry Greb. In cursul matchului, această idee mi se transformă în certitudine. Aveam conştiinţa că suindu-mă pe ring am fost handicapat. Se întâmplă adesea ca pe unii boxeuri să-i doară fruntea sau mâinile înainte de a începe un match important. Faptul n'are nimic extraordinar în el. Dar am înţeles că un nas spart şi o arteră ruptă deasupra ochiului chiar dela începutul primei reprize a unui match care comportă 15 reprize, este un lucru foarte puţin obişnuit şi suficient de grav pentru a antrena o schimbare totală a evenimentelor.

Părăsi ringul şi mă îndreptai către cabina mea. Urcai scara, simţind că fiecare pas devine mai greu şi mai dificil şi în momentul când ajunsei sus reacţiunea se produse. Asistenţii mă transportară în cabina mea şi mă întinseră pe masa de masaj. Din momentul în care încetară să mă susţină, căzui ca o massă, capul lovindu-se de lemn. Rămăsei întins, perfect conştient de

ceeace se întâmplă în jurul meu, însă incapabil de a vorbi. Natura era învinsă.

Pentru a mă reface, ei procedară la tot ceeace era necesar. Aveam nevoe de o spălătură stomacală pentru a mi se curăța sângele înghițit, adrenalina și zeama de portocale. Trebuiră două ore pentru a-mi regăsi forțele să părăsesc Madison Square Garden.

A doua zi după matchul cu Greb, mersei la biroul comisiei de box pentru a primi cecul meu de 22.500 dolari și să mă înscriu pentru revanșă, întovărășind cererea mea cu un cec de 2.500 dolari.

Mă ocupai apoi cu îngrijirea corpului și feței mele, după teribila corecție pe care mi-o administrase Greb. Nu mă refăcui atât de repede cum crezui. Furnizasem un mare efort fizic si pierdusem mult sânge, așa că eram complet epuizat. Revenit la Red Bank fui obligat să rămân opt zile în pat. Doctorul Shea îmi prescrise un tonic care mă restabili cu ușurință. Câteva săptămâni mai târziu eram din nou sănătos și gata să reîncep.

In timpul celor două luni cari urmară participai la trei matchuri. Boxai contra lui Bay Thompson la Long Branch (New Jersey), contra lui Charlie Weinert, în 12 reprize, la Newark și contra lui Tommy Loughran, în opt reprize la Filadelfia.

La Rockaway, într'un match contra lui Fay Kaiser, după trei sau patru reprize — în timpul cărora Fay îmi dădu lovituri de cap care-mi deschiseră bărbia — chemai pe arbitru și-i ceru să binevoiască a-l ruga pe Kaiser de aș pune o mănușe pe cap, sau, mai bine, să abandoneze această metodă. Arbitrul răspunse:

— L'am avertizat în repetate rânduri, Gene, însă nu pot să-l conving.

— Dacă nu puteți mă însărcinez eu cu aceasta, îi spusei eu.

In primul «corp la corp» al reprizei următoare, marele cap al lui Kaiser mă lovi, din nou, la bărbia însângerată. In acel moment, mă făcui că-i caut ochiul drept pentru a-i înfige degetul meu. El strigă la arbitru și se feri să mai facă uz de loviturile sale mișelești.

Puțin după aceste matchuri, organizatorul matchurilor din Clermont Avenue mă făcu să-l întâlnesc pe Jack Hanlon, care nu mai boxase de multă vreme. Il văzusem pe Hanlon cu un an si jumătate mai înainte la Armory Club al lui Dave Briscoll, unde ne-am în-

tâlnit pentru semi-finalele unei serbări a Crucei Roșii.

In seara aceea, boxeurii primei categorii nu veniseră și exhibiția trebui să fie anulată. De atunci Hanlon se tot lăudase că mă va face să renunț la box. prin lecția ce mi-o va da.

Când începu matchul, eram — desigur — într'o stare de spirit mai mult sau mai puțin binevoitoare. Sări din colțul meu gândind, ca un copil, să-mi iau revanșa. Hanlon, de îndată ce fu în apropierea mea îmi murmură:

— Nu te necăji.

Il privi întrebându-mă dacă nu era o cursă. In orice caz, nevrând să mă hazardez, nu dădui nici un pumn.

Matchul dură o jumătate de minut. Nu cred să fi lovit vreodată mai tare. Bietul Jack nu apăru înainte de câteva zile în Wall Street. Se alesese cu maxilarul fracturat.

Această experiență nu-mi făcu nici un bine. Mai multe luni fui obsedat de amintirea lui Hanlon zăcând pe pământ, cu gura însângerată și maxilarul fracturat.

In ajunul Joiei Verzi, într'un match revanșă contra lui Charlie Weinert, la Madison Square Garden, câștigai prin knock out în patru reprize.

Avui satisfacția de a-l arunca pe Weinert de două ori afară din ring. A doua oară, el căzu cu capul pe platforma care înconjura ringul.

Weinert era, după părerea mea, «greul» cel mai inteligent care se făcuse remarcat în cursul ultimilor 25 de ani. Era uimitor de rapid, abil și curajos. Stânga sa era teribilă. El îmi fractură nasul.

Puțin înainte de disputa mea cu Weinert, făcui la Boston un match în zece reprize contra lui Chuck Wiggins.

După al doilea match cu Weinert, relațiile mele cu Doc Bagley îmi dădură griji. Doc era în posesia unui contract de trei ani, vizat de Comisiune. Trebuia să mă aranjez pentru a-l rezilia. Doream să găsesc o formulă de înțelegere leală între boxeur și manager. Simțeam că principiile mele nu se acordau cu cele ale lui Bagley. Mă tem că am arătat puțină intoleranță și fanatism. In orice caz, iată care fu atitudinea mea: îi dădui 5000 dolari lui Bagley pentru rezilierea contractului nostru. Pentru a-mi procura acești bani iscăli o poliță la o bancă. Era pentru prima dată când făceam o asemenea operațiune și aș fi vrut să fie ultima.

Când mă separai de Doc merseĭ să-l văd pe Joseph Talvey, celebrul atlet al Clubului atletic din Avonia, care voiajase mult şi cunoştea numeroşi manageri. Când îi spusei că vroiam unul, el mi-l propuse pe Billy Gibson pe care-l acceptai.

Chemă pe Billy la biroul său unde îl întâlni şi-i vorbi pentru prima dată. In cursul acestei discuţii, Billy îmi făcu o profundă impresie. El părea să înţeleagă ambiţiile mele. Fui de acord să fac, începând din acel moment, toate matchurile mele sub conducerea sa. Semnarăm un contract pentru o perioadă de trei ani.

Billy era foarte activ şi un manager plin de resurse.

Din ziua când îl văzui pe Billy pentru prima dată până în momentul când abandonai ringul rămaserăm prieteni, arătându-ne totdeauna o consideraţie reciprocă.

Primul meu match sub conducerea lui Billy, avu loc la Filadelfia contra lui Jack Renault din Canada, care era atunci considerat ca un bun «greu».

Arbitrul opri matchul în repriza a patra. Crezui că-mi acorda victoria din cauza inferiorităţii lui Renault. Insă acest match se termină printr'un match nul. Am în albumul meu o tăietură dintr'un ziar de dimineaţă din Filadelfia în care scrie că arbitrul oprise matchul pentru a-l apăra pe Renault.

După legea care conducea boxul la Filadelfia nu putea să se dea o decizie oficială. Principalul manager al lui Renault, Pete the Goat, declară în trenul care-l readucea — în compania lui Billy Gibbson şi a numeroşi ziarişti new-yorkezi, că după părerea lui «Gene Tunney poate să bată pe oricare «greu» american afară de Dempsey şi Gibbons». Era deci, sigur că protejatul său fusese învins.

In seara aceea, Renault cântărea 94 kilograme iar eu 88 kilograme şi jumătate.

CAPITOLUL VI

Mai făcui odată 12 reprize contra lui Chuck Wiggins, la Clubul sportiv al republicei, la Harlem, într'un match de antrenament în vederea celeia de a doua întâlnire cu Greb. Chuck avu, de data aceasta, câteva coaste fracturate, însă se bătu furios până la sfârşitul celei de a 12-a reprize. Trecuseră nouă luni decând cerusem o revanşă lui Greb. Comisia acorda un ter-

men de numai şase luni pentru a se răspunde unei provocări legale. După trecerea acestui termen, titlul de campion era declarat vacant. Greb căută să întârzie cât mai mult acest math.

Abia după match, aflai în ce circumstanţe fusese semnat contractul pentru acest al doilea match. George Eagle, care fusese managerul lui Greb, şi care semnă contractul, îmi povesti toată istoria. George aflase printr'un prieten din Pittsburg, care era şi prieten intim cu Greb, că Harry intenţiona să rupă toate relaţiile cu el. Greb şi Eagle se înţeleseră verbal pentru a colabora. Cunoscând planul lui Greb, Eagle telefonă lui Doc Bagley — care era încă managerul meu — şi îi ceru să-l întâlnească la Madison Square Garden, unde avea întâlnire cu organizatorul clubului. Era o Duminică după amiază.

Contractul pentru matchul Greb-Tunney fu stabilit şi datat cu câteva zile înainte. A doua zi, el fu expediat la Comisiunea de box. Harry trebui să dea partea managerului său Eagle, cu toate că matchul avu loc mai multe luni după ce se despărţi. Şi Bagley luă partea sa cu toate că Billy Gibson fu managerul meu în timpul matchului.

Harry Greb nu se temea de nimeni. Câte odată instinctul său de afaceri îl avertiza că unele matchuri nu puteau oferi, din punct de vedere profesional, nici un avantaj. Dar nimic nu veni să dovedească că lui Harry îi era frică de rezultate fizice.

M'am întâlnit cu Harry de cinci ori în total: de trei ori în matchuri de 15 reprize la Madison Square Garden, şi de două ori în matchuri de 10 reprize — odată la Cleveland şi odată la Saint Paul. Nu-l văzui niciodată să dea înapoi, căci el ignora frica. Cu cât era mai mult lovit, chiar dacă coastele îi erau sfărâmate, cu atât atacurile sale erau mai furioase.

El putea să încaseze un număr mare de lovituri şi să atace totuşi în ultimul moment. Cu cât adversarii erau mai puternici, cu atât Harry îi respecta mai puţin. Il văzui literalmente încălecând corpul adversarilor mai înalţi decât el şi reducându-i la înălţimea sa. El lucra cu entuziasm la sală şi pe drum. Nu-şi refuza nici o plăcere. Când se ducea la un club de box pentru a lua parte la un match, nu uita, niciodată, să

aducă — în acelaş timp cu echipamentul — o oglindă, un pieptene, o perie şi un puf. Suindu-se pe ring el avea părul dat cu cosmetice şi obrazul pudrat.

REVANŞA ASUPRA LUI HARRY GREB

Cu toate că decizia mea părea eronată şi antrena o cheltuială de energie spirituală pe care ar fi putut s'o întrebuinţez mai bine, eu urcai ringul decis să învîng sau să mor.

In timpul antrenamentului, avui o criză de gripă. Boala se agravă. Nu puteam însă să abandonez lupta sau să cer să fie amânată. Data era reţinută la Madison Square Garden. Nu aş mai fi putut să mă bat cu Greb înaintea toamnei viitoare, astfel că nu-mi rămânea decât să susţin această luptă.

Totul merse bine în primele şase reprize. Deodată mă simţi epuizat fiziceşte. De la a şasea până la a unsprezecea repriză Greb nu încetă să mă arunce de la un capăt la celălalt al ringului. Revenit în colţul meu, mi se spuse că începeam să pierd şi că dacă vroiam să câştig nu trebuia decât să mă menţin în tempoul ultimilor reprize sau să-l fac knock-out.

La începutul reprizei a 12-a, complect disperat, atacai şi putui — din fericire să-l lovesc în faţă cu o lovitură de dreapta, care avu efectul pe care-l aşteptam. El căzu în frânghii şi încetini, considetabil, atacul său.

— Loveşte, loveşte, nu încetai să-mi repet încet, adaugând şi gestul la aceste cuvinte interioare. La sfârşitul celor 15 reprize mi se acordă victoria. Pentru a-i face dreptate lui Harry, trebuie să adaug că au fost mai multe contestaţii în privinţa deciziei. Judecătorii, gazetarii şi spectatorii erau împărţiţi.

Această victorie îmi dădu titlul de campion al Americei la «semi-grea». Înţelegând că reclamaţiile lui Greb erau justificate îi propusei un alt match. Ne reîntâlnirăm în luna Decembrie a aceluiaş an, 1923.

In ziua sfântului Patriciu, 13 Martie 1923, Mike Mc. Tigne câştigă la Dublin (Irlanda) un match în 20 reprize contra lui Battling Siki. Mac Tigne revendică titlul de campion mondial al «semi-greilor». Siki îl învinsese pe George Carpentier prin knock-out. Fiind campionul Americei, îl provocai. El mă trecu cu vederea. Ii oferi întreaga bursă pentru match dar el refuză. Abandonai

atunci titlul de campion al Americei la «semi grea» și mă declarai «greu».,

Nu mai luptai decât o singură dată, în a treia întâlnire cu Greb — la Madison Square Garden — în categoria «semi-greilor». Cu toate că făceam parte din «semi-grei», fui obligat, în matchul meu cu George Carpentier, anul viitor, să fac 175 livre (N. T.: 87 kilograme și jumătate) sau să abandonez.

In această luptă contra lui Greb îl învinsei pe Harry fără drept de apel și mă relevai, cum spuneau unii, ca «un nou Tunney». Greb făcu, din nou, o probă miraculoasă de curaj, dar eram în progres, iar el se panta declinului.

Incepui să vizez alte matchuri mai importante. Făcui mai multe partide în sud și în vest. Câștigai, fără încetare, greutate și experiență. Afacerile mergeau bine. In timpul verii, organizatorii lui Milk Fund şi d. William Randolph Hearst îmi oferiră un match contra lui Erminio Spalla, campionul Europei al «semi greilor» — pe care parţialitatea unui arbitru argentinean îl făcuse să piardă un match prin knock out.

In lupta sa contra lui Firpo, pentru care venise din Europa, Spalla — după ce îi dăduse lui Firpo o lungă directă de dreapta, în spatele urechii, care-l puse la pământ pentru 10 secunde — fu sever criticat de arbitru care-l ameninţă că-l descalifică dacă va mai lovi atât de laş pe «micul Lui». Publicitatea făcută în jurul acestui incident, adaugată la titlul său de campion al «semi-greilor» din Europa, făcuse din Spalla noua atracţie a New-York-ului.

Simţeam că tot ceeace ştia el îl învăţasem eu și că cu toate că principiul meu era să iau în consideraţie pe toţi adversarii mei făcui puţin caz din Spalla. Credeam că pentru a câştiga repede nu trebuia să-i dau decât trei sau patru «directe» de stânga în nas, pe urmă să-i trimit un «crochet» în stomac — această regiune fiind altă dată punctul său vulnerabil.

«Signor» Spalla își bătu joc de mine. La începutul primei reprize, «swingul» său de dreaptă îmi atinse maxilarul. Era o lovitură îngrozitoare care aproape mă scoase din circulaţie. Imediat, am primit o mulţime de lovituri. Complet ameţit, incapabil de a pricepe ce se întâmpla, feintai şi începui să mă mişc încet. La atacul următor, înţeleseı greşala mea. Incercai să evit «swing-urile» sale repetate, de fiecare dată puţin mai apropiate de ţintă şi sfârşind, totdeauna, prin a mă atinge. Primi

trei lovituri îngrozitoare înainte de a descoperi greș conduitei mele. Până la sfârșitul reprizei, boxai cu prudență. In repriza următoare, pe când el inaugura o nouă serie de lovituri, mă plasai sub garda sa și-l opri — pentru moment — cu ajutorul unui frumos și puternic «crochet» la stomac. Repetai această mișcare în repetate rânduri. Spalla era uimit. Activai atunci încet și cu prudență, lovind când la cap când la corp. El se descurajă. Arbitrul, Eddie Purdy, opri acest match în repriza a șaptea, pentru a-l salva pe Spalla.

O lună mai târziu, la 24 Iulie 1924, întâlni pe George Carpentier la «Polo Grounds», într'un match în 15 reprize. Această luptă era organizată de Jimmy Johnston, reprezentantul «Clubului atletic Cromwell» Conduita lui Carpentier în repriza a zecea fu cea mai frumosă manifestație de spirit sportiv la care am asistat vreodată. El se ridică de patru ori, după ce fusese pus aproape knock out. Lui Carpentier îi voiu purta o eternă admirație pentru curajul de care făcu dovadă în cursul acestei reprize. Fu una din marile faze ale boxului modern, mai puțin frumoasă — totuși — decât prima repriză din matchul Dempsey-Firpo.

Managerul lui Carpentier, Descamps, intră în cabina mea pentru a-mi verifica bandajele. Când veni, ele erau puse. Declară că dacă nu le voiu scoate, Carpentier va refuza matchul. Nu aveam bandaje de schimb. Eram furios. Refuzai să le scot. Trimisul Comisiunii fu chemat pentru a decide dacă trebuia sau nu să le scot. Auzind că nu aveam altele, el sfătui pe Descamps de a se mulțumi cu o verificare atentă. Descamp, care era puțin psiholog, gesticulă și țipă. Trebui să scot bandajele. Pentru a le pune la loc ne grăbirăm încât ele se încurcară. Acest fapt a fost probabil acela care l-a salvat pe George în timpul luptei căci, în repriza a zecea, în timp ce el se clătina, mâinile mă dureau atât de tare încât fui incapabil să-l fac knock out. Acest match mă epuiză atât de mult încât decisei să nu mă mai asimilez, sub nici un pretext, «semi-greilor».

Nu mai boxai la New York înainte de 5 Iunie 1925. Avui atunci pe Tom Gibbons ca adversar. După lupta mea contra lui Carpentier făcui mai mult matchuri în sud și patru sau cinci în vest. Intr'unul din ultimele matchuri întâlni pe vechiul meu adversar Harry Greb.

In seara aceia, la Saint Paul, exhibiţia mea contra lui Greb îl convinse pe acesta de superioritatea mea, încât, după match, intră în cabina mea şi zise:

— Gene, noi ne-am bătut de cinci ori. Am pierdut. Nu mă voiu mai măsura niciodată cu tine.

Sinceritatea acestei declaraţii mă înduioşă. El recunoştea că era în declin şi această idee cauzează tuturor boxeurilor o profundă frică. Eram de acord cu Harry. El slăbea şi amănunt mai patetic, îşi dădea seama. Greb din anii 1920, 1921, 1922 şi 1923 nu ar fi admis superioritatea nimănui. Imbătrânea. Totdeauna a fost înduioşător să asişti la declinul unui brav luptător.

De atunci, Harry Greb deveni partizanul meu cel mai înfocat. Pariând pe şansa mea el câştigă în luptele mele contra lui Gibbons iş Dempsey, bani frumoşi.

Expunând gazetarilor raţiunea pentru care paria pe mine contra lui Dempsey el zicea:

—Am boxat contra lui Dempsey şi contra lui Tunney. Nu-ţi dai seama de superioritatatea acestuia din urmă decât atunci când te-ai măsurat cu el.

Departe de a fi descurajat de victoria mea asupra lui Greb, Gibbons, — una sau două zile mai târziu — se aranjă să boxeze cu mine la New York, pe data de 5 Iunie. Mă simţeam gata să-l înfrunt pe Tom Gibbons. După mine, Gibbons era cel mai bun boxeur american, după Dempsey. Il studiasem şi-l cunoşteam. Era în curent cu toate şiretlicurile meseriei. Viou şi inteligent, el avea un fel extraordinar de a-ţi da lovituri uluitoare cu o foarte scurtă întindere a braţului. Pentru Tom Gibbons boxul era o ştiinţă în care el era considerat profesor. Opera pe ring cu un brio remarcabil. Toate gesturile sale erau dulci şi uşoare. Avea, totuşi, multă metodă.

Văzusem pe Gibbons pentru prima dată în 1921. la «Clubul atletic al pionerilor». Revenind de la un câmp de tăietori de lemne din Canada, mă pregăteam să plec la Maine. In acea seară, Tom întâlnea pe Paul Sampson, cu care făcuse — altă dată — match nul în zece reprize şi care, după aceea, deveni campionul Germaniei la «grea» sub numele de Paul Koerner.

Bătând pe Sampson, un luptător destul de tare, cu toate că lupta nu a durat decât o repriză şi jumătate Gibbons făcu cea mai frumoasă exhibiţie de box ofen-

siv la care am asistat vreodată. Asistând la această exhibiție mi-am dat seama că vor trece mulți ani înainte de a fi capabil să-l înfrunt. Dar, credeam că va veni timpul când Tommy va trebui să dispară dinaintea mea.

Când la 5 Iunie 1925, Gibbons se urcă pe ring, el nu știa că-l studiasem de mai mult de trei ani. El rămase surprins văzând cum îi dejucam feintele sale și-i blocam atacurile. Nu putea să înțeleagă pentru care rațiune pierdea. Secunzii săi, ca și gazetarii și spectatorii împărtășeau mirarea sa. Tommy fu atât de derutat încât primind în repriza a 12-a lovitura care trebuia să-l facă knock out părea că acceptă inevitabilul.

Gibbons avea instinctul boxului și înțelese că era pe punctul de a fi bătut. Șiretlicurile sale cele mai frumoase, feintele sale duble urmate de un contra-atac la stomac sau bărbie în momentul când adversarul său întindea mâna stângă spre a se apăra, fură — fără încetare — dejucate. După a doua feintă, știam că Tommy va avansa piciorul stâng spre a se arunca asupra mea, cu capul înainte, și să încerce teribila sa directă de stânga. Vroiam, înainte ca lovitura sa stângă să aibe timpul să plece, să-i dau în frunte și la ochiul stâng o directă scurtă și să mă pun imediat la adăpost. Această lovitură particulară era baza tuturor succeselor lui Tommy. După ce am primit la stomac câteva din aceste directe îngrozitoare adversarul apleca, deobicein. cotul pentru a se pune la adăpostul unui nou atac. Tommy modifica atunci tactica sa și viza bărbia. Avea, în felul acesta, la activul său 30 de knock-outuri — mai multe într'una sau două reprize.

Seara de 5 Iunie 1925 fu una din cele mai călduroase care a fost înregistrată, vreodată la New York. La această căldură naturală se adăuga aceea a puternicelor reflectoare «Kleig» care fuseseră instalate deasupra ringului pentru a permite filmarea matchului. La sfârșitul primei reprize, aveam băsici la picioare și până la urmă avui o durere de cap grozavă. Nu am suferit, niciodată, atât de mult de căldură, ca în seara aceia. Din fericire aceste dezagramente nu avură nici o influență asupra lucrului meu. Adversarul meu suferea tot atât și, având avantajul tinereții mă sugestionam că situația era mai grea pentru el. Pentru această luptă cântăream 181 livre (N. T.: 90 kilograme și jumătate) și Gibbons aproape la fel.

Faptul că l'am pus pe Gibbons knock-out în 12 reprize, rezultat la care Dempsey nu a parvenit în 15 reprize, avu un enorm răsunet asupra reputaţiei mele. Numele meu reţinu atenţia lumei boxului. Dempsey, el însuşi, îmi trimise o telegramă de felicitare din Germania unde făcea o serie de exhibiţii. Figura întunecoasă şi ameninţătoare a lui Harry Wills, favoritul Comisiunii boxului, fu un moment svârlită în umbră.

A doua zi, ziarele începură să vorbească de un match Tunney-Dempsey. Directorul unui cotidian ceru într'un articol, ca Dempsey să revină din Europa pentru a mă întâlni. Amicii lui Harry înebuniră. Trebuia să se facă ceva pentru a i se răpi lui Tunney această popularitate, care compromitea şansele «pericolului negru»! Trebuia cu orice preţ să fiu discreditat. Atunci rumori laşe şi condamnabile începură să circule:

— Nu ştiţi că Gibbons a vândut matchul lui Tunney?

— Era aranjat dinainte.

— Tunney este preparat pentru un match cu Dempsey.

— Dempsey îl va omorî dacă publicul va admite această luptă. Dar este imposibil.

Toate acestea erau stupide şi Tex Richard o ştia mai bine ca oricine.

La 3 Iulie 1925, mă bătuj la Kansas City (Kansas) contra italianului Jack Herman, pe care-l făcuj knock out în două reprize. Surprins de a constata că metacorpul degetului meu arătător, rănit în cursul matchului meu contra lui Gibbons, mă făcea să sufăr continuu, mă dusei să văd un doctor. El îmi examină gâtul şi declară că răul era, probabil, produs de o inflamaţie a amigdalelor mele. Mă sfătui să le operez.

Mersei în Est şi, după ce am văzut acest diagnostic confirmat de dr. Bob Shea, mă operai de amigdalită.

In timpul convalescenţei făcuj cu Bill Mac Cabe, vechiul meu prieten din armata americană, o călătorie cu automobilul dealungul părţii de nord a statului New-York. Bill fiind agentul de încredere al directorului închisorilor Statului, vizitarăm mai multe penitenciare. La Danemera, Mac Cabe primi o telegramă dela Tex Richard, pe care nu-l cunoştea, care-i cerea să se întoarcă la New-York pentru o întrevedere. Gândirăm, imediat, că are ceva pentru mine, căci jurnalele new-yorkeze, anunţasră că vizitam închisorile în tovărăşia lui Mac Cabe. Accasta se întâmpla la sfârşitul lunei Iulie 1925.

Richard îi spuse lui Max Cabe că-i era imposibil de

a-l găsi pe Billy Gibson, managerul meu, şi de a-i vorbi de un match între Jack Dempsey şi mine.

Ii spusesem lui Mac Cabe că dacă Richard are intenţia să intre în legătură cu mine să-mi fixeze o întâlnire. Mac Cabe se execută şi Richard cu mine ne întâlnirăm câteva zile mai târziu la Jimmy Eagleton. Când intrai în apartament, îi întinsei mâna. Tex mi-o strânse zicând:

— Gene, vreau să boxezi contra lui Dempsey.

— Aceasta este dorinţa mea cea mare, îi răspunsei.

Ne aşezarăm şi flecărirăm timp de, aproape, un sfert de oră.

In momentul plecării, Tex zise:

— Gene, sunt sigur că vei răpi lui Jack Dempsey titlul său de campion.

Mai târziu, aflai că Richard voise să mă ia peste picior.

— Tot ceeace doresc este să încerc de a o face, îi răspunsei.

In timp ce limuzina lui Richard se depărta, prăpastia care separa planurile mele de realizarea lor mi se păru deodată umplută graţie acestui mare organizator care era Tex Richard.

Câteva zile mai târziu, primi la «Saratoga Springs» o notă telefonică din partea lui Tex Richard. El îmi anunţa sosirea sa pentru a-mi vorbi de un match contra lui Wills, match destinat să forţeze mâna lui Dempsey. In timpul acestei discuţii, Richard declară că dacă nu ajungeam să-l elimin pe Wills comisia new-yorkeză de box nu m'ar accepta drept candidat la titlul de campion al lumii la categoria «grea». Decisei să-l întâlnesc pe Wills.

Richard îmi zise:

— Iţi voiu asigura o bursă de 150.000 dolari.

— Dă-mi 200.000 dolari şi accept.

— S'a făcut, zise Richard, afacerea este încheiată.

CAPITOLUL VII.

Se decisese să revenim la New York pentru a semna contractul în prezenţa jurnaliştilor şi fotografilor. Noi ne executarăm dar pentru motive necunoscute de cât de ei, viitorul meu adversar, Harry Wills. şi managerul său, nu se prezentară. Tex îi oferi lui Wills aceleaşi condiţiuni ca şi mie. Wills refuză însă matchul şi cei 200.000 dolari. El continua să nutrească intenţii pacifice faţă de

întreaga umanitate afară de boxeurii selecţionaţi cu îngrijire.

Refuzul lui Wills nu era făcut să-mi placă. Ştiind în ce măsură îmi era necesară această luptă, Gibson şi cu mine acceptarăm un match contra lui Bantley Madden, la Minneapolis, pentru sfârşitul lunei Septembrie 1925. Lunile treceau şi continuam să fac progrese. Ştiam că pentru a mă menţine în formă, trebuia să mă bat cât mai des posibil. Madden, care nu mă văzuse de doi ani, nu se gândise la progresele mele. In prima repriză el se repezi asupra-mi, cum avea obiceiul s'o facă în 1919.

Cu toate că era mic şi fără putere mare, Bartley poseda un spirit sportiv foarte desvoltat. Regimul strict al antrenamentului nu-i plăcuse niciodată dar, în seara aceea, el se bătu ca un disperat până în momentul când căzu. Madden nu se gândea niciodată să abandoneze pentru a se salva dintr'o situaţie disperată. Crochetul de dreapta care-l puse knock out în repriza a treia, tocmai când se ridica, a fost cel mai bun pe care l-am trimis vreodată. Lou Finck, credinciosul meu antrenor, care asista la toate matchurile mele, pretinse că era cea mai frumoasă lovitură din viaţa mea. Madden se rostogoli la pământ unde rămase, svârcolindu-se, timp de 10 secunde.

Această victorie puse, din nou, în pericol pe Wills. «pericolul negru». Trebuia să se facă ceva. Două luni înainte de matchul meu, Madden se despărţise de managerul său. Acesta din urmă se întovărăşi cu Paddy Mullins, managerul lui Wills. In ziua matchului Madden-Tunney, fostul manager se duse la un cronicar sportiv şi îi zise:

— In seara aceasta, Tunney îl va pune pe Madden knock out. Ştiu că s'a aranjat dinainte.

Gazetarul lucra în contul unei noui publicaţii editată de un om ale cărui principii nu făceau onoare profesiei sale şi care nu se gândea decât să sporească tirajul.

Acest svon fu, deci, «bomba» acelora carî trăiau «din crochetele» lui Wills. Nu cred ca Paddy Mullins să se fi amestecat în această afacere, dar erau alţii cari să se dea că la el pentru a sacrifica lui Wills reputaţia mea şi a lui Madden.

Printre ei se găsea fostul manager al lui Madden. Vexat de ideea că Madden dispută un match. dela care nu împărţea beneficiile, el dădu curs liber răutăţii sale naturale. Uită matchurile în cursul cărora Madden fusese bătut de adversari mai grei şi mai tari decât el, matchuri în care el împărţise totul afară de lovituri.

Acest fel de ingratitudine este proprie unui mare număr de manageri.

In urma instigaţiilor directorului publicaţiei despre care am vorbit mai sus o lungă telegramă fu trimisă lui Jack Reddy, organizatorul, cerându-i-se să se ducă — pe spezele ziarului — să controleze loialitatea matchului Tunney—Madden. Reddy îşi procură informaţiunile dela George Barton, arbitru şi redactor al lui «Minneapolis Tribune» şi personalitate competentă în materie de box, dela preşedintele Comisiei de box a statului Minnesota şi dela mai mulţi gazetari cari făcură cronica matchului. Când Reddy prezentă informaţiunile comitetului ziarului fu acuzat el, arbitrul, Comisiunea şi jurnalişti, de a fi participat la această pretinsă înşelătorie. Istoria era prea absurdă pentru a interesa şi celelalte ziare.

Wills era asociat la un grup puternic şi influent de politicieni fără scrupule, care serveau interesele sale. Şi el pe ale lor, la rândul său. La 13 Noembrie, la Cleveland, în timpul matchului meu contra lui Johnny Risko, se povestea în oraş că fusesem pus knock out din prima repriză. In realitate, timp de 12 reprize, Risko nu putu să plaseze o singură lovitură serioasă.

CONTRACTAREA PRIMULUI MATCH CU DEMPSEY

Mă dusei în Florida, la 13 Ianuarie 1926, şi primi o telegramă «personală şi confidenţială» din partea lui Tex Richard, prin care mă anunţa că Dempsey semnase şi că era gata să mă întâlnească. Discutai multă vreme cu Tex fără a reuşi să-l fac să-şi modifice oferta de 150.000 dolari şi o opţiune de 15 la sută şi 175.000 dolari dacă reţeta atingea un milion. In sfârşit, Gibson insistă să se facă un contract.

Richard mă întrebă dacă nu vreau să viu să-l văd la el căci dorea ca acest contract să rămână secret.

Avea încurcături cu Comisiunea de box. Aceasta îl avertiză să nu trateze cu Dempsey. Jack fusese declarat descalificat prin faptul că refuzase să răspundă provocării lui Harry Wills, înregistrată la Comisiune de trei ani. Se decretase, pe de altă parte, că orice organizator care va trata cu un boxeur deposedat de titlul său i se va suspenda licenţa.

Richard trebuia să opereze în secret. El mă sfătui să nu mai disput nici un match. Rămăsei la Florida unde

mă antrenai metodic şi cu râvnă. In Februarie, inca pabil de a rezista unei oferte de 50.000 dolari, care mi-... făcea un organizator din Florida pentru a boxa cu Young Stribling, îi cerui lui Tex permisiunea să accept El îmi dădu consimţământul când află numele adversarului meu.

Matchul fu însă amânat, organizatorii neputând face faţă angajamentelor lor financiare.

Billy, managerul meu, plecă la New York unde avu o convorbire cu Richard. Tex îl sfătui să accepte oferta companiei cinematografice Pathé, care-mi propunea să turnez un film «Boxeur şi marinar». Richard gândea că ar fi fost o publicitate mare, numele meu rămânând întipărit în mintea publicului până în ziua în care s'ar putea anunţa un match Dempsey-Tunney .

Când contractul meu cu firma cinematografică fu stabilit, mă dusei să-l semnez în Florida şi apoi plecai la Richard. In cursul discuţiei noastre, Tex se întristă la gândul încurcăturilor cari i le-ar face comisiunea de box când ar anunţa un match între Dempsey şi Gene Tunney, pentru campionatul lumii la «grea». El mă întrebă dacă nu cunoşteam vreun om politic care ar putea să-i vină în ajutor. Ii răspunsei:

— Acum când suntem, cu toţi, angajaţi în această horă, va trebui să ne ajutăm reciproc.

Billy făcu cunoscută intenţia sa de a reflecta asupra situaţiei. După această întrevedere intrai în legătură cu Jimmy Eagleton, care mă sfătui să merg să văd pe unul din amicii săi, James Riordan, care era asociatul şi prietenul intim al lui Alfred E. Smith, pe atunci guvernator al New Yorkului. Riordan avea simpatie pentru noi dar nu putu face nimic. El ne propuse să mergem să găsim pe unul din prietenii săi Tim Mara.

— Este omul care vă trebue, zise el.

Tim Mara era un bookmaker vioiu, inteligent şi prietenos, care-şi apropiase favorurile lui Jim Riordan şi ale guvernatorului Smith. Il puserăm în curent cu încurcătura noastră. Părea să ne înţeleagă.

Raţiunea pentru care doream ca matchul să aibe loc la New York mai curând decât la New Jersey era următoarea: Regulamentul din New Jersey autoriza întâlnirile terminate printr'un rezultat de egalitate, după 12 reprize, în timp ce la New York se cereau 15 reprize şi o decizie. Credeam că-l puteam bate pe Dumpsey la puncte, oricare ar fi numărul reprizelor, dar să-l pun knock out în 12 reprize era altă afacere. Dacă

matchul avea loc la New Jersey şi dacă, în repriza a douăsprezecea, Dempsey era încă în picioare rămâneu campion, cu toate că teoretic era bătut. La New York, dacă câştigam la puncte, fără a-l pune pe Dempsey knock out, obţineam victoria şi deveneam campionul lumii la «grea».

Tim Mara ne spuse că va face tot ceeace era posibil şi că spera, graţie bunelor sale relaţii cu unii membrii ai Comisiunii de box, să ajungă la un rezultat. A doua zi, Billy şi cu mine plecarăm la Hollywood.

In timpul şederii mele în California, Richard anunţă pretutindeni, că Dempsey şi Tunney se vor întâlni.

O luptă arzătoare se angajă între Richard şi Comisiune. Comisiunea ne anunţase oficial de consecinţele care antrenau o negociere cu Dempsey. Descoperind că sancţiunile Comisiunei erau mai severe decât credeam şi înţelegând că aceasta m'ar costa scump, Mara ceru 25 la sută asupra tuturor câştigurilor în cazul când ar obţine ca matchul să aibe loc la New York. Aceste condiţiuni îmi părură puţin avantajoase. Ii oferi 10 la sută. El refuză. După lungi discuţii telefonice, Gibson îmi declară că nu ne rămânea decât să ne supunem nebuneştilor pretenţii ale lui Mara. Refuzai, totuşi, să semnez contractele care-mi fuseră expediate şi în care nu era stipulat că Mara ar primi 25 la sută dacă matchul avea loc la New York.

Cu toate că nu poseda nici un contract care să justifice pretenţiile sale, Mara îmi ceru 565.000 dolari drept daune-interese, adică 25 la sută asupra sumelor care mi le aduse titlul meu de campion. Pretindea că un contract verbal fusese stabilit între noi.

Patru zile după deschiderea procesului descoperirăm cu amuzament că tribunalul era prezidat de unchiul lui Mara. Faptul era tipic. Cred că prezenţa unchiului său îl făcu pe Tim să spere că i se va da câştig de cauză. Unchiul său era însă drept şi juriul dădu un verdict în favoarea mea. Mai târziu, Curtea de Apel anulă verdictul juriului, pretinzând că corespondenţa dintre Gibson şi mine, corespondenţă pe care o adusesem la tribunal pentru a întări spusele mele, era inadmisibilă, şi în consecinţă, admitea proba contrarie.

La reîntoarcerea mea la New York, Comisiunea era în fierbere. Richard îmi zise:

— Farley și Brower vor vota contra proectului nostru de a organiza matchul la New York. Muldoon va vota pentru. Dacă Brower nu-și schimbă părerea de azi în opt zile, voiu pleca la Filadelfia să mă ocup să găsesc un local.

El mă sfătui să încep antrenamentul.

ANTRENAMENTUL PENTRU MATCHUL CU DEMPSEY

Pentru antrenamentul meu mă stabili la «Saratoga White Sulphur Springs Hotel» al lui Tom Luther. Câteva zile mai târziu, Richard pleca spre Filadelfia.

In acest timp, Dempsey îşi manifestă dorinţa de ε se antrena tot la Saratoga, la acelaş câmp cu mine. «Unchiul» Tom Luther, nevăzând decât interesele sale, îmi afirmă că Dempsey luase această hotărîre de multă vreme. El nu-mi arătă, cu toate acestea, nicio dovadă scrisă. Am părăsit Saratoga pentru a mă duce la Adirondach, moşia unuia dinre camarazii mei de regiment, William Osborne din New York.

Studiasem cu cea mai mare grijă stilul lui Dempsey. In 1921, după machul Dempsey-Carpentier, angajasem pe Larry Williams, partenerul obişnuit al lui Dempsey şi câţiva boxeuri cu care Dempsey se mai întâlnise.

Nu voaim să neglijez nimic din tactica sa, mai ales că aveam convingerea că era vulnerabil.

In matchul său contra lui Firpo, când — în prima repriză — el se aruncă, din colţul său, lansând un «crochet» de stânga, văzui că enervarea făcea din el o ţintă admirabilă. Cu toate că acest match avusese loc trei ani după întâlnirea sa cu Brennan, el nu-şi ameliorase technica. Eram convins că nu va face nici un progres atâta timp cât ar poseda acea lovitură mortală. El avea încredere în loviturile sale violente şi nici de cum în îndemânare sau tehnică.

Credeam că un om îndemânatic, animat de focul jocului şi având lovituri bune, precum şi o mare răbdare ar putea bate pe Dempsey.

Era desigur o idee preconcepută, dar această credinţă îmi era necesară. Din 1923 mă ocupai de starea mea fizică. Simţeam, atunci că, deşi nu eram calificat pentru această luptă, aveam «ştofă». Cântăream 174 livre (N. R.: 87 kilograme) şi această insuficienţă de greutate mă necăjea. Incercam să descopăr un «pun-

ching-ball» (N. T.: o minge de bătut) capabil să-mi creieze pumnul necesar. Marşul ar desvolta răbdarea mea şi un regim lactat m'ar făcea să cresc în greutate. Decisei să încerc. Dacă făceam sau nu antrenament, eu m'am ţinut de aceste trei lucruri: «punching-ball», marş şi regim.

Aceste ocupaţii adăugate la exerciţiile mele de gimnastică pe care le făceam, regulat, în fiecare zi, nu-mi lăsau timp liber. Imi mai făcui un obicei să fiu în pat, toate serile, la ora 10. Câştigai puţin câte puţin în greutate, răbdare şi putere. Golful îmi arătă toată importanţa ritmului şi descoperi că o lovitură de pumn nu trebuia să-şi atingă ţinta decât în momentul când era dată cu maximum de viteză şi putere. Pentru a da rezultate bune, o lovitură ştiinţifică trebuia să semene cu o plesnitură de biciu care sună înainte de a lovi. Invăţai că era mai uşor să pui adversarul knock-out prin lovituri repetate şi rapide decât prin «swing-uri» foarte puternice.

Experţii erau de acord în a prezice că voiu fi knock-out într'o repriză sau două.

Două zile înainte de match, unul dintre ei declară:

— Tunney va ţine până când Dempsey va ieşi din colţul său pentru a-l lovi. O chestie de câteva fracţiuni de secundă!....

Eram, totdeauna, curios să citesc ceeace experţii gândeau despre luptele la care participam. Şi aveam obiceiul să citesc toate jurnalele. Intr'o seară, când eram culcat în cabana construită pentru mine pe marginile lacului Pleasant, la puţină distanţă de câmpul de antrenament, mă gândi la luptă.

Mă vedeam la pământ ameţit, punându-mă în genunchi, ridicându-mă în secunda noua, cu nasul spart şi sângerând, cu gura deschisă, ochii sticloşi, înaintând în spatele arbitrului, primind o lovitură mortală, pe urmă o alta, căzând din nou, de data aceasta pe faţă, mulţimea — pe scaune — ţipând şi aplaudând, femeile urlând, prietenii mei dezolaţi.

Deodată patul începu să tremure căci această viziune îmi produse friguri. Ceva nu mergea. Nu mergea deloc. Era necesar ca aceasta să înceteze... dacă nu eram bătut înainte de a mă urca pe ring.

— «Tunney», îmi spusei. «Vrei tu să laşi să-ţi scape ocazia care o aştepţi de şapte ani pentrucă ţie frică? Pentrucă înaintea acestui mare eveniment n'ai curajul să-l priveşti? Eşti un laş? Nu, nu, nu, aceasta nu se va

întâmpla. Nu te mai gândi niciodată. Să-ţi închipui că ai fi omorît. Şi după aceea? Ce este moartea? Este cel mai mare rău care ţi se poate întâmpla».

Treptat-treptat căpătai o forţă morală, care-mi permise să mă urc calm şi surâzând pe ring.

Fui chemat la Filadelfia de Tex Richard, pentru a asista la recepţia primarului şi a comitetului. După ceremonie, fui prezentat tuturor cronicarilor sportivi ai ziarelor din Filadelfia. Cunoscând psihologia lui Dempsey, nu lăsam nicodată să treacă ocazia de a spune ceva asupra lui, în prezenţa tuturor acelora care ar putea să-i repete cuvintele mele:

Ca răspuns la acei care mă întrebau cum voiu ieşi la capăt spuneam:

— Dacă rămâne în picioare pentru a continua să se bată, îl voiu pune knokc out în două sau trei reprize.

Ştiam că o coloană întreagă va fi consacrată acestei declaraţii. Era felul cel mai sigur de a face să parvie mesagiul meu campionului.

După această recepţie la Filadelfia mă dusei la un alt câmp de antrenament care fusese prepa-at pentru mine la Strandsburg (Pennsylvania). Făcui o serie întreagă de experienţe dezagreabile. Inţelegerea şi lealitatea erau departe de a domni între membrii câmpului. Până la sosirea lui Jim Bronson, două sau trei zile înainte de match, nu mă putui încrede decât în două persoane: Bil Mac Cabe şi Lou Fink.

Billy Gibson se găsea la Filadelfia cu Tex Richard. Cinci zile înainte de luptă, Gibson mă chemă din Pennsylvania pentru a-mi spune că Comisiunea din acest oraş insistă să mă facă să semnez un contract El îmi mai spuse că Richard vroia să schimbe clauzele contractului şi să-mi asigure o garanţie de 2000 dolari în locul opţiunii de 15 la sută, plus 175.000 dolari care trebuia să-i primesc dacă reţeta va ajunge la un milion. In virtutea acestui contract, aş fi câştigat 325.00 dolari. Spusei lui Gibson să nu accepte sub nici un motiv oferta lui Richard. Tex pledă cazul său la telefon. Discutarăm timp de aproape o oră. Richard începu vorbi de instalaţia locurilor cari trebuia să-l coste foarte mult şi de alte amănunte care nu fuseseră prevăzute. Bill Carey, preşedintele lui Madison Square Garden, care se găsea lângă Richard îmi spuse pe urmă că fusese şocat de felul cum Tex denaturase cifrele. Indată, mai mult obosit decât convins, acceptai.

Cu câteva săptămâni înainte de match, mă aranjai, prin intermediul lui Wade Marton, alergătorul auto mobilist, să fiu condus la Filadelfia, în dimineaţa matchului, de Casey Jones, cel mai bun pilot al timpului. Eram decis să recurg la calea aerului pentru a impune adversarului. Acest voiaj fu cât pe ce să se transforme într'o catastrofă. Într'un articol, care apăru mai târziu într'o revistă aviatică, Jones declară că sburând peste Poconos s'a pierdut în negură. La rândul meu avui «rău de aer» în tot timpul.

Un automobil aştepta avionul nostru la 13,30, pe câmpul aviaţiei maritime. Fui condus în birourile Comisiunii. Frank Weiner, preşedintele, mă cântări. Cântarul marcă 186 livre şi jumătate (N. T.: 93 kilograme 250 grame). Mă dusei la nişte prieteni să mă odihnesc până la ora matchului.

Voiajul mă obosise. Urcai în camera care-mi fusese preparată şi adormi. O oră şi jumătate mai târziu, fui sculat de Ray Campbell — un gazetar care-mi spuse că masa era servită. După ce am mâncat mă dusei din nou la culcare.

CAPITOLUL VIII.

Ajunsei în incintă la ora fixată de Tex Richard şi începui preparativele mele de luptă. Primi în cabina mea vizita preşedintelui Weiner şi a arbitrului, Tommy Reilly. Acesta din urmă îmi zise:

— Ca să câştig timp am venit să-ţi spun că veţi boxa după regulele Comisiunii din Pennsylvania. Nu-i aşa că le-ai citit?

— Da, răspunsei.

— Bine, atunci ai înţeles.

— După câte avertismente veţi descalifica pe acela care se va servi de lovituri nepermise? îl întrebai.

Aruncându-mi o privire vioaie şi războinică, Reilly zise cu o voce ascuţită:

— Nu va fi o bătae de joc. Va fi o luptă pentru campionatul lumii la «grea».

— Este ceeace am citit în ziare, remarcai. Dar pentrucă aţi venit să vorbiţi de regulamente, mi-ar place să le cunosc în întregime şi să ştiu ceeace înţelegeţi prin lovituri nepermise. Să ne batem fără mănuşi, îmi este tot una. Numai s'o ştiu dinainte.

Furios şi cu degetul întins către mine, el zise:

— Ascultă, doresc să te fac să înţelegi că după luptă nu vreau să fiu plictisit de reclamaţiile învinsului.

— Du-te şi spune-o lui Dempsey. Reflecţiunile viitorului învins te vor interesa mai mult, replicai.

Urmat de Weiner, Reilly ieşi trântind uşa. In acest moment, Bronson şi Fink izbucniră în râs.

Trebuie să spun, cu toate că fiind sigur că voiu fi pus knock out, Reilly se arătă foarte imparţial în cursul luptei. Niciodată un arbitru sportiv nu şi-a făcut datoria sa cu mai multă cinste şi conştiinciozitate.

In primele reprize, Dempsey nu ţinu socoteală de observaţiile sale repetate. Văzând că loviturile nepermise nu-mi făceau rău, Reilly nu le mai dădu atenţie. Este greu să faci să înceteze un match de campionat din cauza unei abateri uşoare. Era un fapt pe care Dempsey îl ştia.

Jack se lăsă aşteptat pe ring. Această întârziere era involuntară.

Richard, întâlnindu-l la uşă, îi strigă:

— Jack, pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te. Poate să dea o ploaie dintr'un moment într'altul şi noi avem aci mii de persoane. Ce am face!?

Alergând spre cabina sa, Dempsey zise:

— Nu-ţi bătea capul cu ploaia. Tunney nu va face mai mult de două reprize.

In momentul când se urcă pe ring, mă ridicai, pentru a-l întâlni şi-i zisei:

— Bine ai venit, campionule!

El îmi răspuse:

— Bine te-am găsit, Gene!

— Cel mai bun din noi doi să câştige, adăogai.

— Bine, bine, murmură el, ducându-se spre colţul său.

Comisiunea decisese ca bandajele date de ea să fie use pe ring, aceasta în scopul de a se evita bănuelile.

Jack îşi puse repede făşiile sale şi aşteptă să termin cu ale mele. Intenţionat le îmbrăcai încet, desfăcând şi refăcând totul de mai multe ori. Glumi cu secunzii săi, Jack O'Brien şi Gus Wilson, care mă supravegheau.

— Plictisitor, Jack, îi spusei, să te ocupi în această seară de un învins.

— Da, replică O'Brien, care nu înţelesese bine.

CUM A FOST INVINS DEMPSEY

Dempsey mă făcuse să-l aştept. Mi-era tot una. Dar ştiam că va fi plictisit să aştepte la rândul său. Gongul sună. Lupta era angajată. Dempsey avansă cu prudenţă către mijlocul ringului şi, după câteva lovituri uşoare, îmi dădu un «crochet» de stânga pe care-l evitai arun-cându-mă într'o parte. Ne angajarăm într'un «corp la corp» şi furăm separaţi de arbitru. Dempsey îmi dădu un alt «crochet» de stânga, puţin mai tare ca primul. Il evitai în acelaş fel. «Corpul la corp» reîncepu. El avu un fel de indispoziţie. Dempsey îşi punea la inimă apă-rarea titlului său de campion, pe când eu — conform planurilor mele — aşteptam cu prudenţă o ocazie.

După o feintă din partea mea, Dempsey răspunse printr'un alt «crochet» de stânga, mai lung şi mai tare ca precedentele. De data aceasta, îl evitai făcând câţiva paşi.

In primul rând, în asistenţă, era Mike Trent, dela poliţia din Chicago, garda lui Dempsey. Mike nu mă iubea. Citise în gazete că îmi consacram cea mai mare parte din timpul liber lecturii. Ceeace, după părerea sa, era o probă de slăbiciune.

— Haide Jack, haide, urla el. Trimite-mi-l pe acest grăsun plocon în braţe!

Mike fu, imediat, dat afară din arenă de un păzitor cu voce de tenor. .

Rezemat de corzi, lunecai şi blocai cinci-şase lovituri pe cari Dempsey le trimisese în direcţia mea. Până atunci nici unul nici celălalt nu plasasem vreo lovitură frumoasă. Arbitrul era între noi. Mă apropiai de mijloc, învârtindu-mă în jurul lui Reilly. Dempsey, pe vârful picioarelor, se aplecă înainte, gata — se pare — să piardă echilibrul. Simţeam că se gândea să întindă «cro-chetul» său de stânga, pentru a mă surprinde în mo-mentul când dădeam înapoi pentru a-l evita. Mă retrăsei pentru a-l face pe campion să creadă că eram emoţionat şi speriat. Ce contrast cu declaraţiile nerusinate pe care le făcusem înaintea luptei!..Imi schimbasem sentimen-tele.

Făcându-l să creadă că mi-era frică, doream să-l encrvez şi să-i dau imboldul să termine cât mai repede. Voiam să-i inspir o mare încredere în el.

Ne găseam, acum, în mijlocul ringului. Momentul venise pentruca să ies din «turnul» meu şi să încerc să

recurfez victoria. Mă simţeam bine, punând solid piciorul pe pământ. Făcui o feintă. El o evită. Făcui o nouă feintă. Crezând că voiu încerca, din nou, să-l evit, el făcu un pas înainte pentru a da mai multă lungime «crochetului» său de stânga. In acest moment, avansai în loc să fac o feintă şi lovi pe Jack, cu toate puterile mele în obraz. Vai! Lovitura era prea lungă pentru un knock out.

Genunchii săi tremurară şi, în cursul schimbului care urmă, el păru ameţit. Mai târziu, îmi zise că dacă continuam astfel, aş fi câştigat lupta din prima repriză. Nu profitai de situaţie dar nu degeaba Jack era pe ring de şase ani..

Acestei prime lovituri îi datorai victoria. Din acel moment, Jack fu foarte slab. In cursul întregei lupte nu am primit decât o singură lovitură violentă. Fu în repriza a şasea, un îngrozitor «crochet» de stânga care mă lovi în mărul lui Adam. Cartilagiul fu rupt, mucoasa ruptă, şi timp de mai multe zile scuipai sânge şi fui răguşit.

Când la sfârşitul reprizei a zecea fu anunţat rezultatul, Jack, ajutat de Gene Normile, de Jack O'Brien şi de un alt îngrijitor, veni să strângă mâna aceluia care-l bătuse. Fu un gest splendid şi care mă emoţionă profund.

Era gata să leşine.

Această luptă atrăsese un mare număr de spectatori: 145.000 persoane alergaseră din toate colţurile lumii.

Când excitarea mulţimii fu potolită, mersei într'un mic hotel, unde băui mai multe cesti de ceai. După câteva ore de conversaţie, mă culcai epuizat şi adormii profund.

A doua zi, când m'am sculat, mă întrebam dacă triumful meu din ajun nu era un vis. Imi venea greu să înţeleg că devenisem campionul lumii la «grea».

Gândurile mele sburară spre prima întâlnire cu Jack Dempsey pe un «bac» (N.T. pod plutitor) care ne ducea de pe un mal al lui Hudson pe celălalt. El era graţios, amabil şi vesel. Eram un tânăr încă necunoscut. Un începător. Cu toate că numai 11 luni ne deosebea vârsta, el avea aerul unui rege iar eu al unui paj. Era generos, simplu şi de neînvins. Avea, cu totul, aerul unui campion. Situaţia lui ridicată nu-l împiedecase să vorbească cu un începător, în timpul celor 20 minute ale traversării. Fu prima mea impresie şi-mi va rămâne întotdeauna. Pe urmă, îl revăzui bătut, rănit,

chiorît de sângele său şi tărât în mijlocul ringului pentru a-l felicita pe acela pe care îl învinsese. Ce contrast!

Gândeam că într'o zi, un tânăr pugilist va veni să mă detroneze şi pe mine. Gândeam că-i voi fi foarte recunoscător dacă, a doua zi după triumful său, îşi va găsi timp să vină să-mi facă o scurtă vizită. Decisei, deci, ca în ciuda dispreţului pentru idolul său dinainte să mă duc să prezint respectele mele aceluia care, în 1920, a fost atât de amabil cu mine pe «bacul» de pe Hudson. El păstra o superioritate ce nu fusese pusă în joc, pe stadion. Pentru mine era tot un campion.

Când spusei intenţia mea unui prieten el strigă:

— Ce frumoasă poveste pentru ziare!

— Nu voiu face această vizită decât cu condiţia să rămână secretă, — îi spusei.

Puţin timp după masă mă dusei la «Adelphia Hotel» unde stăteau amicii lui Dempsey. Fui introdus într'un apartament. După ce deschisesem patru sau cinci uşi, mă găsi într'un salon mare unde îl întâlni pe Gene Normile. Cu picioarele goale, îmbrăcat într'o pijama de mătase era complet deşirat şi obrazul îi era acoperit de lacrimi. Avea, în faţa lui, o sticlă de whisky pe jumătate goală. Tommy Laird, un gazetar din San Francisco şi Jerry le Grec, antrenorul lui Dempsey, erau singurele persoane cunoscute de mine în asistenţă. Aproape imediat îmi dădui seama că el avea un mare resentiment faţă de mine.

Jerry, în scâlciata lui engleză, repetă fără încetare:

— Să pleci repede!

El tăcu numai când Gene Normile îi făcu observaţia că era inadmisibil să insulţi un oaspe, de asemenea manieră. Bietul Jerry era distrus de înfrângerea lui Dempsey; cât despre Normile ţi-era milă să-l vezi.

O mare confuzie domnea în odaie. Persoana care se duse să-i comunice lui Dempsey vizita mea reveni şi mă rugă s'o urmez. Făcui câţiva paşi, traversai un coridor spaţios şi fui introdus într'o odaie goală unde mă rugă să mă aşez. Cinci minute mai târziu apăru Jack. Era într'o stare de plâns.

Pierderea titlului părea să-i fi rupt inima. Se lumină puţin când îi declarai că-mi dăduse câteva lovituri puternice.

In momentul când mă pregăteam să plec, Jack îmi zise:

— Gene, încurcăturile tale abia vor începe. Foate o şti? Vei găsi, fără încetare, aşchii în drumul tău.

Plecai, urmărit de gândul că nu văzusem niciodată un boxer făcând dovada unei resemnări atât de amabile. Trebui să constat, în curând, că Dempsey avea dreptate. Crezând că-mi voiu evita încurcăturile, comisei greşală după greşală. Părea că-mi fac o plăcere din aceasta.

La un moment dat, avui patru procese angajate împotriva mea, pentru o sumă globală de 2.150.000 dolari.

Primii trei părăsiră Statele Unite, când începură urmăririle. Al patrulea, un bookmaker, apăru la curte, dar după ce stătu zece zile, juriul deliberă 20 minute şi dădu un verdict în favoarea mea.

Un bun avocat este mai folositor unui campion decât toţi managerii din lume. Sunt convins că dacă firma Chadbourne, Stanchfield şi Levy nu s'ar fi ocupat de afacerile mele la cererea lui Dudley Field Malone, toţi aceşti paraziţi m'ar fi despuiat complect.

A doua zi, în cursul unui dineu care întrunea pe jurnaliştii Metropolei, comisei greşeala de a mă plânge de maniera prea aspră a presei faţă de mine. Reproşurile mele nu erau poate justificate, dar ţinta mea fu neîndemânatică. Deveni cel mai nepopular dintre toţi campionii categoriei «grea». Cu ceva mai multă diplotaţie, mi-ar fi fost uşor să evit această fricţiune cu jurnaliştii. Pe de altă parte, aş fi putut fi mai amabil. Făcui totul pentru a-i aţâţa şi avui ceeace meritam. Publicul adoptă faţă de campioni o atitudine curioasă. Şi cea mai mare parte din aceşti învingători devin repede nepopulari. Cu toate acestea niciunul dintre ei nu fu nici odată, după părerea mea, mai criticat decât mine. Făceam o experienţă nouă.

Căpătai certitudinea asupra acesteia la Madison Square Garden, cinci săptămâni după victoria mea. In ziua aceea, Asociaţia cronicarilor din New York îmi oferi, ca şi lui Dempsey, o centură — simbolul campionatului mondial de greutatea «grea».

Deoarece Dempsey nu putea să obţină licenţa în Statul New York şi nu mai avea dreptul să se prezinte pe niciunul din ringurile acestui Stat, Asociaţia nu-i înmână acest cadou în momentul când era încă campion.

Dempsey, care cu şase săptămâni înainte fusese huiduit la Madison Square Garden, din cauza prezenţei

lui Harry Wills, fu aclamat. Şi eu, învingătorul, fui acoperit de sarcasm.

Înainte de a părăsi ringul, m'am hotărît să adopt o anumită atitudine faţă de reaua voinţă a publicului şi nu putui să-mi opresc un surâs.

Atunci m'am decis să cer 50 la sută din sumele cari se încasau, pentru ca publicul să aibe dreptul să mă fluere.

Până la sfârşitul carierii nu m'am mai urcat pe un ring fără să fi perceput 50 la sută din reţetă. Numai odată sau de două ori făcui excepţie de la această regulă, însă niciodată la New York.

In timpul primelor luni de «domnie» fui un martir. Mă comparam cu Atlas, purtând pe umerii săi toate nenorocirile lumii. Din fericire, îmi dădui seama de tot ridicolul atitudinei mele. Acordam prea multă importanţă nouii mele poziţiuni. Pentru că nu-mi place să somez, semnai un contract cu Richard pentru a-mi pune titlul în joc, în faţa învingătorului unui turneu al «greilor».

Turneul eliminatoriu al «greilor», organizat de Tex Richard, începuse. Jack Sharkey şi Jimmy Maloney erau cei doi candidaţi mai serioşi. După ce-l eliminase pe Maloney, Sharkey se bătu contra lui Dempsey, care se decisese să-şi recucerească coroana.

Dempsey îl scoase din luptă pe Sharkey. Pe motiv că arbitrul dăduse dovadă de parţialitate, Sharkey refuză să se ridice dela pământ. Era o manieră curioasă de a-şi arăta nemulţumirea. Dacă rolurile ar fi fost inversate, sunt sigur că Dempsey s'ar fi ridicat pentru a-l bate pe arbitru şi adversarul său deodată. In felul acesta se deosebeşte un boxeur «mare» de un boxeur «bun».

Dempsey fu răsplătit şi obţinu dreptul să-mi ceară o revanşă. Data matchului fu fixată pentru 22 Septembrie 1927, la Soldier Field, din Chicago, după un an fără o zi dela primul nostru match.

Richard avea credinţa nesdruncinată că Dempsey era cel mai mare boxeur al epocii. Ca manager al lui Jack el îi alese pe Leo F. Flynn. Aceasta dovedeşte până la ce punct erau aliaţi Richard şi Dempsey. Din arhivele lui Madison Square Garden se poate vedea că spezele lui Flynn, la Chicago, fură plătite de Richard.

Flynn încredinţă grija de a apăra interesele lui Dempsey lui William Duffy, care fusese supranumit «mâna dreaptă» al lui Thomas Mott Osborne, în timpul când acesta din urmă era directorul închisorii Sing-

Sing. Duffy a fost managerul american al lui Primo Carnera. Această combinaţie Flynn-Duffy făcu să se nască o oareçare teamă în câmpul nostru.

Mai mult, începu să circule svonul că Jack mă lăsase, de bună voie, să câştig la Filadelfia, din cauza unor mari pariuri. Câteva persoane erau amestecate în această istorie Alţii pretindeau că eram foarte naiv. După matchul dela Filadelfia, în cursul unei convorbiri cu Grantland Rice pe care l-am admirat şi respectat totdeauna, am spus:

— Grant, crezi că nu aş fi observat nimic dacă Dempsey s'ar fi prefăcut? Pe un singur om un boxeur nu poate să-l înşele de maniera aceasta; pe adversarul său. Iţi declar că nici o sumă n'ar fi putut decide pe Dempsey să-şi abandoneze titlul.

Grant nu fu convins decât în momentul când mă ridicai, în repriza a şaptea, în matchul meu cu Dempsey dela Chicago.

Pentru antrenamentul meu, m'am stabilit la Speculator, la New York, unde rămăsei până la 1 Septembrie.

In timpul primei părţi a acestei perioade de antrenament, făcui o experienţă foarte curioasă. Intr'o zi, când boxam cu unul din partenerii mei, Frank Muskie, capetele noastre se loviră, tâmpla mea izbind creştetul capului său. Fui teribil de ameţit. In momentul când îmi reveni, un lung şi violent «swing» de dreapta veni să mă lovească la bărbie. Fără să cad şi nici să mă clatin pierdui toată noţiunea lucrurilor şi, activând mai mult prin instinct, îl pusei pe Muskie knock out.

Un altul din partenerii mei, Eddie Egan, se urcă pe ring. Trecură trei reprize. Nu-mi amintesc nimic de ceeace se petrecu şi a doua zi dimineaţa, în mica mea cabană pe bordul lacului, mă deşteptai întrebându-mă cine eram şi ce făceam acolo.

Intins astfel, într'o stare de semi-inconştienţă avui o frică teribilă. Puţin câte puţin, numele meu îmi reveni. Imi adusei aminte, în curând, că eram un boxeur. Apoi ideea că eram campion mi se păru de necrezut. Probabil că visasem. Mă sculai şi întrebai, cu discreţie, anturajul meu. Vroiam să fiu pus în curent cu evenimentele din ajun. Timp de trei zile nu putui să-mi aduc aminte numele amicilor mei cei mai intimi. Trebui să întrerup antrenamentul meu şi nu mai părăsi cabana mea decât pentru ca să mănânc sau să iau aer. In cursul acestor plimbări totul mi se părea straniu.

La câmpul de antrenament erau trei gazetari însărcinați să cerceteze gesturile și faptele mele. Trebuie să fi rămas decepționați. Această istorie era prea senzațională pentruca publicul să fie avertizat. Impărtășea și boala mea unei singure persoane: Eddie Egan. Acesta ținea un jurnal zilnic. Acum mă amuză să citesc notele cari le luase în acel moment.

Revenit la starea mea normală înțelesei pericolul care poate urma din asemenea accidente. Avusesem o comoție cerebrală. Atunci îmi veni, pentru prima dată, ideea de a abandona boxul.

Când sosi la Illinois, la începutul lunei Septembrie, eram proaspăt și bine dispus. După trei săptămâni suplimentare de antrenament la Lake Villa eram în forma excelentă și, afară de o ușoară rană la ochiu, mai bine preparat decât pentru primul meu match, de la Filadelfia. Dempsey sosi ia Chicago două sau trei săptămâni înainte de plecarea mea la New York. El se instală în împrejurimile orașului.

Aflai la «Speculator» că anumiți pariori și politicieni josnici se străduiau să provoace intrigi. Știam că, la Chicago, lumea boxului fraterniza cu acești banditi Nu era mare diferență, se pare, între un gangster și un manager.

Când Billy Gibson veni să întrebe dacă nu credeam că a venit momentul pentru el să se ocupe de câmpul meu de antrenament îi recomandai să se ferească de acei cu care s'ar asocia la Chicago. Ii cerui să încerce să intre în contact cu un ziarist bine cunoscut din Chicago, în care să te poți încrede.

La sosirea sa în oraș, Billy văzu pe acest gazetar și, datorită unor prieteni comuni, obținu o întrevedere cu primarul. d. Anton J. Cermak, președintele Comisiunii Statului Cook. D. Cermak îi spuse lui Billy că el cunoștea un club nou la Lake Villa unde aș găsi un câmp de antrenament perfect amenajat. Billy se duse cu d. Cermak și, după o cercetare a locului, decise să mă instalez acolo. După semnarea contractului, Billy reveni cu fotografiile clubului și ale terenului și cu diverse informații asupra intrigilor din Chicago. Știam că aveam nevoe să fiu protejat contra acestora ca și contra adversarilor mei. In momentul matchurilor pentru campionat, al «greilor», se găsea — totdeauna — un oarecare număr de pariori gata să profite de situație. Lăcomia lor nu cunoștea margini și câte odată, împin-

geau neruşinarea până a face oferte principalilor interesaţi.

Puţin timp după sosirea mea în Illinois, fui pus în curent cu acestea. După spusele sergentului Smith, din poliţia new-yorkeză, care-mi servea de gardă, niciunu din aceşti trişeuri nu veni în câmpul meu cât timp a durat antrenamentul meu.

La Chicago se vorbea mult. Unii pretindeau că Dempsey va pierde de bună voe, alţii că fusesem cumpărat. Căpitanul Grandy, care ne aştepta la gara din Chicago, pentru a ne duce la câmpul de antrenament, auzise aceste bârfeli înaintea sosirii mele. Ajuns la câmp el mă luă deoparte şi-mi spuse:

— Gĕne, se spune la Chicago că vei lăsa victoria lui Dempsey. Mi-am plasat banii mei pe d-ta şi vreau să ştiu ce-i adevărat?

— Este un svon fals, spusei. Mă gândesc să-l bat pe dar nu sunt absolut sigur. Orice s'ar întâmpla, voiu încerca să câştig până la sfârşit. Cu toate acestea nu fătuesc pe nimeni de a paria pe mine.

— Foarte bine, zise el, aceasta este destul pentru

Intr'o zi, după o şedinţă de antrenament, Bronson, Gibson şi cu mine discutarăm asupra alegerii unui arbitru competent şi imparţial, care să refuze toate propunerile necinstite. Bronson vorbi de Dave Miller pentru care, credea, că poate garanta. Gibson declară că nu are încredere în Miller. La acestea, Bronson se întoarse către mine şi zise:

— Gene, ced că toţi arbitri din Chicago sunt la fel. Jocul este prea periculos pentru ca să se lase cumpăraţi. Nu este decât un singur om la Chicago care nu mi-ar place să-l văd arbitrând matchul tău şi dacă aş fi în locul tău m'aş grăbi să-l recuz.

— Cine este? îl întrebai.

— Dave Berry. Dave este cinstit dar ştiu că nu mă iubeşte. M'aş simţi la largul meu dacă aş fi sigur că nu va arbitra.

Nu-l văzusem niciodată pe Dave Berry însă decisei să urmez sfatul lui Jimmy Bronson şi să refuz arbitrajul său.

Tex Richard obţinu permisiunea să se ocupe de Soldier Field. Prin oraş circula svonul că Al. Capone pariase 50.000 de dolari pe Dempsey. Deasemenea se mai auzi că unul din locotenenţii lui Al. Capone zisese că Dave Miller va fi desemnat ca arbitru. Se descoperi că fratele lui Miller pariase 50.000 de dolari pe Dempsey.

Svonul cel mai persistent lăsa să se audă însă că mă voiu preface învins prin knock out în repriza şaptea Frank Hague, primarul din Jersey City, veni la Chicago în ajunul luptei. Luând cunoştinţă de aceste svonuri, el îmi telefonă la câmpul meu de antrenament din Lake-Villa şi zise:

— Gene, circulă svonul la Chicago că vei pierde prin knock out în repriza a şaptea. Ştiu că nu este adevărat dar vreau să ştiu dacă eşti în formă. Se povesteşte că eşti rănit la ochi şi la mâini. Vreau să-mi spui dacă aceste svonuri sunt întemeiate?

Cunoşteam pe Frank Hague destul de intim, de la începutul carierei mele. Simţi că neliniştea sa era sinceră. Răspunsei:

— Domnule primar, nu ştiu nimic din toate acestea. Dacă sunt pus knock out în repriza şaptea va fi datorită lui Dempsey. Nu va fi nici o prefacere din partea mea.

Frank se duse, după aceea, la Kelly şi-i zise că dacă nu face ca Comisiunea să-şi iasă din letargia sa, i se va retrage permisiunea de a organiza matchul la Soldier Field. El era convins că se petrecea cel mai negru complot din istoria boxului şi că Dempsey şi Tunney nu ştiau nimic despre aceste intrigi. Niciodată nu fuseseră angajaţi mai mulţi bani pe un eveniment sportiv. Aceste pariuri nu se făcuseră numai în America. Toate ţările din lume luau parte.

— O mare escrocherie se prepară astă-seară. Dacă se angajează ca arbitru un om cu reputaţia urâtă voiu desvălui totul. Vă avertizez că am de pe acum un raport pentru presă, în care declar că v'am atras atenţia asupra acestui complot.

Righeimer spuse lui Kelly că se săturase de aceste svonuri neîntemeiate. La ora 3 după amiază, se povestea în oraş că Kelly s'a întors la Righeimer să-i reînoiască avertismentul său.

Exact înainte de luptă, Righeimer se duse la Kelly şi-i zise:

— Matchul nu va fi arbitrat de un «bandit». Pot să-ţi spun numele acestui om, dacă o doreşti.

Kelly îi răspunse:

— Numele său mă lasă indiferent. Ceeace are importanţă este să fiu sigur că nu este un «bandit».

La ora 5 după amiază, un gazetar dela «Herald Examiner» din Chicago se prezentă la birourile Comisiu-

nii. El aducea un mesagiu de la director spunând că «Herald Examiner» nu tolerează un arbitru cu reputaţie rea. Dacă acela care va fi desemnat nu era cinstit, gazeta nu va ţine cont de arbitrajul său şi va încerca, din toate puterile, să obţină destituirea lui Righeimer.

John Hetz, la care m'am dus în vizită cu Bernard Gimbel, mă asigură că primarul Thompson şi comitetul său, format din şapte oameni de afaceri din Chicago, era decis să numească ca judecători doi oameni de afaceri, respectabili şi competenţi. Aceştia doreau, ca şi mine, să evite un scandal.

La vestiar, Gus Wilson — însoţit de un alt îngrijitor al lui Dempsey — supraveghea punerea bandajelor mele. Discutasem, mai multe săptămâni, sperând că această operaţie se va face pe ring, ca la Filadelfia. Contractul meu cu Richard conţinea o clauză în privire la acest subiect. Dar Leo Flynn şi Comisiunea îşi impuseră punctul de vedere. Bravul Jimmy Bronson fu acela care asistă în cabina lui Dempsey, la punerea bandajelor.

CAPITOLUL 1a

Din cauza unei greşeli în semnalare, îl făcui pe Jack să aştepte două minute pe ring. Era involuntar. La intrarea mea, Jack mă salută.

— Ce faci, Gene?

— Foarte bine, Jack. Dar tu?

Puţin după sosirea mea, speakerul lansă fraza care fusese de un milion de ori imprimată:

— Este o luptă pentru campionatul mondial la categoria «grea».

El dădu numele candidaţilor. Eu şedeam în colţul meu şi făcui gesturile obişnuite pentru a răspunde la aplauze ca şi la fluierături. Deodată un om cu părul alb, pe care nu-l văzusem niciodată înainte, traversă corzile şi se puse într'un colţ neutru. Speakerul s'a întoarse către el şi strigă: «Arbitru: Dave Berry!»

Inima mea nu tresări decât odată. Dave Berry! Vechiul adversar al lui Jimmy Bronson, omul contra căruia fusesem prevenit. Ei bine, acum eram în mâini bune!...

Veni, după aceea, prezentarea celor doi judecători: George Lytton şi Sheldon Clark, eminenţi oameni de afaceri din Chicago. Ii vedeam pentru prima dată. Ne chemară în mijlocul ringului. Flynn şi Jerry, erau de partea lui Dempsey, Gibson şi Bronson lângă mine. Arbitrul zise:

—Prietenii mei, aţi primit amândoi câte o copie după regulamentele Comisiunii noastre Vă veţi bate după aceste regulamente care, cred, că au fost discutate timp de trei zile de reprezentanţii voştri?

Gibson şi Flynn aprobară.

— Acum am de pus la punct o chestiune, zise el. In caz de punere la pământ, adversarul care va marca punctul va trebui să se retragă într'un colţ neutru. Este clar, Jack? (spuse el întorcându-se către Dempsey). Este clar, campionule? (adăogă Berry, întorcându-se către mine).

Răspunserăm: «Da!»

— Acum în caz de punere la pământ dacă acela care a marcat punctul nu vrea să se retragă într'un colţ neutru nu voiu începe să număr decât atunci când va consimţi. Când vă voiu spune să vă despărţiţi, vreau s'o faceţi îndată şi când vă veţi da înapoi să nu loviţi.

El făcu o pauză impresionantă. Pe urmă adaugă:

— Strângeţi-vă mâna şi începeţi!

Ne strânserăm mâna şi ne retraserăm în colţurile noastre respective. Clopotul sună. Lupta era angajată.

In graba mea de a câştiga prin knock out, am pierdut mai multe lovituri decât am pierdut în douăzeci de lupte laolaltă. Marcai, deseori, puncte cu mâna stângă şi, mai rar, cu mâna dreaptă. Se întâmpla acelaş lucru cu adversarul meu. Dempsey, totuşi, întrebuinţa o tactică diferită de aceea de care se servise la Filadelfia. Era foarte prudent. Din această cauza, eram incapabil să-l surprind căci îmi lăsa foarte puţine deschizături.

La sfârşitul reprizei a patra fui în stare să-i dau o lovitură la tâmplă foarte violentă. El se duse la colţul său clătinându-se. Cu toate că era foarte ameţit, avusese destulă conştiinţă pentru a se acoperi.

Aşezat în colţul meu, îmi spuneam că va fi îndată sfârşit şi că-l voiu avea, fără îndoială, în repriza următoare. Spre marea mea surprindere, el se sculă pentru repriza a cincea tot atât de calm şi puternic ca la începutul matchului.

Ii făcusem, în obraz, două tăieturi care sângerau. Repriza a cincea trecu fără să aducă schimbări cu toate eforturile noastre. Simţeam că aveam multe puncte înaintea lui.

Ne păzeam amândoi, foarte serios. Incercam să-l oblig să se descopere pentru a-l lovi la maxilar. El se străduia să contreze loviturile mele de stânga prin lungi directe de dreapta. Repriza a şasea fu asemănătoare cu a cincea. Loviturile mele drepte erau prea înalte şi contra-atacurile lui Jack nu-şi ajungeau ţinta sau nu făceau decât să atingă maxilarul meu. In cursul unui «corp la corp» îi ţinui mâinile. Era mai mult pentru a-l împiedeca să se folosească de lovituri nepermise decât pentru a evita ur «corp la corp».

Dempsey întrebuinţa lovituri nepermise.

Garda mea, sergentul Bill Smith, din poliţia din Chicago, care era în colţul meu, se supără văzând că arbitrul nu făcea nimic pentru a-l opri pe Dempsey.

Între repriză a cincea şi a şasea, el se căţără pe platforma unde arbitrul lua note şi urlă:

— Laşule, dacă nu faci să înceteze acest masacru, vei fi mort înainte de a ieşi de aci.

Credinciosul meu supraveghetor simţea fiecare lovitură mai mult decât mine.

In repriza a şaptea, îi trimesei lui Dempsey o directă de stânga, pe care o contră cu o «dreaptă» întinsă. Mă lovise bine şi Dempsey îşi dădu seama. Făcui unul sau doi paşi înapoi. Dempsey mă urmă. Cu un lung «crochet» de stânga mă lovi în partea dreaptă a bărbiei. Era un pumn sălbatec, care mă scoase din loc. Astăzi încă nu pot să înţeleg cum de nu l'am văzut venind.

Eram furios de a fi primit o asemenea lovitură. Reacţiunea mea fu idioată şi nulă. Jack îmi dădu o «directă» de dreapta pe care o evitai. Cu spatele lipit de corzi mă odihni o secundă. Sărind înainte, ridicai garda mea.

Dempsey îmi trimise un alt «crochet» de stânga care trecu între garda mea şi mă lovi în momentul când mă avântai. Această lovitură fu dealtfel, mai violentă pentrucă mă lovi în momentul când pornisem înainte. O primi în partea dreaptă a bărbiei. Era o lovitură îngrozitoare. Mă prăbuşi peste corzi. Aceste patru lovituri fură plasate cu o rapiditate formidabilă.

Susţinut, în parte, de corzi în timp ce mă prăbuşeam încet la pământ el îmi plasă o «dreaptă», o «stângă», apoi o altă «dreaptă». La ultima eram pe pământ. Şapte pumni teribili în total. Nu-mi amintesc de fel de cei trei din urmă.

Era pentru prima dată în viaţa mea că eram la pământ. Odată la pământ, încercai să mă lungesc. Dar înainte ca omoplaţii mei să fi atins podeaua, agăţasem — instinctiv — corzile şi mă aşezai.

Prima mea clipă de luciditate fu o clipă de mulţumire lui Dumnezeu. Observai că distanţa între ochii mei şi podea nu era mare. Eram deci aşezat. Trebuia să fi fost la pământ!

«Tu ai fost pus la pământ, îmi zisei destul de îndobitocit. Ai fost pus la pământ. Atenţiune, Tunney, trebuie să te ridici. Sigur, sigur, ridică-te, dar... ce voiu face odată în picioare?

Ridicai ochii către colţul meu. Bronson şi Gibson, cu aerul pierdut, îmi făceau semne să rămân la pă-

mânt. Făcui «da», din cap Ridicai ochii şi văzui pe arbitru. Il auzi spunând:

— Două.

Mai aveam timp. Mult timp!

Nu ştiam încă ce voi face odată în picioare. Nefiind pus — înainte — niciodată la pământ, de la începutul carierii mele, analizasem cu atenţie această eventualitate. Decisesem că aveam, pe puţin, două mijloace să evit înfrângerea cauzată de pe urma unei căzături.

Pentrucă un om care a fost pus la pământ pierde, în general, facultăţile sale de locomoţie, urmează că vidicându-se el trebuie să provoace un «corp la corp» Nu am văzut, niciodată, boxeur să se scoale dintr'o căzătură şi să ducă să se pună în afară de pericol. In caz de knock out, învinsul păstrează, în general, picioarele îndoite când jese de pe ring. Din cauza acestei paralizii parţiale a picioarelor care, după mine, urmează după o punere a pământ, decisei că ar fi mai cuminte să provoc un «corp la corp» şi de a nu da drumul adversarului meu decât după ce mi-aş ajunge scopul. In plus, într'un «corp la corp» poţi — totdeauna — să primeşti o uşoară lovitură la umăr sau piept, care-ţi permite să recazi pentru nouă secunde, In aceste nouă secunde ai timpul să-ţi revii şi să regăseşti forţa picioarelor tale. In cazul meu, trebuia să abandonez această soluţie din cauza «loviturii iepurelui» (N.T.: o lovitură nepermisă care loveşte locul de întâlnire al vertebrelor cerviculare cu baza craniului sau bulbul rahidian) pe care Dempsey ar fi întrebuinţat-o, îndată ce aş fi intrat în «corp la corp» şi care, de data aceasta, m'ar fi scos din luptă,

Rămânea celălalt mijloc. Era să te bizui pe atitudinea adversarului. In general, când un boxeur şi-a pus adversarul la pământ — mai ales când el nu se aştepta — se înflăcărează fără voia lui, l'excitarea sa, in dorinţa lui de «a omorî», i se întâmplă, deseori, să rămână descoperit. In acest moment, o lovitură bine plasată poate schimba înfrângerea într'o victorie.

Imi dădeam seama că Dempsey învăţase, graţie unui antrenament constant şi metodic, să păstreze bărbia in piept, Această măsură de precauţiune devenise o obşnuinţă. In cursul celor douăzeci de reprize care le făcui contra lui nu putui, niciodată, să-l ating la bărbie. Il atingeam, totdeauna, pe frunte pe faţă, pe maxilarul superior sau pe nas, dar niciodată pe bărbie. Din cauza

acestei obișnuințe inconștiente pe care Dempsey o avea pierdut mai multe lovituri bine preparate.

Știam, deci, că atitudinea lui Dempsey nu s'ar preta la tentativele mele. Lovitura mea l'ar lovi, probabil, în cap sau pe frunte în timp ce el, desigur, m'ar atinge la bărbie sau maxilar. Înțelesei că oricare ar fi tactica mea, nu aș fi avut mai multă șansă. In consecință, în timpul celor câteva secunde care le petrecui pe pământ așteptând «nouă» fatidic al arbitrului trebui să abandonez planurile făcute de nouă ani și pe care le credeam capabile să mă scoată dintr'o situație atât de critică.

Decisei, odată sculat, să-l împiedic pe Dempsey de a mă lua în «corp la corp». Imi aminteam că, în prima parte a luptei, văzându-mă feintând și dând înapoi el se repezise către mine. Pentru a mă salva nu-mi rămânea decât să mă scol și să-l las să alerge după mine.

Majoritatea oamenilor nu cred că într'un timp atât de scurt am putut să-mi imaginez, să cântăresc, să arunc și să iau atât de multe soluții. Pentrucă gândirea este un act instantaneu în timp normal, admit foarte bine ca o nouă facultate de gândire să crează în fața unui pericol. Imi trebuia îndrăzneală, precizie și decizie. Grație anilor mei de antrenament, le aveam. Decis să profit de ultima secundă la care mai aveam dreptul, nu mă sculai decât în ultimul moment când arbitrul ridică mâna înainte de a zice «zece».

S'a discutat mult asupra acestor secunde pe care le-am petrecut pe pământ. Mai mulți gazetari credeau că arbitrul pierduse două secunde ducând să-l plaseze pe Dempsey într'un colț

Flynn, principalul «secund» al lui Dempsey declară că cronometrul său înregistrase 14 secunde, între momentul când am căzut și acela când m'am sculat. Toți experții fură de acord și dădură crezare spuselor lui Flynn. A doua zi merseră până acolo că fotografiară acest ceas magic, care înregistrase 14 secunde. Nu știusem niciodată ce durată a dat ceasul cronometrorului oficial. Aceasta nu avea importanță.

«Picioarele mele o duc bine», acesta fu primul gând care-mi veni când fui sculat [illegible] venea către mine, aplecat înainte și cu capul la patru picioare de la pământ. El îmi aruncă o privire amenințătoare. Apărându-se cu mâna dreaptă, avansă — ușor — stânga.

Când pumnul său ajunsese la trei sferturi din cursa sa, îl evitai. In acelaș timp, mă întorsei pentru a urmări

«dreapta» sa. Vroiam să mă pun la adăpost de «crochetul» său de stânga.

După ce făcusem înconjurul ringului şi evitasem opt sau nouă «swinguri» înţelesei că puteam să mă mişc mai repede decât el. Mă simţeam mai bine. In curând decisei că sosise momentul de a-l surprinde. Incetini alura şi, deodată, svârli o directă de dreapta, care-l atinse la tâmplă. Era ceva neaşteptat. Genunchii îi tremurară uşor. Schimbarăm cinci sau şase lovituri în «corp la corp», înainte de a fi separaţi de arbitru. Mă întorsei pentru a fi la stânga sa. El încerca zadarnic de a plasa câteva «swinguri». Incetinind din nou, îi aruncai o altă lovitură care-l atinse pe obraz. Genunchii săi se îndoiră. Intrarăm în «corp la corp». Arbitrul ne despărţi. Mă pusei din nou la stânga sa. Simţeam că dacă continuam această urmărire chinuitoarei, îl voiu pune knock out. Cele două lovituri pe care i le dădui erau destul de tari pentru a ajunge acest scop, dar nu atinseră un punct vulnerabil.

Dempsey făcu un gest mare. Ridicolul situaţiei poate să fie apreciat la adevărata sa valoare de un boxeur profesionist. Mă redresai şi pe când dejucam toate tentativele sale, adversarul meu îmi făcu semn să mă apropriu pentru a-i da voe să plaseze lovitura sa de grație.

Socoti această mişcare drept un gest de descurajare şi apropiindu-mă cu prudenţă, observai că se descoperă şi că puteam să lovesc. Cu aceeaşi forţă ca pentru cele două lovituri precedente, mă aruncai înainte şi-l atinsei sub inimă. El mormăi.

Trebue să spun aici că atitudinea lui Dempsey, după această lovitură, îmi dovedi că el ştia să îndure. Ceeace îi dădea locul întâi printre campioni. El nu căzu dar aplecându-se înainte, cu braţele lipite de corp, stătu în picioare până când clopotul sună.

In primăvara anului 1929, venind cu trenul dela Miami Beach, unde organizase matchul Sharkey-Stribling, Dempsey intră în compartimentul lui Roy Howard şi Roy Long, editorii. După ce vorbi puţin de lupta din Chicago şi în special de repriza şaptea, Dempsey zise:

— Lovitura de dreapta pe care, Tunney, mi-a dat-o sub inimă în repriza şaptea este cea mai tare lovitură pe care am primit-o vreodată. Nu era vorba că eram făcut knock-out. Credeam că voiu muri. Nu mai pu-

team să respir. Unul din secunzi mei mă frecă, atunci când revenisem în colțul meu. Altfel aş fi fost incapabil să fac repriza, opta.

Gus Wilson, devotatul său antrenor, a narat aceeaş poveste.

După ce a fost pus la pământ, la începutul reprizei a opta, Dempsey făcu din nou probă de curaj. Toţi gazetarii au spus că în cursul celor trei reprize finale, Jack îmi servise de «punching-ball». Şi totuşi, afară de căzătura lui la începutul reprizei a opta, el rămase tot timpul în picioare.

Când decizia fu cunoscută, mă dusei către Jack. Şi el veni către mine şi îmi zise:

— Felicitări, Gene. A fost o luptă frumoasă. Am făcut ce-am putut.

După luptă, un grup de prieteni se întruniră în Sherman Hotel. Făcurăm o mică agapă. Auzind că primarul Thompson avea o cameră în hotelul nostru, mă dusei să-l invit să vie la noi.

— Desigur că voiu veni; aceasta îmi va face plăcere, Gene, răspunse el.

In cursul serii, după numeroase toasturi, Thompson zise:

— Recunosc că am pariat 8000 dolari pe Dempsey. Dar aceasta pentrucă nu te cunoşteam.

A doua zi, Jimmy Eagleton şi Eddie Sullivan întâlniră pe Al. Capone la gară. Al venise să conducă câţiva prieteni cari plecau la New-York. In ajunul luptei, Eagleton se dusese să-l vadă la hotelul său, unde oferea străinilor o caldă şi generoasă ospitalitate.

Capone îi zise lui Eagleton şi lui Sullivan, care luau trenul:

«Am pierdut 45.000 de dolari în această luptă dar nu-mi pare rău, pentrucă Tunney este din New-York».

Indată se vorbi de un al treilea match între Dempsey şi mine. Unele persoane nu ştiau încă care din noi doi era mai tare.

Ca şi Dempsey, blestemam incidentul din repriza şaptea. Din cauza publicităţii care se făcuse în jurul puterei la pământ, doream să ne întâlnim a treia oară. Decisei să acord lui Dempsey această întâlnire, dar cu condiţia ca matchul să aibă cel puţin 15 reprize.

Dar Dempsey nu vru şi până la sfârşit, el îi trimese lui Richard o telegramă, pe care acesta mi-o arătă mai târziu. Dempsey îi scrisese:

— Tex, nu mai conta pe mine.

Acum deoarece Dempsey abandonase şi eu nu vedeam niciun alt adversar serios, ardoarea mea se răci. Tex nu-mi ceru să reziliez contractul semnat cu câteva zile înaintea matchului din Chicago şi în care el se angaja să-mi furnizeze un adversar pe anul 1928 dacă aş fi tot campion şi să-mi dea o garanţie de 525.000 de dolari.

Pentru a face faţă angajamentelor sale, Tex îmi dădu ca adversar pe Tom Heeney. Pentru a fixa alegerea sa, Richard făcu un turneu eliminatoriu. Din punct de vedere al reţetelor Sharkey ar fi fost idealul, dar Tom Heeney îl bătuse. După întâlnirea sa cu Heeney, Sharkey fu bătut din nou, de data aceasta într'un match în 15 reprize, de Risko. Astfel, din nenorocire, fu eliminat Heeney bătu pe Risko şi cu toate că nu prea strălucise fu desemnat să mă întâlnească în finală.

Inaintea matchului meu cu Heeney, mă logodi şi decisei că va fi ultima luptă. In timpul antrenamentului meu, nu avui nici un necaz.

Acest match fu, cred, cea mai frumoasă performanţă din cariera mea. Este în orice caz cel care îmi dădu cea mai mare satisfacţie, Heeney fu eliminat, în repriza unsprezecea, după ce îmi opuse o rezistenţă foarte curajoasă.

După această luptă, gazetarii şi experţii se întrebară pentruce, în repriza opta refuzasem să-l lovesc pe Heeney care părea că sufere mult de o lovitură pe care o primise în ochiul stâng. Unii atribuiau acest gest timidităţii, ceilalţi generozităţii, alţii, în fine, spiritului romantic, şi văzură în această probă concludentă, o lipsă a «instinctului criminal», această calitate indispensabilă succesului unui boxeur». S'a vorbit de aceasta ca de o virtute. Inventată pentru box, această expresie se întrebuinţează acum pntru foot-ball şi alte jocuri atletice. In pugilism, acest instinct se defineşte ca o nevoie sălbatecă de a reduce adversarul la neputinţa de a mai părăsi ringul, de a-l face să-şi piardă cunoştinţa, de a omorî, de a câştiga.

După umila mea părere, ceeace este numit «instinctul criminal» nu-i decât o arzătoare dorinţă de a câştiga, brutal sau inteligent, loial sau necinstit. Este reacţia curat emoţională, care urmează unui mare efort fizic.

Cât despre mine, am fost condus în toate matchurile mele de raţiune. Când refuzai să-l lovesc pe Heeney era pentrucă îmi adusesem aminte de unul din prietenii mei, un om cum rar se întâlneşte pe pământ.

Găsindu-mă la Hollywood pentru a turna «Boxeorul şi Marinarul», «cel mai mare film al epocei», asistai — într'o seară — la o exhibiţie. Gene Delmont, prietenul care mă secundase în Franţa în unele din matchurile armatei americane, trebuia să ia parte la matchul vedetă. In primele trei reprize, Gene se comportă foarte bine, câştigând destul de uşor. La începutul reprizei a patra, Gene primi în frunte — o teribilă lovitură de dreaptă. Rolurile fură imediat schimbate. Gene dădu înapoi. El provocă un «corp la corp» şi se agăţă de adversarul său. Arbitrul avu de furcă să-i separe. Asistenţa începu să fluere. Repriza a cincea fu repetiţia celei de a patra. In repriza a şasea adversarul lui Delmont se puse pe lucru, lovindu-l continuu. Spectatorii continuau să urle şi să fluere. In cursul reprizelor a opta, a noua şi a zecea, micul Delmont făcu dovada unei răbdări magnifice. Părăsind ringul, Delmont fu huiduit fără milă. Primi chiar înjurii. Cum toate acestea îmi păreau bizare mă dusei la cabina sa. Gene plângea. Batjocurile pe care le primise îi făcură rău. Il întrebai ce se întâmplase în repriza a patra. Şi iată răspunsul său:

— Am primit, deasupra ochiului stâng un pumn care nu mi-a făcut prea mult rău. Dar ochiul meu se închise. Nu mai vedeam nimic. Odată în colţul meu spusei unuia dintre secunzii mei că aveam o geană în ochiu. Ii cerui să-mi ridice pleoapa şi să scoată geana.

— Ochiul îţi este deschis, îmi zise el.

— Nu-ţi bate joc de mine, îi răspunsei. Nu văd nimic. Deschide-mi ochiul!

— Iţi spun că este deschis insistă el. Ca o sentinţă de moarte, înţelesei că devenisem orb. Acum, doctorul îm spune că...

Iată pentruce refuzai să-l lovesc pe Heeney, şi iată totodată de ce am abandonat boxul după acest match.

Boxul este un sport, dar un sport în care viaţa luptă tot timpul ca să nu-şi piardă drepturile ei.

SFÂRSIT

COLECȚIA „MISTER”

CELE MAI BUNE ROMANE POLIȚISTE

AU APARUT:

1. **Omul fără cap** de H. de Vere Stacpoole
2. **Fantoma care ucide** de Guillaume Livet
3. **Gazul Infernal** de Agatha Christie
4. **Expresul Albastru** de Pierre Michelon
5. **Ora fatală** de Philipps Oppenheim
6. **Misterul dela Trafalgar Square** de Gavin Holt
7. **Apelul Morții** de Quentin Patrick
8. **Demonicul Mr. X** de Anthony Armstrong
9. **Diabolicul Fu-Manchu** de Sax Rohmer
10. **Cei patru** de Agatha Christie

VOR APARE:

11. **Masca lui Fu-Manchu** de Sax Rohmer
12. **Gondola tragică** de d'Angelis

12.

S R

Aţi plâns alături de eroii dramei?

Aţi suferit împreună cu ei şi v'aţi bucurat de fericirea lor?

Atunci trebuie neapărat să citiţi cel mai pasionant roman ce s'a publicat vreodată

INTERMEZZO

este sublima epopeie a unei dragoste fără egal şi a unui sacrificiu unic

INTERMEZZO

va fi cel mai mare succes al editurei noastre

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. — Bucureşti

Edition 4.29.8